AUTOR

Nu vei mai fi decât tu

ALCRIS

Prolog

Încă din clipa în care părăsește autostrada pentru a pătrunde în câmpie, Nina începe să se simtă mai bine.

O briză reconfortantă, primăvăratică agita ramurile. Nori ușori se destrămau pe cerul de azur. Regăsea minunata paletă de culori care îi era atât de dragă: verdele pășunilor, galbenul intens al florilor de câmp, brunul arăturii îngrășate... Curând, mica șosea nu mai fu decât un drum care străbătea coasta colinei și un încântător miros de aer proaspăt umplu vehiculul.

Inspiră profund și contemplă peisajul. Slavă Domnului, nu se schimbase nimic. Nici una dintre acele construcții moderne și urâte nu murdărea paradisul copilăriei sale.

De-a lungul anilor, trăise în cea mai mare parte a marilor capitale; dar nici măcar una din cele mai fascinante regiuni pe care le străbătuse nu lăsase asupra ei o urmă atât de profundă ca acest colț pierdut în mijlocul Oklahomei. Aici se afla adevăratul său cămin. Plecase de optsprezece ani și începuse imediat să-și dea seama cât de mult îi lipsea.

Da, avusese dreptate. De fapt, întoarsă acasă, putea să-și cicatrizeze cu adevărat cele mai dureroase răni. Voia să creadă asta cu toate puterile.

După șapte ani de suferințe, numai acest gând o ajuta.

O clipă, își aminti cu o grimasă de clinica particulară discretă, nu departe de Los Angeles, unde petrecuse ore lungi la căpătâiul lui Stephanos. Și acolo, o natură splendidă invita la liniștirea sufletului și a simțurilor... Dar acolo

întâlnise tragedia și o făcuse să deteste copacii, colinele și chiar florile.

De acum, avea nevoie pentru ea și pentru fiica sa de o viață simplă și calmă, departe de tumultul lumii. De o vecinătate atât de senină ca cea care-i legănase copilăria...

Oare viața sa n-ar fi fost mult mai fericită dacă n-ar fi părăsit niciodată Bluehawk, mica sa localitate? Ochii i se încețoșară fără să vrea și-și stăpâni cu îndârjire lacrimile auzindu-și fiica întrebând:

– Vom ajunge curând, mamă?

– Da, Lacey, liniștește-te, îi răspunse cu un zâmbet.

Își privi fetița cu tandrețe. În patru zile de călătorie epuizantă, îi pusese probabil de o sută de ori întrebarea... ceea ce era, evident, de înțeles. Amândouă se simțeau frânte de oboseală.

– Am ajuns! adăugă trecând de grilaj.

În sfârșit, casa sa...

Lacey observă cu interes construcția frumoasă înconjurată de câmpie.

În ușă apăru o siluetă.

– Și iată-l pe bunicul tău, Lacey...

Nina opri mașina, ieși și se grăbi spre bătrânul bărbat, îmbrățișându-se amândoi, profund emoționați. Apoi, Tate Drysden întinse brațele spre nepoata sa și murmură cu o voce răgușită:

– Fiți binevenite, dragele mele. Fiți binevenite în casa voastră.

Capitolul 1

Când Nina deschise ușa, îl văzu pe Kerr rezemat cu nonșalanță de una din coloanele verandei, cu brațele încrucișate. Sub pălăria cu boruri largi, ieșeau în evidență pometii proeminenți ai obrajilor și ochii negri ca cerneala, oblici, erau aproape închiși, orbiți de soarele de iunie.

Nu mai plouase de două săptămâni; un praf înăbușitor, cenușiu, se ridica de pe drum. Pe coasta falezei pietroase care înconjura valea, copacii se uscaseră și celelalte ferme, răspândite în cotul fertil al râului Arkansas,

păreau arse de căldură.Bărbatul se îndreptă, deschise pleoapele și privirea îi pătrunse în interiorul întunecat și răcoros al locuinței; apoi o îndreptă spre tânăra femeie suplă, care tocmai ieșise.

În această regiune rurală izolată, locuită încă de numeroși descendenți ai indienilor pownce, cum era și Kerr și unde cel mai important orășel nu depășea două mii de suflete, întoarcerea unei actrițe celebre constituia un adevărat eveniment.

Într-adevăr, la Bluehawk nu se vorbea decât despre Nina. Cariera sa de la Hollywood, apoi în Europa, drama care-i întunecase viața și, în sfârșit, apariția sa subită, ocupau toate mințile.

Kerr o văzuse deja deseori la cinema, sau la televizor, dar o vedeau pentru prima dată în carne și oase. Și, la drept vorbind, era încântat că i se ceruse în acea dimineață să vină să se ocupe de gardurile deteriorate.

Rochia suplă a tinerei femei, lungă până la jumătatea pulpei piciorului, îi acoperea cu grație formele și în transparența ei, bărbatul

ghicea curba zveltă a șoldurilor și rotunjimea fermă a sânilor. Examinându-i fața ovală, proaspătă, catifelată, avu subit pe buze senzația unei piersici mari și savuroase...

Făcând un efort pentru a-și reveni, ridică ochii spre cei ai Ninei, de un albastru la fel de pur, sub genele lungi, ca cerul Oklahomei, și care trădau o expresie distantă și îndepărtată.

Auzise mult vorbindu-se despre ea și despre frumusețea sa... dar nimic nu-l pregătise pentru a înfrunta o femeie atât de fascinantă, al cărui farmec era cu atât mai tulburător cu cât Nina îl controla în mod vizibil, cu stăpânirea dobândită printr-o lungă experiență. Își cunoștea perfect atuurile, dar învățase să nu se joace cu ele fără sens.

Privirea insistentă a bărbatului o tulbură fără s-o arate. Ridicând cu o mână o șuviță a părului său de culoarea mierii, spuse cu oarecare răceală:

– Bună ziua, Kerr...

Bărbatul clipi, stânjenit. Brusc, cei șapte ani trecuți părură să se șteargă. Avea din nou

nouăsprezece ani și, așezat în spatele autobuzului care-i ducea la colegiu, observa de departe o tânără fată blondă, grațioasă ca o zeiță scandinavă, al cărui parfum parcă ajungea până la el...

Își vârî mâinile în buzunare și se îndreptă. În acea perioadă, ea mai avea stângăcia emoționantă a unei adolescente care crescuse prea repede. Acum, această femeie strălucitoare, radioasă, cu forme voluptuoase îl luase complet pe nepregătite.

– Nina, spuse el cu o voce ușor răgușită, am... venit să examinez niște garduri, la cererea tatălui tău.

Sunt cu mașina, iar dacă dorește să mă însoțească...

Nina se încruntă. Nimeni nu știa că de la întoarcerea ei, sănătatea tatălui său slăbise atât de mult, încât trebuia să se achite ea însăși de cea mai mare parte a sarcinilor. Bătrânul refuza să se odihnească și Nina trebuia să facă risipă de diplomație pentru ca el să evite să se obosească.

– Așteaptă-mă o clipă, spuse în sfârșit, cu hotărâre. Mă duc să mă schimb și voi veni eu cu tine.

După ce dispăruse în cameră cinci minute, pentru a îmbrăca în grabă niște blugi și o bluză din bumbac, coborî la bucătărie, unde Tate își bea cafeaua de dimineață.

– Kerr și cu mine ne ducem să cercetăm gardurile... Nu voi lipsi foarte mult, explică Nina... Deschise un sertar al bufetului, scoase de acolo un elastic și, pentru a se simți mai comod, își legă părul la ceafă, în coadă de cal.

Tate își lăsă surprins bolul.

– Kerr a sosit deja? De ce nu l-ai invitat să intre?

Spre marea sa tulburare, tânăra femeie își dădu seama că închisese pur și simplu ușa după ea, părăsindu-și vizitatorul pe verandă. Oare atât de sălbatică devenise?

– Ei bine, hm... a preferat să aștepte în mașină, bâigui.

Bătrânul acceptă explicația. Bău o nouă înghițitură de cafea și adaugă:

– Verificați bine toată împrejmuirea... Ieri, am văzut niște găuri noi și n-aș vrea ca vreo vacă să poată scăpa pe drum, sau să se aventureze în câmpurile cu lucernă. Dacă mănâncă prea mult când este încă verde, se otrăvesc.

Nina dădu din cap zâmbind, dar în sinea sa era mai îngrijorată pentru bătrân decât pentru animale. Era din ce în ce mai tras la față, avea tenul cenușiu și gesturi spasmodice.

Doctorul din Bluehawk îi diagnosticase o gravă problemă cardiacă și sugerase o operație de urgență; dar Tate nu voia să audă nimic. Fugea de spital și de corpul medical în întregime, ca de ciumă. Oare nu-și pierduse cu cincisprezece ani în urmă soția, mama Ninei, în timpul unei intervenții banale?

– Voi repara totul, promise Nina. Îmi amintesc foarte bine metoda folosită, nu-ți face griji.

Tate scutură din cap, cu un aer dezolat:

– Nu-mi place să te las să te ocupi de toate, Nina. Îndată ce voi fi pe picioare, îmi voi aminti asta, vei vedea. Ia mănușile mele de lucru...

Sunt acolo, pe etajeră. Mă voi duce să caut sculele...

Nina îl opri cu un gest.

– Nu, nu te mișca... știu foarte bine unde sunt, în hambar. În schimb, ai putea s-o faci pe Lacey să mănânce când va coborî? N-o lăsa să devoreze prea mulți biscuiți...

– Eu te-am crescut, protestă bătrânul prefăcându-se mânios. Totuși, poți să ai încredere în mine, când este vorba de fiica ta!

– Desigur, îl tachină Nina cu amabilitate. Numai că, ieri, i-ai permis să se îndoape cu alune și dulceață, sub pretextul de a "nu o contraria"...

– I-am dat și lapte, mormăi Tate. Oricum, n-are vârsta mea...

Nina îl calmă râzând, cu un sărut pe frunte, apoi plecă.

De fapt, tatăl său o adora pe Lacey; bătrânul și nepoata se înțelegeau de minune, iar Nina nu crezuse să-l vadă vreodată pe Tate, pe care-l știa sever și energic, transformându-se într-un bunic care să răsfețe copiii.

Totuși, se gândi brusc, cu tristețe, cu siguranță, boala juca rolul său în slăbiciunea de care dădea dovadă.

Oare cum să-l convingă să se trateze? Situația părea fără ieșire. De altfel, ea însăși nu știa cât timp va mai putea găsi energia de a avea grijă de toate, cum făcea de la sosirea sa: casa, animalele, câmpurile... Începuse deja să simtă unele dificultăți să se trezească, în zorii zilei, când suna ceasul deșteptător. Chiar în acea dimineață, nu-l auzise și după ce se trezise mult mai târziu, trebuise să facă un duș foarte rece pentru a-și găsi dinamismul.

Cel puțin, își spuse pentru a se consola, mușchii i se întăriseră și n-o mai dureau ca în primele zile. Curând, va avea un corp de atletă! Cu mănușile tatălui său în mâini, i se alătură lui Kerr, așezat la volanul mașinii, cu pălăria pe ochi.

De fapt, se cunoșteau din copilărie. Părinții tânărului bărbat aveau o fermă puțin mai departe și fuseseră amândoi la aceeași școală. Își amintea de el ca de un băiat deja foarte

frumos, cu tenul mat al indienilor, dar extrem de rezervat, iar ea îi dăduse puțină atenție în timpul adolescenței.

În acest caz, de ce oare se simțea acum atât de tulburată de privirea sa? Din cauza surprizei de a regăsi în locul puștiului timid pe care și-l amintea un bărbat care lăsa probabil puține femei indiferente?

– Iau sculele din hambar și vin, îl anunță.

Kerr întinse degetul spre portbagaj.

– N-are rost... am adus tot materialul necesar. Poți să urci.

Nina îl ascultă și se instală alături de el, murmurând:

– Drăguț din partea ta că te-ai gândit la asta...

Îl observă în timp ce demara. De la tatăl său, indian, avea tenul mat, trupul suplu și musculos și uimitorul profil acvilin, dar de la mama englezoaică moștenise un superb păr negru, ușor ondulat. Acum, părinții îi muriseră; cele cinci surori se împrăștiaseră și el rămase singur, la ferma familiei.

De altfel, munca la fermă nu constituia singura sa ocupație. Nina știa de la Tate că după ce studiase dreptul la universitatea din Oklahoma, ocupa de asemenea un rol important ca reprezentant al tribului său, pe lângă autoritățile locale. Acum, tânăra femeie dorea brusc să afle mai multe. Îl întrebă cu tact:

– Această dimineață pe care ne-o consacri, oare nu te sustrage de la obligațiile tale?

– Nu, o asigură Kerr zâmbind. N-am nici o reuniune, nici o întâlnire prevăzută până mâine.

– Probabil ești supus la numeroase solicitări...

Angajându-se pe drumul cu șleauri care ducea pe câmp, Kerr dădu din cap:

– Deseori, recunosc. Știi că au construit în regiune o școală indiană, un spital, un serviciu de ajutor social...

– Trebuie.... să fie foarte interesant!

Curios, cu cât ea se simțea mai intimidată, cu atât el părea mai amuzat... Se întrebă de ce, apoi avu brusc intuiția că bărbatul adoptase o

mască nonșalantă pentru ca, de fapt, să-i studieze cu grijă reacțiile.

– De altfel, reluă Kerr oprind vehiculul în fața unei găuri în gard, avem multe alte proiecte. Indienii pownce nu și-au spus ultimul cuvânt!

Lansase asta acum, aproape ca și când părea în defensivă, iar fraza următoare o confirmă:

– Indienii de la țară, se pot arăta deseori la fel de întreprinzători ca cei de la oraș...

O bănuia oare, din întâmplare, că devenise snoabă și disprețuitoare după anii petrecuți în lumea strălucitoare și mondenă? Era greu de știut. Acționa prin aluzii, prin tatonări ușoare... Kerr Huston devenise un bărbat complex și Nina simți trezindu-i-se prudența. Acum mult timp, un alt bărbat o fascinase în același mod... Dar nu trebuia să se gândească la Stephanos.

Ieșiră din mașină și descărcară un sul de sârmă ghimpată, pentru a începe repararea.

– Și care sunt... acele proiecte ale indienilor pownce? întrebă ea.

Kerr luă un aer malițios.

– Ah! Multor oameni le-ar plăcea să le afle, glumi el. Mai ales cei care i-au considerat pe indieni ca pe niște inferiori. Cine știe? Vom putea conduce hoteluri, industrii, cazinouri...

Chiar în timp ce era încântată să-i descopere simțul umorului, Nina înțelese că dorea să rămână confuz și-și promise să-și întrebe tatăl.

Kerr se aplecă pentru a fixa sârma ghimpată. Pentru prima dată de mult timp, tânăra femeie era profund conștientă de simpla prezență a unui bărbat alături. Fața cu trăsături colțuroase a însoțitorului său dovedeau o profundă inteligență și o tărie de caracter pe care nu le-ar fi bănuit niciodată.

Terminându-și treaba, Kerr se îndreptă și priviră amândoi o mică cireadă de vaci care păștea liniștită, puțin mai departe.

– Deschide bariera, spuse Kerr, vor intra înapoi în fermă, unde îmi va fi ușor să le examinez. Cine știe dacă nu suferă deja de o indigestie din cauza lucernei!

Nina își puse mănușile tatălui său, apoi, după ce deschise larg cele două porți care

blocau trecerea, i se alătură lui Kerr în spatele animalelor. Acesta tocmai îndemna cu blândețe animalele în direcția bună și amândoi se apucară de treabă, cu ajutorul unor ramuri pe care le ridicaseră de pe jos.

– Să mergem, frumoaselor, să mergem! exclamă tânărul bărbat. Nu, nu vă mai atingeți de mlădițele tinere. Este pentru binele nostru... Să mergem!

Știa să procedeze de minune, cu eficacitate și aproape cu tandrețe, ca un adevărat copil de la țară căruia îi plac animalele și stabilește din instinct legătura cu ele, vaci, capre, pisici sau câini. Avea o voce de bas, bine modulată, pe care brusc, fără să vrea, Nina o considera senzuală...

După ce făcură cireada să intre, Kerr închise poarta și se opri pentru a-și șterge fruntea. Era deja o arșiță insuportabilă.

– Am văzut o altă gaură în gard, o anunță. Vino cu mine...

Apropiindu-se pentru a-l urma, Nina se împiedică, fiind gata să se lovească de umărul

său și simți o mână fermă punând-o pe picioare.

– Să nu-ți sucești glezna! murmură bărbatul zâmbind.

– N-am... nimic, bâigui Nina.

Inima îi bătea grăbită... dar era din cauza tulburării care apăruse în ea și o copleșea alarmant, se gândi tânăra femeie. Trebuia neapărat să reacționeze. Nu era primul care avea un asemenea farmec, o gură ironică și în același timp senzuală, o față care părea cizelată în onix...

Se îndepărtă și porni în urma lui, începând să sufere și ea teribil de căldură. Era începutul sezonului secetos și, în fiecare dimineață, fermierii scrutau cerul cu îngrijorare, pândind ploaia care nu venea.

Brusc, tânăra femeie tresări, dându-și seama că bărbatul se întorsese și-i rostise numele.

– Nina...

Rămase nemișcată. Tânărul bărbat, cu ochii plecați, trăgea automat un fir de lucernă.

– Nu... știam cum să-ți spun, reluă el cu o voce răgușită.

Dar aș vrea să știi că... îmi pare teribil de rău de ce i s-a întâmplat soțului tău.

Nina strânse buzele, subit albă ca varul, năpădită de amintiri pe care se străduia în zadar să le alunge. Boala lui Stephanos, ultimele sale zile la clinică, toată acea suferință...

– Îți... mulțumesc, bâigui.

Nu adăugă nimic și urmări din ochi un vultur rapace care trecea în înaltul cerului. Kerr înțelese că nu dorea să insiste asupra subiectului și se blestemă că-l abordase. Era mereu atât de stângaci, nu știa cum să procedeze pentru a-și exprima sentimentele...

Repară a doua gaură în tăcere, apoi o conduse.

– În nici un caz să nu eziți să faci apel la mine, îi spuse lăsând-o în fața casei sale. Știi că Tate nu se simte foarte bine și...

– Îți mulțumesc, repetă din nou Nina.

Dar, văzându-l îndepărtându-se, își spuse că avea interesul să fie atentă. Cu cât îl va vedea mai puțin pe Kerr Huston, cu atât va fi mai bine.

Capitolul 2

– A vorbit chiar de cazinouri.... adăugă Nina.

Tate își trecu mâna peste bărbie, râzând pe înfundate.

– N-am ajuns încă acolo! Dar au construit efectiv o sală vastă, în spatele școlii, unde se adună pentru a juca bingo. Și îți spun, prețul merită osteneala!

Tânăra femeie și tatăl său terminaseră masa de prânz; după ce își devorase desertul, Lacey plecase să hrănească micii pisoi născuți cu câteva săptămâni mai înainte.

– Prețul acesta este de ordin.... financiar?

– Evident. Afacerea are un succes tot mai mare. În weekenduri, oamenii vin chiar și din alte state...

– Credeam totuși că aici, în Oklahoma, jocurile pe bani nu erau permise decât asociațiilor cu scop neprofitabil și sumele câștigate se limitează la o sută de dolari...

– Ai dreptate. Numai că indienii au fost șireți... Au instalat stabilimentul pe teritoriul rezervat lor și scapă jurisdicției locale.

– Cum a fost primită asta de populația care nu este indiană? întrebă Nina, amintindu-și de cuvintele lui Kerr despre indienii pownce "care nu-și spuseseră ultimul cuvânt".

– Nu foarte bine, din nefericire. Totuși, inițiativa este inteligentă, deoarece indienii au nevoie de bani. De altfel, au suferit multe atacuri. Au deschis o prăvălie în care țigările costă mai puțin, deoarece ei nu achită aceleași taxe...

Vor să construiască un vast complex hotelier pentru a caza jucătorii de bingo.

Nina ridică sprâncenele.

– Oare nu există deja moteluri chiar la Bluehawk?

– De o categorie absolut inferioară! Cât despre cele două sau trei restaurante, de-abia dacă îndrăznești să le deschizi ușa! Cel puțin indienii se gândesc să realizeze ceva de altă clasă. Membrii Camerei de Comerț văd asta cu ochi foarte răi. După ei, concurența din rezervația indienilor va aduce prejudicii considerabile întreprinzătorilor locali...

– Asta pare să te amuze! nu se putu împiedica Nina să observe, zâmbind.

– Da, recunosc. Ar fi greșit să nu-și revendice drepturile, iar ceilalți n-au decât să se arate la rândul lor vicleni și energici! Au criticat destul ani de zile așa-zisa "lene" a tribului...

– Pe Kerr pare să-l intereseze foarte mult toate aceste proiecte...

– Evident. Dar regret, continuă Tate cu un aer mai întunecat, că și-a făcut atât de mulți dușmani aici, la Bluehawk. Ar fi trebuit să dea dovadă de prudență, să învețe să facă niște concesii...

Nina păli ușor.

– Crezi că... s-ar putea să sufere într-un fel sau altul?

– Da, probabil, ca toate personalitățile intransigente.

Tânăra femeie dădu în tăcere din cap. Nici Stephanos nu cedase vreodată un deget de teren când considerase că avea dreptate. Îl avertizase de multe ori, dar..

Oftă. Oare toți bărbații împărtășesc același gust pentru luptă, conflicte înverșunate?

– În plus, adăugă Tate ridicând din umeri, cele două părți se arată la fel de încăpățânate și una și cealaltă. În sfârșit, vom vedea ce se va întâmpla...

Apoi se ridică, se duse cu pași lenți la fereastră și reluă după un timp:

– Lacey se joacă împreună cu câinele exact cum făceai tu când erai mică.

O ușoară nostalgie îi slăbi vocea și Nina veni să-i pună mâna pe braț.

– N-ar trebui să-l obosească, murmură. Trusty a cam îmbătrânit! Dacă îl sâcâie cumva

prea mult, șmecherul ăla de Trusty se va duce să se ascundă acolo unde nu-l va mai putea descoperi vreodată.

Nina începu să râdă, apoi spuse cu tandrețe:

– Lacey este atât de fericită, aici! Cred că am avut perfectă dreptate s-o aduc cu mine.

– În mod vizibil, ți-a făcut și ție bine, o asigură el. Deja arăți mai bine.

– Da. Găsesc în sfârșit liniștea și căldura unui cămin, de care aveam atât de multă nevoie... Îmi pare rău doar dacă nu am adunat destule economii. Vor trebui făcute foarte multe reparații și...

– Ne vom descurca așa cum am făcut-o întotdeauna, Nina, nu te frământa. Ai avut deja parte de necazuri... Nu-ți face altele în plus.

Tate știa că, înainte chiar de sfârșitul tragic al lui Stephanos, căsătoria sa nu fusese fericită. Slavă Domnului, ea îi ascunsese în scrisori cele mai crude amănunte și nu bănuia decât o foarte mică parte a adevărului.

– Uneori, murmură Nina, mă întreb cum am avut puterea să suport unele încercări...

– Pentru că ai avut curajul și tenacitatea tuturor celor din familia Drysden, replică Tate, făcându-i afectuos cu ochiul.

– Tenacitatea.... se poate dovedi uneori un defect de temut! oftă tânăra femeie pe un ton în același timp ironic și trist. Datorită caracterului său irascibil, Stephanos s-a îndepărtat de toți cei din anturajul său. I-am rămas alături, pentru că-i eram soție la bine și la rău, dar...

– Să nu regreți nimic. Să fugi din fața greutăților și a conflictelor n-ar fi fost decât o dovadă de lașitate.... Ori tu ești demna fiică a mamei tale, dintre cele care nu renunță niciodată.

Nina știa că-i făcuse cel mai mare compliment pe care-l putuse găsi, deoarece își adorase soția, care murise. După o scurtă tăcere, tânăra femeie adăugă:

– În această după-amiază mă voi duce în oraș... Mary Jane Driskell m-a invitat la ceai. Voi profita de asta pentru a arunca o privire asupra noilor realizări din Bluehawk...

Tate o examină cu un aer maliții os.

– Descrierea lui Kerr ți-a trezit curiozitatea, nu-i așa?

– Cine știe? zâmbi Nina.

Tate nu se înșela. Murea de curiozitate să afle mai multe despre planurile indienilor pownce.

Deschise ușa dulapurilor, se încruntă și reluă:

– Voi trece de asemenea pe la băcănie... O voi lua pe Lacey cu mine, ca să te poți odihni.

Tatăl său își drese glasul și răspunse:

– Mai ales... să nu vorbești prea mult în fața lui Mary Jane, Nina. Soțul său este directorul Camerei de Comerț.

Pe deasupra, își aminti tânăra femeie, tatăl său este proprietarul băncii locale... Înainte de a ieși, se hotărî să dea cu aspiratorul. Asta îi va permite să reflecteze și să evite să se obosească Tate făcând-o.

***

Cu zece ani mai înainte, Mary Jane Driskell era o adolescentă încântătoare, cu părul blond ondulat natural, pe care Nina – care-l avea suplu dar întins – fusese întotdeauna geloasă. Câte seri își petrecuse, înarmată cu bigudiuri și cu un uscător de păr, încercând să-și facă niște onduleuri frumoase ca ale colegei sale!

Acum, zece ani mai târziu, de-abia o recunoscuse pe tânăra strălucitoare din amintirile sale. Mary Jane avea de acum cel puțin cincisprezece kilograme mai mult, purta părul scurt și nu părea să-și dea seama că manierele sale de femeie-copil capricios păreau mai puțin suportabile la douăzeci și șapte de ani, decât la șaptesprezece.

Aveau întâlnire într-un mic salon de ceai din centru. Nina văzu sosind o femeie scundă și durdulie, fardată excesiv și un parfum greu îi ajunse la nas chiar înainte ca aceasta să se aplece pentru a o săruta.

– Nina! exclamă ea pe un ton teatral. Ce minunat este să te regăsesc după tot acest timp!

– Bună ziua, Mary Jane, zâmbi Nina.

Ți-o prezint pe fiica mea, Lacey.

Mary Jane ridică mâinile cu manichiura făcută.

– Ce păcat că nu mi-am adus și eu copiii cu mine, i-ai fi putut cunoaște, mică Lacey! Cassie este mai mare, dar fiul meu, Bertie, are și el șapte ani. Tocmai iau o lecție de plonjare în piscina pe care am pus să fie construită anul trecut...

– Eu nu știu să înot, exclamă brusc Lacey.

Mary Jane ridică sprâncenele.

– Dar asta trebuie remediată neapărat! De ce nu-ți trimiți fiica să ia lecții cu copiii mei, Nina?

– Cred că pur și simplu o voi învăța eu însămi să se descurce în iazul nostru, răspunse interlocutoarea sa. Mary Jane se strâmbă:

– Iazurile, cu toate acele ierburi...

– Lui Lacey și mie ne place mult să ne scăldăm acolo, nu-i așa, Lacey?

– Da, încuviință energic fetița. Și Trusty vine cu noi.

– Trusty este bătrânul câine ciobănesc al tatălui meu, explică Nina.

– Într-un cuvânt, fiica ta iubește animalele... Este fermecător! Absolut fermecător! Și cum îți seamănă! Aveți același păr blond. Deși a luat ochii căprui ai tatălui său, desigur...

Imediat, roși și-și duse mâna la gură.

– Iar.... iartă-mă. Nu voiam să-ți amintesc...

– Te rog, murmură Nina. Nu-i nimic.

– A avut... o boală îngrozitoare, nu-i așa? Oh, este teribil. Mă întreb cum voi...

– Învățăm să trăim din nou, o întrerupse Nina, dorindu-și să abandoneze subiectul.

Chelnerița le aduse băuturile și Mary Jane reluă:

– Și când te gândești să te întorci la Hollywood?

– Niciodată! replică Nina zâmbind. Lacey și cu mine avem intenția de a ne stabili definitiv aici. Mary Jane făcu ochii mari.

– Serios? Totuși, credeam că, rămasă singură, te vei gândi să-ți reiei cariera și....

– Ei bine, de fapt, nu.

– Dar ești încă atât de tânără și... atât de încântătoare!

Niciodată nu ți-am văzut o mină atât de splendidă!

Mary Jane se simțea puțin geloasă găsindu-și fosta colegă atât de frumoasă și nu se putu stăpâni să glumească:

– Slavă Domnului, că n-ai avut aceeași strălucire când am fost la școală. Altfel mi-ai fi furat fără greutate succesele masculine.

– Albert n-a avut niciodată ochi decât pentru tine, sublinie cu amabilitate Nina.

Albert, fostul lor coleg de învățătură, se căsătorise în cele din urmă cu Mary Jane, după ce o adorase în tăcere mulți ani.

Soția sa râse, mulțumită.

– Trebuie să spun că ne iubim ca mai înainte. Nu este minunat?

– Admir cuplurile stabile, răspunse Nina pe un ton neutru. La Hollywood, este o marfă rară.

– Totuși, tu și Stephanos ați rămas căsătoriți șapte ani, dacă nu mă înșel!

Nina își mușcă buzele. Soțul său fusese un personaj prea narcisist pentru a iubi pe

altcineva în afara lui însuși. Dacă strângea amante, era mai ales pentru a-și consolida imaginea... Cu prudență, spuse:

– Într-adevăr, noi eram o excepție. Oricum, nu vreau ca Lacey să crească în acea atmosferă superficială.

– Ce păcat să-ți abandonezi profesia pentru fericirea fiicei tale!

Nina găsea remarca întru totul deplasată, dar replică politicoasă:

– Oricum, n-am avut o carieră prea lungă. Două sau trei filme pe marele ecran și mai multe seriale de televiziune... Am abandonat la câtva timp după căsătorie...

– La cererea soțului tău?

– Nu numai. Voiam să-l pot urma pretutindeni în lume... și, cu toată sinceritatea, nu m-am considerat niciodată o actriță excelentă.

– Oh, haide, nu spune asta. Toate filmele tale au rulat și aici. Erai extraordinară. Am povestit întotdeauna cu mândrie că am fost prietene în copilărie.

Nu fuseseră niciodată foarte apropiate, dar Nina îi mulțumi politicos.

Cu degetul mic ridicat, Mary Jane își degustă ceaiul.

– Și... n-aș vrea să fiu indiscretă, reluă, dar... munca la fermă trebuie să se dovedească monotonă, pe termen lung. Dacă vreodată cauți o ocupație oarecare în afară...

Interesul Ninei se trezi imediat. Stephanos, împovărat de datorii, nu-i lăsase moștenire aproape nimic.

– Într-adevăr, mi-ar plăcea să găsesc o slujbă, declară tânăra femeie. La toamnă, munca la fermă va fi mai puțin importantă. Lacey va intra la școală și voi avea mai mult timp.

– Desigur, sublinie Mary Jane, la ce mă gândesc nu-ți va aduce veniturile cu care ai fost obișnuită în calitate de actriță...

– Oare despre ce este vorba?

– Direcțiunea colegiului caută pe cineva care să se ocupe de însuflețirea culturală și teatrală. Vei colabora cu profesorii de la clasele de toate vârstele.

Ți s-ar potrivi perfect, chiar dacă salariul nu are nimic uimitor...

– Găsesc perspectiva seducătoare!

– Ei bine, în acest caz.... îi voi vorbi lui Albert despre asta; are trecere. Fără îndoială, va trebui să te prezinți în fața consiliului direcțiunii pentru a avea o întrevedere... Dar ești sigură că vrei să te însărcinezi cu asta?

Nina se gândi subit că Mary Jane credea probabil că își dorea să lucreze nu din nevoia de bani, ci pentru a se distra. Se feri să-i arate că se înșela.

– Evident, afirmă ea. Iubesc la fel de mult copiii, ca și teatrul. Mi s-ar părea ideal.

– În tot cazul, corespunde exact cu calificarea ta; n-ar trebui să ai nici cea mai mică problemă.

– În plus, murmură Nina, să lucrez chiar în școală, mi-ar permite să fac în fiecare zi drumul cu Lacey... Da, chiar mi-ar plăcea asta.

– Perfect! exclamă Mary Jane scoțându-și pudriera pentru a-și examina machiajul. De altfel, asta mi-a dat o idee... Voi organiza o mică

reuniune pentru a te prezenta femeilor de aici. Cele nou-venite mor de dorința de a te cunoaște. Ce spui?

Perspectiva n-o încânta deloc pe Nina... Dar dădu din nou dovadă de bună educație.

– Aș fi încântată!

Își imagina deja modul în care Mary Jane va sporovăi cu entuziasm: "Prietena mea Nina... mare carieră de actriță... soția celebrului regizor, acel nefericit Stephanos Pitropulos..."

Își ascunse un hohot de râs.

– Ne vom instala lângă piscină, în grădină, continuă Mary Jane. Voi comanda fursecuri... Bineînțeles, nu va fi la fel de luxos ca seratele tale hollywoodiene!

– Va fi incontestabil mult mai simpatic și-mi va aminti de vremurile de altă dată. Am fost atât de ușurată, revenind la Bluehawk, să văd că nu s-a schimbat nimic!

Brusc, fața lui Mary Jane se întunecă.

– Nu s-a schimbat nimic... este prea repede spus. Dar nu întotdeauna în mai bine... Toți comercianții sunt amenințați de criza locală...

Nina se prefăcu neștiutoare.

– La ce faci aluzie?

– Totul este din vina indienilor! se repezi cu duritate Mary Jane. De când au luat inițiativa să depășească drepturile pe care noi le-am acordat cu generozitate, nu mai avem nici o clipă de liniște! Și-au pus în cap să transforme complet Bluehawkul. Unii au început să adune mici averi investind în nu știu ce afaceri.... Amintește-ți totuși cum le-a venit întotdeauna în ajutor biroul de ajutor social, fără să ezite vreodată. Numai că iată! Li s-a dat un deget și au luat mâna toată!

Da, Nina își aminti modul în care "mila publică" îi întâmpina pe indieni în copilăria sa. Li se cedau hainele uzate, lucruri fără valoare... Discursul interlocutoarei sale îi displăcu foarte mult.

De altfel, aceasta reluă agitată:

– Vei înțelege repede la ce fac aluzie... De altfel, faimosul Kerr Huston nu locuiește oare într-o fermă vecină cu a ta?

– Ba da. Mai exact, la câțiva kilometri...

– Ferește-te de el. Este un agitator periculos. Toate aceste idei de grandoare care le-au umplut capetele, vin de la el...

– Am auzit vorbindu-se doar de o sală de bingo și de un complex hotelier, remarcă Nina, care nu vedea în asta nimic extravagant.

– Exact! După câte știu, există deja moteluri în Bluehawk. Ce se va întâmpla cu proprietarii lor? Și asta nu este tot. Vorbesc de asemenea de construirea unei fabrici de mobilă din ramuri de palmier...

– Toate astea nu mi se par așa catastrofale, spuse cu prudență Nina. Orașul va avea cu siguranță avantaje...

– Mă îndoiesc mult! Toți angajații municipali sunt indieni. Dacă pleacă să lucreze în această uzină, ce se va întâmpla cu municipalitatea? Ia exemplul șoferului nostru, Jack. Și-a dat demisia pentru a se alătura activităților tribului său. După tot ce a făcut tata pentru el!

– Probabil încearcă o anumită mândrie, o demnitate de a se simți solidari....

Brusc bănuitoare, Mary Jane se încruntă.

– Din întâmplare, n-ai vorbit deja despre toate astea cu Kerr Huston?

– De-abia l-am zărit de la întoarcerea mea, replică Nina pe un ton evaziv.

– I-ar fi suficient să încerce să-ți insufle propaganda lui. Remarca despre "demnitate" este tipică personajului.... Îți repet, Nina, fugi de el ca de ciumă. Este un agitator ordinar. Cine ar fi crezut că va ajunge astfel? În colegiu părea atât de timid și atât de rezervat...

Nina simțea că o cuprinde furia. Își stăpâni riposta acerbă care-i veni pe buze. N-avea rost s-o atace pe Mary Jane direct, dacă nu voia să se îndepărteze de jumătate din Bluehawk și să piardă orice posibilitate de a obține slujba de care avea neapărată nevoie.

– Oamenii evoluează deseori cum nu te aștepți, spuse vag. Acum, mi-e teamă că trebuie să te lăsăm. Trebuie să trec pe la băcan și apoi să mă întorc... Sunt fericită că te-am revăzut, Mary Jane.

– Și eu, o asigură cealaltă, fără să bănuiască nemulțumirea interlocutoarei sale.

Îți voi da un semn când voi organiza acea mică petrecere.

Nina și fiica sa își luară rămas-bun și se îndreptară spre băcănie.

– Chiar ai mers la școală cu această doamnă, mamă? întrebă Lacey.

– Da, draga mea.

– Și... o găsești simpatică?

– Nu... mi-am pus întrebarea, Lacey.

– Ceea ce înseamnă că nu! replică în cele din urmă fetița. De altfel, nici mie nu mi-a plăcut deloc. Mi-a vorbit ca unui bebeluș.

Nina o privi cu tandrețe. Copiii dau deseori dovadă de o intuiție uimitoare. Dar Lacey trebuia să învețe să-și pondereze raționamentele!

– Voia doar să-ți facă plăcere.

După ce încărcară portbagajul cu provizii, urcară în mașină și făcură un mic tur al orașului. În jurul primăriei, grațioasă cu șirul său de trepte și coloanele de piatră, se întindea încă un parc fermecător, cu ronduri de flori întreținute cu grijă. Case vechi din lemn, cu un

farmec desuet, încadrau piața. În schimb, pe strada centrală se vedeau apărând construcții noi într-un stil mai mult sau mai puțin fericit și un garaj înlocuise vechiul cinematograf în care adolescenta Nina se îndopa cu floricele de porumb în fața ecranului, cu prietenele sale. Alături de școala sa, încă în picioare, văzu o bancă din sticlă și oțel și chiar în față, un mare imobil de birouri, și el de construcție recentă.

Pe trotuar, doi bărbați în vârstă înaintau cu greu, sprijinindu-se în bastoane. Cu inima strânsă, Nina îi recunoscu pe frații Hembrick, minți naive pe care populația îi tratase întotdeauna cu indulgență amuzată.

La urma urmei, Bluehawk, nu se schimbase atât de mult...

Ajunsă la o intersecție, Nina o luă la dreapta, pe drumul care ducea la rezervația indiană.

– Îți voi arăta școala și spitalul indienilor poewnce, îi spuse lui Lacey.

La ieșirea din oraș, o construcție frumoasă care adăpostea biroul Afacerilor indiene. O alee cu pietriș ducea pe de-o parte la școală și de

cealaltă la spital. Câteva sute de metri mai departe, o construcție lungă din cărămidă mărginea drumul... Cu siguranță, sala de bingo, atât de criticată de populația locală. Se observau deja fundațiile a ceea ce va deveni complexul hotelier cu restaurant, presupuse Nina.

Tânăra femeie făcu stânga-mprejur și, trecând din nou prin fața intrării centrului de primire, îl observă pe Kerr Huston, care ieșea. Ezită o clipă, tentată să accelereze pentru ca el să n-o poată observa; dar era deja prea târziu. Kerr întorsese capul și, cu un zâmbet pe buze, agită brațul.

Șoferița nu avu altă alegere decât să parcheze în fața lui. Lacey îl măsură pe bărbat cu un aer intrigat.

– Bună ziua! exclamă Kerr cu veselie, aplecându-se spre portieră și făcându-i cu ochiul fetiței.

– Lacey, explică Nina, iată-l pe Kerr Huston... care locuiește în ferma cea mai apropiată de cea a bunicului tău.

Lacey considera că personajul avea un chip foarte plăcut.

– Bună! exclamă ea. Mama i-a vorbit despre dumneavoastră bunicului.... Știu deja cine sunteți.

Stânjenită, mama sa deschise gura pentru a schimba subiectul, dar Kerr reluă deja:

– Oare ce vânt bun vă aduce prin împrejurimi?

– Curiozitatea, mărturisi Nina zâmbind. Muream de dorința de a-ți vedea realizările...

– Veniți cu mine. Vă duc să faceți o vizită.

– Nu știu dacă avem timp...

– Oh, mamă, te rog! imploră Lacey.

– Bine... dar rămânem doar câteva clipe, murmură Nina.

Se întrebă dacă avusese dreptate să accepte invitația.

Capitolul 3

În toate clădirile domnea o activitate ca într-un stup, foarte diferită de liniștea netulburată în care dormita restul Bluehawkului. Din parc răsunau scârțâitul fierăstrăului și vâjâitul ciocanelor pneumatice. Muncitorii, în timp ce-și ștergeau regulat frunțile, schimbau glume de la un capăt la celălalt al terenului. Păreau vizibil încântați să muncească pentru comunitate.

Conducându-le pe șantier, Kerr o luă pe Lacey de mână pentru a o ajuta să pășească peste resturile de tencuială și de moloz.

– Acest hotel va număra circa o sută de camere, explică Kerr cu mândrie. În spate, ne rămâne suficient loc pentru a construi încă vreo sută în plus. Lucrările înaintează repede și sperăm să putem deschide spre sfârșitul lunii noiembrie. Cum toți jucătorii de bingo nu dispun de aceleași venituri, se înțelege că am prevăzut și un camping prevăzut cu tot confortul, unde își vor putea lăsa cortul sau rulotele de locuit. Trebuie să precizez că cea mai mare parte dintre ei rămân deseori tot weekendul...

– Tu ai avut ideea acestui centru de joc? întrebă Nina.

– Ca să fiu sincer, zâmbi Kerr, m-am inspirat dintr-o inițiativă a indienilor otoe din Red Rock.

În orice caz, ei nu s-au gândit să facă facilități de primire!

– Aveți și intenția să deschideți o uzină, nu-i așa? Mary Jane Driskell mi-a vorbit despre asta, în această după-amiază, în timp ce beam ceaiul...

Kerr izbucni în râs și doi muncitori care auziseră întrebarea, schimbară o privire complice.

– Aș fi gata să pariez, ripostă Kerr, că nu ți-a spus tot adevărul. Și anume că tatăl său, Adam Pratt, s-a dus până la Washington pentru a încerca să interzică proiectul...

Nina se încruntă. Situația amintea din ce în ce mai mult de un necaz de temut și spera că nici una din cele două tabere nu va vrea ca ea să rămână în afara problemei. Nina știa foarte bine încotro i se îndreptau simpatiile, dar la rândul său refuza să se lase prinsă în conflict. Deocamdată, această poziție îi părea calea înțelepciunii.

– Nu știam, murmură ea. Pe scurt, conversația noastră a rămas la un mod destul de general.

– După ultimele vești, continuă Kerr, vrea să dea în judecată sfatul tribului pentru discriminare rasială, pretextând că refuzăm să angajăm oameni care nu sunt indieni.

– Ceea ce-mi închipui că nu este cazul?

Bărbatul îi adresă o privire pătrunzătoare și se rezemă cu nonșalanță de o bucată de perete. În acea zi, nu purta pălăria sa Stetson cu boruri largi și soarele făcea să-i joace în părul des reflexe de un acaju închis. Un zâmbet ironic lăsă să se vadă o dentiție perfectă, de un alb sidefat.

– Bineînțeles că nu, replică în cele din urmă. Nu știu de unde deține Adam Pratt această informație întru totul falsă.

De altfel, pentru a lămuri lucrurile, am făcut să apară pe prima pagină a ziarului local, săptămâna trecută, un anunț care precizează că ofertele noastre de slujbe sunt deschise tuturor, fără nici cel mai mic considerent de vârstă, rasă sau sex.

Apoi, cu o oarecare melancolie, preciză:

– Fără nici o îndoială, se înțelege că adversarii noștri vor găsi repede o ripostă oarecare... Și tatăl lui Mary Jane este un adversar periculos. Știe că având un sprijin sus plasat și un avocat bun, puține obstacole rămân de luat în seamă. Dar avem legea de partea

noastră și ne vom face luntre și punte pentru a ne apăra.

– Chiar crezi că... veți reuși să-i învingeți, Kerr?

Fără să răspundă imediat, bărbatul contemplă peisajul colinelor care se întindeau în fața lor. Pe un teren gol la început, indienii plantaseră arbori de diferite esențe, grupuri de tufișuri care ofereau o răcoare binevenită.

Nina știa că rezervația indienilor nu constituia decât o foarte mică porțiune din teritoriile pe care triburile le avuseseră la origine. Fuseseră vânate treptat pe măsură ce se constituise la Oklahoma, al nouăzeci și șaselea stat al uniunii... și expresia lui Kerr trăda brusc o profundă melancolie.

După o lungă tăcere, răspunse în sfârșit întrebării tinerei femei:

– N-aș putea să afirm cu certitudine că vom câștiga, Nina. În opt ani de muncă pe lângă biroul Afacerilor indienilor, am învățat mai mult despre creditele și autorizațiile la care au dreptul, de cât va bănui Adam Pratt vreodată.

Întâlnim dificultăți la nivel local, dar nu uita, avem autoritățile federale de partea noastră.

Privirea îi rătăci din nou spre orizont și adăugă:

– Ne-a trebuit mult timp să înțelegem în ce mod trebuia să luptăm... Dar de acum, știu că o singură metodă ne poate conduce la victorie.... aceea de a folosi propriile mijloace de acțiune ale oamenilor albi: lupta legală juridic, aliată cu răbdare și încăpățânare.

Se exprima cu o voce calmă, fără vreo urmă de ranchiună sau agresivitate. Totuși, pe fața sa se citea o asemenea hotărâre, încât Nina se înfioră amintindu-și cuvintele tatălui său. Nici una din cele două părți nu va ceda un deget de teren și avea teribilul presentiment că fiecare tabără își curăța armele pentru o luptă fără milă. Ori, ea învățase în urma unor experiențe dureroase că se aflau mereu nevinovați care să plătească în anumite lupte...

– Unde a ajuns.... proiectul uzinei? reluă tânăra femeie.

– De-abia terminăm discuțiile preliminare.

De fapt este vorba despre o fabrică de scaune, complet nepoluantă și în care dorim să respectăm tradițiile artizanatului indian local. Prin urmare, ne vom dezvolta, dar nu te voi plictisi cu aceste amănunte...

– Toate astea mi se par foarte ambițioase! murmură politicos Nina.

Se gândi o clipă. Crearea unui asemenea număr de locuri de muncă deschise tuturor, i se părea de bun augur. În acest caz, de ce întâmpinau indienii atâta ostilitate?

– Asta ar trebui să stimuleze economia regională, remarcă. Mă mir că Adam Pratt nu s-a gândit.

– Este prea inteligent pentru ca ideea să nu-i fi trecut niciodată prin minte... Dar n-o mărturisește. Pentru el, această poveste a devenit un conflict personal, un fel de problemă de amor propriu...

– Și.... pentru tine? îl întrebă Nina cu blândețe.

Bărbatul o privi încruntat câteva clipe, apoi replică:

– Înainte de orice, eu lucrez pentru tribul meu, Nina. Este prima dată în toată istoria noastră când avem perspective de viitor, fie și atât de puțin stimulante. Îmi pare sincer rău că populația din Bluekawk se așază pe pozițiile absurde din trecut, asta nu ne va face să dăm nici o iotă înapoi.

Vorbea cu îndârjire; nimic nu-l va opri. Înflăcărarea sa pentru ce avea de rezolvat, o fascina și în același timp o speria puțin pe Nina.

În nici un caz nu trebuia să cedeze acestei fascinații, se mustră cu asprime. În acești zece ani, cunoscuse mulți bărbați ca el, animați de un nedomolit foc sacru. Nu avea nimic unic...

Totuși, acum când locuia ea însăși la Bluehawk, făcea din nou parte din comunitate. Oare cât timp va putea refuza să intre în joc, să-și exprime susținerea pentru cei pe care îi aproba în taină? Dacă vreodată, de exemplu, va lega o prietenie mai întimă cu Kerr Huston, acesta o va antrena, o va obliga să-și aleagă tabăra... Și prin asta, o va constrânge să se rupă de restul comunității. Se simțea prinsă între

două focuri și poziția sa va deveni probabil din ce în ce mai incomodă.

Simți o ușurare de nedescris când Lacey, pe care această conversație serioasă a adulților o plictisea, îl trase de mânecă pe Kerr, cerând cu stăruință:

– Oare aș putea să văd sala de bingo, domnule Huston? Vă rog!

Bărbatul îi aruncă o ultimă privire Ninei, o privire care arăta cât de mult își dorea să-i împărtășească punctul de vedere, apoi se aplecă zâmbind spre fetiță:

– Bineînțeles, Lacey. Ne vom continua vizita!

O luă de mână și înconjură școala pentru a merge la clădire.

La interior, decorarea rămăsese intenționat sobră, dar elegantă. În sala imensă, deocamdată goală, pardoseala gri deschis se armoniza perfect cu pereții din cărămidă și mesele lungi din lemn unde jucătorii luau loc în fața unei estrade înalte unde se instala animatorul jocului. În spate, un bar cu lumini odihnitoare, oferea răcoritoare; climatizarea menținea o

temperatură plăcută, contrastantă cu arșița care domnea în exterior.

Lacey, care cu siguranță se așteptase la ceva mult mai exotic, ridică spre Kerr o privire surprinsă, ușor dezamăgită.

– Așadar, aici se adună oamenii? Dar nu este muzică... Nu se plictisesc?

Kerr și Nina izbucniră amândoi în râs și tânăra femeie explică:

– Rumoarea conversațiilor le ajunge din plin, Lacey... și te asigur că se distrează bine!

Kerr le oferi băuturi și ieșiră să le savureze pe terasă, unde umbrele de soare vesel colorate adăposteau mesele rotunde de căldura soarelui.

Nina își bea cu plăcere oranjada rece, în care pluteau cuburi de gheață. Însoțitorul său bău o înghițitură de bere apoi, în timp ce-și așeza paharul, mâna se atinse ca din greșeală pe cea a însoțitoarei lui.

Spre marea sa surprindere, Nina se simți roșind și întoarse capul. Acel contact fizic, așa fugitiv cum fusese, era primul pe care-l avuseseră vreodată și tânăra femeie n-ar fi

crezut că asta o va tulbura atât de mult... Kerr părea să nu fi observat nimic. Discret, tânăra femeie îi observă profilul autoritar, atât de caracteristic atât de... seducător. Hotărât lucru, bărbatul acesta o lăsa tot mai puțin indiferentă.

Lacey, care tocmai zărise o veveriță strecurându-se printre arbori, părăsi brusc scaunul și dispăru în urmărirea sa. Kerr și Nina rămaseră singuri și un fel de stânjeneală ciudată apăru brusc între ei.

Kerr bău o altă înghițitură, cu privirea ațintită asupra tinerei femei. Aceasta se îmbujoră brusc. Se foi pe scaun și se blestemă pentru jena sa... Unde dispăruse oare celebra sa siguranță și inflexibilul său sânge-rece?

Ghici subit că-și strecurase brațul în spatele ei și mâna lui tocmai i se așezase pe umărul dezgolit de decolteul rochiei de vară. De data aceasta, nu era vorba de un gest automat, ci deliberat. Inima începu să bată să-i spargă pieptul. Nu știa cum să reacționeze. Să protesteze? Desigur, așa ar fi fost înțelept. Dar era atât de mult timp de când nu mai simțise

plăcerea acestor mângâieri apropiate, emoția sângelui care alerga mai repede prin vine...

Rămase nemișcată, cu ochii pe jumătate închiși, savurând acea melancolie care-i străbătea trupul. Trecuse atât de mult timp...

Evident, instinctul nu o înșelase. Încă de prima dată când se revăzuseră, înțelesese că indianul era un bărbat periculos, al cărui farmec se putea dovedi devastator. Ridică repede ochii spre el și-i citi în privire o dorință pe care nu se preocupa s-o ascundă.

Fără să se îndoiască de asta, el se simți totuși teribil de intimidat și alese să întrerupă brusc această clipă ambiguă, glumind:

– Asta nu-ți amintește de anumite scene de film din copilăria noastră? Un soare strălucitor, liniștea de la țară, o atmosferă irezistibil de romantică...

Nina nu se putu împiedica să zâmbească și, îndepărtându-se ușor, îl tachină la rândul său:

– Cu siguranță, ai fost prea des la cinema când nu erai decât un adolescent timid și tăcut, așezat în spatele autobuzului școlii...

Kerr nu răspunse imediat, atât de mult îl uimea în acea clipă frumusețea tinerei femei. Genele lungi îi umbreau ochii albaștri ca azurul; gura perfect conturată, senzuală, se întredeschise și nu-și putea desprinde privirea de ea.

Brusc, fără să-și dea seama ce făcea, înclină capul și își puse buzele peste ale sale.

Nina i se abandonă o clipă... apoi se întoarse, reținută subit de nu știu ce reticență. Prudență? Sau... o oarecare neîncredere față de sentimentele pe care le simțea ivindu-se în sinea sa?

În dezamăgirea sa, bărbatul părea un puști căruia tocmai i se luase recompensa promisă și Nina nu se putu împiedica să râdă. Dar el o privea cu un aer posomorât și tânăra femeie redeveni serioasă, pentru a murmura cu blândețe:

– Ne... cunoaștem atât de puțin, Kerr!

Bărbatul se rezemă cu spatele de scaun și replică încrucișându-și brațele, subit enigmatic:

– Ai dreptate... nu știi nimic despre mine, Nina.

Aceasta ezită, apoi hotărî să revină la tonul de glumă.

– Dumnezeule! Asta pare perfect neliniștitor... Acum faci pe frumosul greu de înțeles? Misteriosul erou din romanele de capă și spadă?

Kerr se încruntă, neștiind dacă trebuia să se supere văzând că râdea de el, sau dimpotrivă, să intre în joc. Își dorea atât de mult s-o sărute, să guste parfumul acelei guri tentante... Ca un fin strateg, alese să-și depășească frustrarea și s-o urmeze pe terenul glumei ușoare și inocente.

– Misterios, eu? Te înșeli. Nu există ființă mai simplă pe lume. Mă poți citi ca pe o carte deschisă.... Numai dacă dorești. De ce n-ar fi cazul tău, Nina?

– Cartea aceasta mi se pare la fel de încâlcită ca un rebus... răspunse evaziv tânăra femeie.

Kerr se ridică încet și, măsurând-o, spuse cu nonșalanță:

– Nici un rebus nu rămâne mult timp nedescifrat... pentru cine dorește să-și dea osteneala.

Un minut, privirile le rămaseră ațintite una în cealaltă. Ciudata stânjeneală de la început amenința să revină... Slavă Domnului, Lacey își făcu subit apariția.

– Aproape am reușit să prind veverița, anunță înciudată. Din nefericire, s-a cățărat imediat în copac...

– O vei revedea altă dată, draga mea. Acum, trebuie să plecăm.

– Deja? murmură Kerr, atât de încet încât nu-l auzi decât ea. Oare... ți-e teamă de mine?

– Nu, șopti Nina. Dar viața m-a făcut... prudentă.

– Aș putea veni să joc bingo, domnule Huston? întrebă Lacey, care nu observase nimic din schimbul lor de cuvinte.

Kerr mângâie cu tandrețe părul fetiței, de același blond ca mierea ca al mamei sale.

– Ești prea tânără, Lacey... Va trebui să aștepți să împlinești optsprezece ani.

Lacey strâmbă din nas.

– Ce păcat!

Dar de ce?

– Adulților le va fi cu siguranță teamă să-i vadă câștigând pe copii! zâmbi Kerr.

Dar Lacey întorsese deja capul.

– Sst! șopti fetița. Iată că s-a întors veverița... Poate de data aceasta voi putea s-o mângâi!

O privire coborând pe furiș, pe peluză.

– Biata Lacey, murmură Kerr. Încă nu știe că aceste animale mici și fermecătoare aleargă mai repede ca fulgerul.

– S-o lăsăm să viseze. De-abia descoperă viața la țară.... răspunse Nina.

Apoi tresări; Kerr îi pusese din nou mâna pe umăr.

– Te rog... șopti ea. Nu face asta...

– De ce, Nina? o întrebă aproape rugător. Sau mai degrabă, de ce nu?

– S-ar... putea să fim văzuți, bâigui tânăra femeie. Dar la drept vorbind, se gândea că ar fi o nebunie să înceapă ceva cu Kerr Huston. Oare voia să sufere din nou?

Kerr era conștient că n-ar trebui să grăbească lucrurile, dar nu se putea stăpâni și, luând-o în brațe, replică:

– Liniștește-te.... suntem singuri, la adăpost de priviri indiscrete.

Nina simți rezistența slăbindu-i primejdios. Căldura acestui trup strâns lângă al său îi făcea capul să se învârtească. Picioarele i se muiară...

– Sunt atât de fericit că ai venit să vizitezi rezervația, Nina, îi șopti Kerr. De mai multe zile îmi frământ mintea să găsesc un motiv să te revăd.

Cu inima bătând să-i spargă pieptul, tânăra femeie se strădui cu disperare să-și recapete controlul asupra ei însăși înainte de a se prăbuși.

Deja tremurul buzelor sale apropiate de ale lui Kerr, începea s-o trădeze...

– Voiam doar să-i arăt lui Lacey construcțiile, declară Nina. Nu mă așteptam deloc să te întâlnesc.

– Întâmplarea și-a jucat rolul ei, nu nega... Dar citesc în ochii tăi că asta nu-ți displace complet, Nina.

Tânăra femeie își reținu un oftat. El citea în ea ca într-o carte și nu invers....

Pe un ton intenționat mai rece, replică:

– Te lași dus de imaginația ta, Kerr!

Bărbatul zâmbi brusc, pe jumătate enigmatic, pe jumătate ironic.

– Este adevărat... de minute întregi îmi imaginez, de exemplu, gustul pe care le-ar avea buzele tale sub ale mele.

– Kerr!

De-abia avu timp să protesteze; deja punea în practică ultimele cuvinte și o sărută.

Descumpănită, rămase mai întâi de piatră... apoi cedă plăcutei senzații a sărutului, uitând brusc tot ce o înconjura.

O îmbrățișă mai strâns și-i exploră gura cu o îmbinare tulburătoare de tandrețe, pasiune și pricepere de a face s-o cuprindă o amețeală nestăvilită. Când în sfârșit Kerr se îndreptă, îl auzi ca prin ceață murmurând:

– Știam că va fi minunat să te sărut, Nina...

Tânăra femeie își trecu o mână peste ochi, cu impresia că se trezea subit dintr-un vis. Apoi, într-un impuls brusc, fără măcar să-i răspundă, începu să alerge peste peluză strigând:

– Lacey! Întoarce-te repede, draga mea. Trebuie să plecăm!

Fetița țâșni dintr-un boschet, i se alătură țopăind mamei și o luă de mână. În aceeași clipă, le chemă Kerr. Un bătrân indian care tocmai ieșise dintr-o clădire, se afla lângă el și cei doi bărbați se apropiară. Nina observă că nou-venitul, înțepenit de vârstă, șchiopăta.

– George, spuse Kerr, ți le prezint pe Nina Pitropulos și pe fiica sa, Lacey.

Indianul își aținti asupra lor ochii negri pătrunzători, strălucind de inteligență, și un zâmbet simpatic îi lumină brusc fața.

Întinse mâna.

– Mă numesc George Goodfox, doamnă Pitropulos și sunt foarte fericit să vă întâlnesc.

Avea o strângere de mână călduroasă și fermă; Nina îi zâmbi, cucerită la rândul său.

– Domnul Goodfox este avocatul tribului nostru, explică amabil Kerr. Ai nevoie de mine, George?

– Da, dar doar pentru un amănunt. Nu-i nici o grabă...

– Oricum, noi vă lăsăm, interveni în grabă Nina. Mulțumesc foarte mult pentru primire, Kerr.

Și fără o privire în urmă, se îndepărtă, trăgându-și fiica de mână.

***

– Să ne întoarcem în biroul meu, propuse Kerr când mașina Ninei dispăruse pe drum. Va fi mai puțin cald.

George încuviință, apoi își aruncă pe furiș o privire vioaie:

– Foarte frumoasă femeie... și plină de farmec.

– Da, nu-i așa? răspunse Kerr, prefăcându-se indiferent.

George urca scările încet și se opri pentru a-l aștepta.

– Și unde este... domnul Pitropulos? reluă bătrânul bărbat.

– A murit, răspunse Kerr, care ar fi preferat ca discuția să nu se orienteze în această direcție.

– Înțeleg, murmură celălalt. Și oare ce face această tânără persoană la Bluehawk?

Kerr se hotărî să se înarmeze cu răbdare.

– Este fiica lui Tate Drysden, George. Cel care are ferma vecină cu a mea.

George ridică sprâncenele.

– Ei bine, acum îmi amintesc de ce aveam impresia că am văzut-o deja... a făcut cinema, nu-i așa?

– Da... dar n-a mai filmat nimic de mulți ani, și după ce a rămas văduvă, a venit să se retragă la tatăl său. De ce nu vorbim despre altceva, George?

George intră în birou în urma sa, izbucnind în râs.

– Ce susceptibilitate subită din partea ta, dragul meu Kerr! Iartă-mi indiscreția. Doar că am asupra ta avantajul vârstei și al experienței. Ești tânăr, celibatar; o femeie încântătoare, liberă și ea, apare în împrejurimi... și mi-ar

plăcea să-ți repet sfatul pe care mi l-a dat propria mamă. Când pornești pe un drum, trebuie...

Kerr, sincer exasperat, îl opri cu un gest al mâinii.

– Nu astăzi, te rog! Ne așteaptă o muncă enormă. Și apoi, insinuările tale nu se bazează pe nimic! Nina este o prietenă din copilărie și...

– N-am văzut niciodată pe nimeni privind o prietenă din copilărie în acest mod, remarcă interlocutorul cu o maliție sentențioasă.

Kerr ezită, gata să se supere, apoi alese să râdă la rândul său.

– Ești o vulpe bătrână, George. Cum de altfel arată și numele tău!

***

– Kerr este foarte drăguț, nu-i așa, mamă? exclamă fetița când ajunseră la fermă.

Nina își mușcă buzele.

Nu dorea deloc să abordeze subiectul. Propriile gânduri se învârteau în cerc de câteva clipe, în mod confuz, neplăcut.

– Este adevărat, răspunse evaziv.

– Nu m-a tratat ca pe un bebeluș, nu ca prietena ta Mary Jane, sporovăi Lacey. Când îl vom mai vedea?

– Kerr Huston muncește foarte mult, Lacey. Nu ne putem permite să-l deranjăm prea des...

Fetița rămase gânditoare o clipă, apoi, spre marea ușurare a mamei sale, cursul gândurilor sale luă un alt drum.

– Mamă, de ce șchiopăta așa bătrânul indian?

– Nu știu, draga mea. Poate a avut un accident, în cazul în care nu este doar o boală...

– Și el este drăguț. Ca și Kerr.

Slavă Domnului, gândi Nina, ajunseseră! Parcă și intră imediat în casă, să vadă cum se simțea tatăl său. Tate, cu un aer odihnit după siestă, scotea o prăjitură din cuptor. O puse cu mândrie pe masă.

– În seara aceasta vom avea un desert delicios! declară. Cum s-a comportat Mary Jane, Nina?

– Trebuie să spun că a fost fermecătoare. Și mi-a propus chiar să organizeze o mică petrecere, pentru a mă prezenta prietenelor sale...

Tate dădu din cap mulțumit.

– Mă bucur.... mi-ar părea rău să te afli izolată la Bluehawk, fără nici o viață socială. Apreciez compania ta, dar până la urmă nu sunt decât un urs bătrân...

Nina izbucni în râs și începu să aranjeze proviziile în bufet.

– Să nu exagerăm! Acestea fiind spuse, din toamnă s-ar putea să am ocazia să lucrez cu normă întreagă în oraș. Mary Jane mi-a vorbit de un post de animatoare de teatru, pentru școală...

Spre marea sa surpriză, Tate se încruntă.

– Ce idee! De ce ai avea nevoie de o slujbă, Nina?

– Aproape... nu mai am economii, tată. Stephanos ne-a lăsat fără resurse și...

– Sunt întru totul capabil să contribui la nevoile voastre!

În sfârșit, Nina înțelese. Se simțea rănit în amorul propriu.

– Nu mă îndoiesc o secundă de asta. Dar îți vei da repede seama că două persoane în plus sunt o grea povară... În plus, această muncă îmi va schimba ideile. Îmi va permite s-o însoțesc în fiecare zi pe Lacey și să am aceleași vacanțe ca ea... Mi se pare soluția ideală. Tate mai bombăni câteva vagi proteste, apoi nu mai insistă. De fapt, știa foarte bine că mica lor fermă nu va ajunge niciodată să-i hrănească pe toți trei.

Oftând, Nina turnă apă fierbinte în ceainic. Evident, toți bărbații din anturajul său dădeau dovadă de un orgoliu nemăsurat, uneori puțin realist... Tate, Stephanos, și acum Kerr...

Tresări. Kerr nu făcuse parte, nu trebuia să facă parte din "anturajul" său. La ce se gândea oare? Raționa ca și când, brusc, intrase în viața sa pentru a nu mai ieși.

În zilele următoare, nu părăsi intenționat ferma, petrecându-și diminețile veghind asupra animalelor și după-amiezile învățându-și fiica să înoate.

Capitolul 4

Birourile administrative ale colegiului din Bluehawk se aflau la parterul uneia dintre frumoasele clădiri din cărămidă răspândite pe o peluză, pe care Nina o descoperi în ziua întâlnirii sale.

Era ora șapte seara; ultimele cursuri tocmai se terminaseră, dar mai multe vehicule ocupau încă parcajul în care își garase mașina. Fără îndoială, cele ale membrilor juriului care o va audia...

Cu inima palpitând ușor, intră în clădire, i se indică sala și urmă un lung coridor. Ciocăni și

recunoscu vocea care o invită să intre; era a lui Albert, soțul lui Mary Jane. Erau prezente deja șapte persoane, șase bărbați și o femeie. Albert Driskell, în picioare lângă distribuitorul de cafea, își turna o ceașcă și, cum era singurul pe care-l cunoștea, Nina se apropie de el, adresând în jur un zâmbet grațios.

– Bună ziua, Albert, exclamă Nina.

Acesta se întoarse, se încruntă și zâmbi la rândul său, recunoscând-o. Și el luase în greutate de când se căsătorise, dar statura sa înaltă suferea mai puțin decât cea mai delicată a soției sale. Nina remarcă de asemenea, amuzată, că fruntea sa își pierduse părul și că acum purta ochelari cu ramă de baga, care-i dădeau un aer extrem de serios.

– Nina! Sunt încântat să te revăd, exclamă Albert.

– Poate am venit puțin înainte...

– Nu, liniștește-te. Vom începe în câteva minute. Înainte de toate, le voi explica cine ești, confraților mei din Consiliul de Administrație...

Ținu un mic discurs adresat colegilor care luaseră toți loc în jurul unei mese, după ce-și serviseră cafeaua. Nina îi imită și, cu ceașca din plastic aburindă în mână, fu invitată să vină să se așeze puțin mai departe, alături de o altă femeie. Aceasta îi arunca frecvent priviri; Nina, ușor stânjenită sub privirea sa scrutătoare, o observa la rândul său cu discreție.

Femeia, de vârstă nedefinită, purta haine perfect călcate și părul dat cu grijă pe spate. Curios, totuși, nu făcea nici cel mai mic efort de cochetărie. Ținuta sa rămânea de o sobră tentă cenușie, aproape ștearsă și chipul îi era lipsit de orice machiaj. După ce examinase amănunțit frumoasa rochie înflorată a Ninei, sandalele sale albe și părul blond răsucit în coc, o întrebă pe un ton aspru:

– Ați venit să vă prezentați pentru slujba de animatoare, nu-i așa?

Ninei i se păru că citește o anumită provocare în ochii săi și brusc, prin minte îi trecu o bănuială. Oare interlocutoarea sa nu era și ea candidată pentru post?

Dar nu avea altceva de ales decât să răspundă:

– Da. Mă interesează mult și teatrul, și copiii...

Cealaltă oftă.

– Ar fi trebuit să bănuiesc...

Făcu o scurtă pauză, apoi adăugă cu resemnare:

– Sunteți nouă în Bluehawk? Nu-mi amintesc să vă fi întâlnit.

– Sunt originară de aici, explică Nina zâmbind, dar am lipsit mulți ani și de-abia m-am întors.

Trăiesc la ferma tatălui meu, la țară...

Și, întinzând mâna dreaptă, preciză:

– Mă numesc Nina Pitropulos.

– Linn Vandever, se prezentă cealaltă, strângându-i mâna.

Ridicase sprâncenele, vizibil surprinsă.

– Dumneavoastră sunteți cea.... care a făcut cinema?

– Într-adevăr, am avut câteva roluri. Dar am abandonat destul de repede.

– Mărturisesc că mi-e greu să înțeleg de ce solicitați această slujbă neînsemnată! mărturisi Linn Vandever.

– Trebuie să-mi câștig existența, spuse Nina cu simplitate și, din nefericire, în regiune nu există decât puține oportunități. Dacă înțeleg bine, și dumneavoastră v-ați depus candidatura.

– Exact, replică destul de tăios cealaltă.

Din expresia sa, Nina ghici că nu credea nici o clipă că interlocutoarea sa avea într-adevăr nevoie de acea slujbă.

– De altfel, nu suntem singurele, adăugă Linn. Am auzit spunându-se, completând formularele, că mai erau alte trei candidate. Trebuia să fim convocate pe rând și nu înțeleg de ce ne-au făcut pe amândouă să venim în aceeași seară.... Asta înseamnă că poate ar fi fost mai bine să rămân acasă!

Părea convinsă că Nina va obține slujba cu ușurință, dar aceasta, în ciuda siguranței lui Mary Jane, n-ar fi putut jura. La urma urmei, nu avea decât un singur atu, prezența lui Albert în Consiliul de Administrație.

Și oare de ce ei nu i se dăduse de completat nici un formular?

Președintele ceru liniște, apoi începu să citească plictisitoarea "ordine de zi". Ținuta elevilor pe culoare, raportul casierului, cumpărarea unui nou autobuz de transport... Trecură cel puțin trei sferturi de oră înainte să se ajungă în sfârșit la postul de responsabilă cu activitățile culturale. Cele două femei, care așteptaseră cu răbdare, se îndreptară pe scaune.

Albert se ridică și declară:

– Ați luat toți cunoștință de dosarul doamnei Vandever.

În schimb, doamna Pitropulos n-a avut ocazia să vă ofere unul, deoarece n-am avut cunoștință decât foarte recent de interesul său pentru posatul în discuție. De aceea mi-am permis s-o invit astăzi printre noi, pentru a o putea întreba direct.

Nina își petrecu următoarele douăzeci de minute răspunzând întrebărilor membrilor consiliului.

Unii păreau sincer preocupați să-i verifice calificarea, dar alții, după toate aparențele fascinați de cariera sa cinematografică, deviau spre domenii fără importanță în raport cu subiectul.

Se auzi întrebată astfel, spre tainicul său amuzament, dacă "Hollywodul seamănă într-adevăr cu ceea ce se spune" și dacă "avusese legături cu Barbara Streisand". La acest ultim punct, avu de altfel impresia că-și dezamăgise interlocutorul răspunzând:

– Ne-am întâlnit de mai multe ori, dar n-o cunosc personal.

Un altul părea să se teamă că nu i se putea asigura postul până la sfârșitul anului școlar.

– M-am întors pentru totdeauna la Bluehawk, nu mă voi mai mișca de aici, promise Nina zâmbind.

Când, în sfârșit, președintele le mulțumi anunțând că cea care va fi reținută dintre candidate va fi anunțată prin poștă, își luară politicos rămas-bun și plecară. Linn Vandever, căreia nu i se puseseră decât două sau trei

întrebări, observă cu melancolie în timp ce ajunseră în parcare:

– Să știți că veți fi aleasă.

– Nimic nu spune că... protestă Nina.

– Ba da. Sunt sigură. Mi-ar plăcea să vă pot felicita, dar aș da dovadă de ipocrizie.... deoarece aveam într-adevăr nevoie de acest salariu.

Nina se simți profund stânjenită. Dar ce să facă? N-avea de ales și necesitatea făcea legea.

– Și eu, murmură tânăra femeie.

Se gândi la cealaltă femeie tot drumul până la fermă, încercând un ușor sentiment de vinovăție, pe care se strădui să și-l alunge, supunându-se rațiunii. Oare își putea permite să refuze o propunere care-i va asigura ei și lui Lacey întreținerea? În plus, cu toată sinceritatea, nu credea că Linn Vandever avea o cât de mică experiență în teatru. Probabil, în toată viața ei, de-abia asistase la zece reprezentații și recunoscuse că nu urcase ea însăși niciodată pe scenă.

Tate o aștepta în bucătărie.

Preparase un urcior cu limonadă rece pentru întoarcerea sa și-i propuse să treacă pe verandă cu paharele. În mod vizibil, de-abia aștepta să-i audă povestea.

Nina o făcu în puține amănunte și-i împărtăși neliniștile sale în legătură cu Linn Vandever.

– Fără îndoială este absurd, încheie tânăra femeie, dar dacă voi fi angajată, nu mă voi putea împiedica să am remușcări...

– Singură ai spus că nu s-a apropiat niciodată de lumea scenei, fie și în calitate de amator, sublinie tatăl său, cu bun-simț.

– Desigur. Dar părea cu adevărat lipsită de strictul necesar.

– Probabil are într-adevăr greutăți pecuniare. Dirk Vandever, soțul său, a părăsit-o acum trei ani, lăsând-o să-și asume răspunderea a patru copii. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat cu el...

– Dumnezeule!

– ... Dar, continuă Tate, este deja contabilă cu jumătate de normă și evident, beneficiază de ajutor social. Oricum, hotărârea nu-ți aparține, Nina. N-are rost să te frământi.

– Poate, până la urmă, va fi aleasă chiar o alta!

Tate mormăi sceptic. Era sigur că nimeni nu va putea rivaliza cu fiica sa.

– Când vei cunoaște răspunsul?

– Spre sfârșitul acestei săptămâni, cred.

De fapt, spre marea sa surprindere, nu avu de așteptat atât de mult; chiar în acea seară, pe la ora unsprezece, când se ducea să se culce, îi telefonă Mary Jane.

– Voiam să fiu prima care te felicită! îi ciripi în receptor. Nina rămase cu gura căscată.

– Vrei să spui că... am obținut postul?

– Da. În unanimitate, draga mea.

– Eu... este minunat! Nu știu ce să spun...

Mary Jane izbucni în râs.

– Mai mult, Albert nici n-a trebuit să-ți pledeze cauza. Ceilalți au început să vorbească toți în același timp, după plecarea ta, exclamând că erai candidata ideală. În câteva zile, vei primi confirmarea oficială, desigur, dar dragul meu soț mi-a permis să-ți împărtășesc imediat această veste.

– Mă temeam că nu voi putea închide ochii în această noapte de îngrijorare, glumi Nina, încântată. Acum, îmi voi petrece cu siguranță ore întregi elaborând mari planuri!

– Totuși, nu deborda de prea mult entuziasm, o sfătui râzând Mary Jane. Să organizezi reprezentații teatrale într-un colegiu mi se pare mai puțin captivant decât să joci în fața camerelor...

– Mm... nu sunt deloc sigură. La drept vorbind, mor de nerăbdare să încep...

– Și în două sau trei luni, o tachină Mary Jane, nu-i vei mai putea vedea pe acești mici diavoli!

– Sincer, nu cred.

– Ei bine, vom vedea! Până atunci, sper că n-ai uitat mica petrecere de care ți-am vorbit.... Îți va conveni o zi din săptămâna viitoare?

– Ei bine... ezită Nina, descumpănită.

Sperase în mod confuz că fosta sa colegă va renunța la proiectul său, dar evident nu era cazul. La urma urmei, cu cât va termina mai repede, cu atât va fi mai bine.

– De acord, continuă ea. Luni, de exemplu, n-am nimic prevăzut...

– Este perfect. Atunci, te aștept spre prânz.

– Pot să aduc ceva?

– Nu, în nici un caz. Ești invitata de onoare.... de altfel, contez pe faptul că ne vei consacra toată după-amiaza, nu-i așa?

– Firește, o asigură Nina, străduindu-se să facă să pătrundă în vocea sa puțin entuziasm.

După ce mai discutară câteva clipe, închise, resemnată. În definitiv, printre toate invitatele, poate își va face o prietenă. Își dorea să întâlnească oameni, să reușească în sfârșit să se integreze realmente printre cei din Bluehawk.

***

Mary Jane locuia acum într-o vilă luxoasă, într-un cartier rezidențial complet nou. Bineînțeles, în ochii Ninei, obișnuită cu viața hollywoodiană timp de mulți ani, clădirea

n-avea nimic extraordinar; dar pentru micul oraș, era culmea splendorii. De altfel, la drept vorbind, era vorba de o casă frumoasă din piatră albă cu un șir de scări monumentale și o imensă grădină, foarte bine întreținută.

Mai multe mașini nou-nouțe se înghesuiau deja pe alee, în fața peronului; Nina se hotărî să parcheze pe stradă. Astfel, nu va împiedica pe nimeni să iasă și mai ales, va putea pleca ea însăși cât mai curând posibil. Îi promisese lui Lacey să meargă să înoate cu ea în iaz înainte de a se înnopta.

După ce încuie portiera, își netezi rochia galben-deschis de după-amiază, de o încântătoare croială Empire și sui treptele pentru a suna la ușa mare cu două canaturi, de la intrare.

Un zgomot de tocuri înalte care pocneau pe pardoseală răsună în interior și însăși Mary Jane veni să deschidă.

– Iat-o! strigă ea cu entuziasm, îndată ce-și recunoscu vizitatoarea.

Evident, era așteptată cu nerăbdare...

Cu un zâmbet care-i ascundea prost stânjeneala, Nina se lăsă luată de mână și condusă printr-un vast salon, până în patio, care se afla în cealaltă parte și încadra o piscină albastru deschis.

Șase tinere femei, instalate deja în fața unui copios bufet, întoarseră capul cu curiozitate. Ca și Nina și invitata sa, aveau toate între douăzeci și treizeci de ani.

– Dragele mele prietene, ciripi cu entuziasm Mary Jane, v-o prezint pe Nina Pitropulos, una dintre cele mai vechi camarade. Nina, iată-le pe Betty Bedallion, Nacy Duncan...

Nina își simți rapid capul învârtindu-se. Strânse mâini și zâmbi politicos, dar la sfârșitul enumerării de-abia dacă își mai amintea numele de familie al primei prezentate.

Imediat prezentările terminate, Mary Jane citi lista tuturor "rolurilor mari" ale Ninei în cinema, apoi cea a filmelor pe care le realizase însuși Stephanos.

Nina se strâmba în sinea sa. Ca și când, se gândi ea, n-aș fi existat independent de fost

mea carieră... Se mustră. Oare odinioară nu se simțea ea însăși încântată și impresionată de tot ce atingea, mai mult sau mai puțin, lumea minunată a celei de-a șaptea arte? Spera totuși că nici una dintre invitate nu va fi jignită de această publicitate neașteptată. Mary Jane o împingea fără jenă în arenă, aproape ca pe un candidat la o alegere oarecare!

Din fericire, energica gazdă își aminti subit că uitase mai multe tăvi cu fursecuri la bucătărie și se întrerupse pentru a dispărea câteva clipe.

O jumătate de oră mai târziu, cu farfuria în mână, Nina se așezase în sfârșit la umbra extrem de plăcută a unei umbrele, între o blondă numită Betty și o frumoasă tânără femeie brunetă căreia i se spunea Babbi.

Aceasta din urmă încerca să lanseze conversația spre "Hollywood", dar Nina o făcu să devieze cu abilitate și o întrebă dacă avea copii.

– Doar unul, spuse Babbi zâmbind larg. Un băiețel de cinci ani, care se numește Shane.

Soțul meu și cu mine ne dorim încă unul, dar din nefericire încă așteptăm...

– Să nu te plângi! exclamă cu înflăcărare Betty, ea însăși mamă a patru copii, dintre care doi gemeni de trei ani. Din fericire, Patricia începe școala elementară în acest an și cei mici vor merge în fiecare dimineață la grădinița pentru copii....

– Fiica mea se numește Lacey, spuse Nina și are probabil aceeași vârstă cu a dumneavoastră, deoarece va intra și ea la cursurile pregătitoare în septembrie.

Chipul interlocutoarei se lumină.

– Cine știe? poate vor fi în aceeași clasă.

Conversația continuă în acest mod un anumit timp. Nu era cea mai palpitantă pe care o avusese Nina vreodată, dar cel puțin, nu avea de răspuns unor întrebări indiscrete. Ce încet trecea timpul!

O dată gustarea terminată, împinseră toate scaunele și umbrelele până la marginea piscinei și, din nefericire, cineva ridică "problema indienilor din Bluehawk".

– Știți, făcu Babbi remarca la un moment dat, că hotelul lor va număra mai mult de trei sute de camere?

– De unde ai aflat asta? întrebă Mary Jane încruntându-se.

– De la coaforul meu. De obicei, este foarte bine informat...

– Este curios, interveni Nina cu prudență, știu totuși din sursă sigură că dimpotrivă, clădirea nu va avea decât o sută de camere.

Șapte perechi de ochi bănuitori se ațintiră asupra ei și tânăra femeie își regretă imediat cuvintele. Voia să se facă acceptată în Bluehawk și nu dimpotrivă.

– În cea mai mare parte a timpului, coaforul meu știe ce vorbește, izbucni Babbi pe un ton tăios.

Nina simți că-i sare mușțarul. Cu atât mai rău, nu putea trece peste asta.

– Însuși Kerr Huston mi-a dat acest amănunt, ripostă cu o voce suavă.

Mai multe persoane schimbară priviri cu subînțeles și o anume Nancy se miră cu voce tare:

– Ia te uită? Așadar îl cunoașteți? Cum se face?

– Locuiește la ferma vecină cu a tatălui meu.

– Kerr era în clasă cu Nina și cu mine, explică Mary Jane. Îl cunoaștem de douăzeci de ani dar bineînțeles, asta nu înseamnă că suntem prieteni. Știți toate ce cred despre el...

În timp ce vorbea, căuta privirea Ninei, ca pentru a-i cere aprobarea.

Aceasta era gata să replice că-și putea foarte bine lua singură apărarea, dar se reținu. În tot cazul, era de preferat ca aparent să păstreze tăcerea.

Dezamăgită de lipsa sa de cooperare, Mary Jane încheie:

– Oricum, Kerr s-a schimbat foarte mult.

– După tot ce am făcut pentru acei oameni, reluă o roșcată scundă, cu voce tare, ce ingratitudine...

Nina fierbea în sinea sa. Îi era din ce în ce mai greu să nu izbucnească și de-abia își stăpâni vocea când atacul se îndreptă asupra bătrânului George Goodfox.

– Să nu exagerăm, replică ea la o acuzație oarecare, complet nejustificată, pe care cineva tocmai o lansase. Nu văd de ce și-ar petrece indienii, mai mult decât alții, timpul răspândind minciuni!

Spre marea sa surpriză, de data aceasta însăși Mary Jane ripostă pe un ton dur:

– O vei vedea, draga mea Nina. Kerr Huston, de exemplu, nu încetează să facă să circule cele mai rele calomnii pe socoteala tatălui meu...

– Și gândește-te la acel anunț pe care l-au dat în ziarul local, reluă Nancy. Cine ar crede măcar o clipă, că vor angaja oameni care n-ar fi de rasa lor?

Subit, Nina își spuse că nu va mai suporta asta nici un minut în plus. Se ridică brusc și spuse cu o voce politicoasă, dar foarte rece:

– Îți mulțumesc pentru prânzul delicios, Mary Jane... și-mi pare rău că trebuie să te părăsesc atât de curând. Mă așteaptă fiica mea.

Celelalte femei o priviră o clipă ulutite și șocate, apoi Mary Jane reluă, ridicându-se la rândul său în picioare:

– Mare păcat! Contam pe tine pentru a juca bridge în această după-amiază...

– Îmi pare rău, dar i-am promis lui Lacey că mă întorc repede.

Și condusă de gazda sa care păstra o expresie refractară, Nina ajunse la mașină, după ce murmură o ultimă scuză.

Demarând, se felicită că plecase înainte de a fi ajuns să provoace un scandal. Comentariile prostești ale invitatelor i se păreau insuportabile. Aproape avea impresia că fugise de o bandă de scorpii îndârjite să-și sfâșie victimele... Latura melodramatică a imaginii o făcu să zâmbească, dar simțea o reală compasiune pentru George și Kerr. Într-adevăr, aveau de-a face cu un adversar puternic!

Își aminti de o zi din copilărie, când se dusese să hrănească puii în compania tatălui său. În curtea de păsări, câțiva cocoși tineri agresau cu răutate, cu lovituri de cioc, o zburătoare mai bătrână. "Ce cruzime! exclamase. Măcar oamenii nu se comportă astfel..."

Bătrânul Tate zâmbise trist. "Din nenorocire, ocazional da, îi replicase. Dar vei observa asta destul de curând"...

Cu un oftat, parcă mașina în fața casei. O liniște apăsătoare domnea în câmpia înconjurătoare. Ratase șansele de a-și face noi prietene, dar n-o regreta nici o clipă.

Instalat pe un șezlong în salon, Tate se bucura de căldura după-amiezii, cu ochii pe jumătate închiși. Îi deschise văzându-și fiica sosind.

– Iartă-mă că te-am trezit, spuse aceasta zâmbind. M-am întors puțin mai repede decât am prevăzut...

– Nu dormeam, o asigură Tate. Meditam.

– Unde este Lacey?

– Își face siesta. Am reușit s-o fac să se odihnească, asigurând-o că te vei întoarce la timp pentru a te scălda în compania sa.

– Bine ai făcut!

Storurile erau lăsate și o penumbră plăcută cuprindea încăperea. Nina se așeză într-un fotoliu, examinându-și tatăl cu un ochi critic.

Părea mai palid decât de obicei, mai obosit.

– Cum te simți? îl întrebă cu prefăcută nonșalanță.

– Atât de bine cât te poți simți la vârsta mea, mormăi Tate. Nina se încruntă, tot mai sigură că în absența ei, tatăl său contractase o boală de care nu voia să-i vorbească.

– Ai o față lividă, insistă tânăra femeie. Spune-mi adevărul...

Bătrânul se agită pe șezlong

– Am avut o ușoară amețeală acum o oră sau două... nimic mai mult, crede-mă!

– Ar trebui să te duci să te vadă medicul, să știi...

– În nici un caz! Un somn bun și nu se va mai vedea nimic.

Nina își mușcă buzele. De ce oare era atât de încăpățânat?

– În acest caz, urcă și te culcă, îi sugeră. Te vei simți mai comod...

Se aștepta ca el să protesteze, dar spre surprinderea și neliniștitea ei, se execută ridicându-se cu greu.

– Ai dreptate. Mi se învârte din nou capul. Trebuie să fie căldura asta...

Nina îl privi îndepărtându-se, cu inima strânsă. Dacă măcar ar consimți să-și trateze inima...

După ce termină repede câteva treburi casnice, tânăra femeie verifică dacă tatăl său dormea liniștit și-și trezi fiica, pentru a înota cu ea. La întoarcerea lor, Tate se agita prin bucătărie și arăta mai bine, dar după cină se retrase mult mai devreme decât avea obiceiul. Nina sporovăi puțin cu Lacey, apoi o trimise la culcare și se așeză pe verandă, cu un pahar de limonadă în mână.

Se înnoptase. Zgomotul produs de lăcuste forma un fel de bas continuu, plăcut și familiar. Un timp, tânăra femeie se adânci în contemplarea colinelor, de un albastru întunecat pe cerul presărat cu stele... Apoi, pneurile unei mașini scrâșniră pe alee, două faruri străpunseră întunericul și-l văzu cu stupefacție pe Kerr Huston ieșind din vehicul și suind scările.

– Salut! exclamă simplu bărbatul.

Îi trebuiră câteva secunde să-și revină și Nina se dojeni în sinea sa. Oare nu putea primi un vizitator neașteptat fără ca inima să înceapă să-i bată precipitat?

Cu o voce dinadins controlată, replică:

– Bună seara, Kerr. Dacă vrei să-l vezi pe tat, mi-e teamă să nu se fi culcat deja...

Se lăsă o scurtă tăcere și tânăra femeie își dădu seama roșind că bărbatul îi contempla fără falsă jenă formele trupului, conturate cu suplețe de halatul ușor pe care-l îmbrăcase. Instinctiv, îl încrucișă mai strâns peste piept, pentru a-și ascunde baza sânilor și-și luă paharul în mână.

Kerr se așeză încet în fața ei, pe un fotoliu din palmier și, ca din neglijență, picioarele sale le atinseră pe ale Ninei. Aceasta se înfioră, nervoasă. De ce oare nu spunea nimic? Se hotărî să vorbească din nou.

– Mă tem că a avut o indispoziție în această după-amiază, continuă. Mă îngrijorează sănătatea sa...

– Dar pun pariu, ripostă Kerr râzând, că acest bătrân neastâmpărat refuză să audă vorbindu-se de medici...

– Din nefericire!

Tăcură din nou, și Nina îi simți privirea oprindu-se pe gura sa, ca și când își amintea de sărutul schimbat cu câteva zile mai înainte. Obrajii îi luară foc. Kerr o tulbura mai mult decât voia să admită... și părea să se joace, cu șiretenia ascunsă a unei pisici care pândește o pasăre.

– De ce, o întrebă după o clipă, nu te duci tu însăți să-i pui întrebări medicului din Bluehawk? Știu că Tate l-a văzut deja o dată sau de două ori. Poate te va putea liniști.

– Într-adevăr, este o idee, murmură Nina. Îmi voi stabili o întâlnire cu el.

Își blestema tot mai mult lipsa de siguranță. Kerr Huston nu era nimic altceva decât un vecin care trecuse pe neașteptate și-i făcea bine să rețină asta.

– Am auzit spunându-se că ți-ai găsit o slujbă, reluă Kerr. Felicitările mele, Nina.

Îi rosti numele cu blândețe, aproape cu tandrețe...

– Este exact, și o datorez lui Mary Jane. De altfel, am...

Se întrerupse. În modul cel mai firesc, Kerr își mutase scaunul alături de al său și-i simți brațul pe umerii săi. În mod ciudat incapabilă să protesteze, își umezi buzele și continuă, prefăcându-se că nu observă nimic:

– Am... luat prânzul la ea acasă astăzi, cu mai multe invitate. Par... atât de ostile față de tine, Kerr! Asta m-a speriat... Ar trebui să fii prudent.

Aceste cuvinte aproape îi scăpaseră. Nu se putu împiedica să nu-l avertizeze, ca și când în sinea sa îi mărturisea o afecțiune de care tocmai începuse să-și dea seama.

Brusc serios, Kerr își adânci privirea în a sa și o strânse mai puternic lângă el. Nina nu-i rezistă... Se putea oare să simtă o anumită atracție? Sau avea doar nevoie, după tragica văduvie, de consolarea unei prezențe?

– Sunt fericit că... îți faci griji pentru mine, murmură Kerr.

Am oare norocul să nu-ți fiu complet indiferent?

Tânăra femeie rămase nemișcată, încremenită. Cum să răspundă la această întrebare? Ar fi putut să nege, dar ar fi fost oare pe deplin sinceră?

Încă se întreba, când îi simți buzele peste ale sale și nu avu puterea să-l respingă. Cedă încă o dată sărutului său, cuprinsă brusc de slăbiciune, iar sângele îi zvâcnea în tâmple. O copleși un val de dorință... Își trecu brațele în jurul gâtului bărbatului, cu un geamăt înăbușit.... apoi, ca și când se trezise brusc dintr-un vis, tresări și se îndepărtă. Oare ce demon pusese stăpânire pe ea? Își pierduse orice control?

Kerr se strădui s-o rețină, prinzând-o de mână. Cu o voce răgușită, rugătoare, bâigui:

– Nina...

Aceasta înțelese foarte bine întrebarea pe care ar fi vrut s-o formuleze și, adunându-și toată voința, replică în șoaptă:

– Nu, Kerr. Nu pot...

Bărbatul îi dădu drumul și o privi intens, cu ochi strălucitori.

– De ce refuzi... ceea ce ne îndeamnă unul spre celălalt, Nina?

Tânăra femeie închise o clipă pleoapele.

– Ar... fi mai bine să pleci. Te asigur...

Kerr se ridică și-și vârî mâinile în buzunare. Brusc, chipul îi părea cioplit în marmură.

– Te ascult... dar mă voi întoarce, exclamă. N-ai terminat cu mine, Nina Pitropulos.

Capitolul 5

– Mamă, mamă, privește cine vine! strigă Lacey.

Înotând un bras energic, ajunse la mal. Nina, cuprinsă de o ciudată premoniție, înțelese despre cine vorbea chiar înainte de a întoarce capul.

Înotând la rândul său spre marginea iazului, îl văzu pe Kerr, în picioare în iarbă, cu un zâmbet ușor pe buze. Probabil trecuse să-l întrebe pe Tate unde o putea găsi. Și în minte îi veniră ultimele sale cuvinte. Mă voi întoarce... N-ai terminat cu mine.

I le lansase cu cinci zile mai înainte și de atunci nu se mai văzuseră. Nina își repetase neîncentat că, desigur, nu-și dorea să-l înfrunte din nou. Totuși, în fiecare seară, se simțea ușor dezamăgită că nu se arăta.

Tânăra femeie ieși pe jumătate din apă și se simți brusc stânjenită de croiala costumului său de baie, care-i revela rotunjimea perfectă a sânilor și picioarelor lungi, suple și bronzate.

Bineînțeles, Kerr o învălui într-o lungă privire. Nina se adânci în apă în grabă, până la umeri și o binecuvântă pe Lacey care tocmai exclama:

– Mi-ai văzut progresele, Kerr? Mama m-a învățat bras și astăzi craul...

Bărbatul zâmbi larg:

– Trebuie să fie un excelent profesor, deoarece te descurci de minune, Lacey!

– De ce nu vii să înoți cu noi? îl rugă fetița.

– Lacey, exclamă mama sa, cu siguranță Kerr nu și-a adus costumul de baie...

– Am un șort în mașină, răspunse Kerr, privind-o drept în ochi.

– Atunci, este perfect! Vino așadar! exclamă Lacey, entuziasmată.

Zâmbetul lui Kerr deveni mai larg.

– Numai dacă este de acord și mama ta...

Întoarseră amândoi capul spre Nina.

– Bineînțeles! declară aceasta pe un ton puțin aspru. De ce nu?

Kerr dispăru și se întoarse trei minute mai târziu îmbrăcat doar cu un șort zdrențuit din blugi. Mușchii trupului înalt, suplu, jucau cu o grație felină sub soare.

Înaintă până la capătul pontonului, în locul unde apa avea cea mai mare adâncime și execută un plonjon perfect înainte să apară între Nina și fiica sa.

Încântată, aceasta din urmă îl stropi cu apă și începură să se joace și să râdă în hohote. Complicitatea spontană care apăruse între ei o ului pe Nina. Începu să înoate încet, gânditoare, la oarecare distanță.

– Mamă! strigă din nou Lacey după un timp. De ce nu vii să te amuzi cu noi?

– Imediat, Lacey...

Kerr șopti ceva la urechea fetiței și aceasta pufni într-un râs vesel.

– Este adevărat! Ți-e teamă că te vom trage de picioare, nu-i așa, mamă?

Nina își mușcă buzele. Oare de ce nu putea să se distreze pur și simplu cu ei, fără gânduri ascunse? Își pierduse toată spontanietatea? Nu trebuia să facă pe morocănoasa, măcar pentru fiica sa...

– Vom vedea! izbucni râzând.

Și dispăru sub apă, alunecă până la ei, îl prinse pe Kerr de o gleznă, pe Lacey de alta și-i vârî cu capul în apă. Se îndreptară amândoi, fornăind. Lacey scotea strigăte de bucurie și ochii lui Kerr, vizibil încântat că Nina li se alătura, străluceau.

– N-o vom lăsa să facă asta, nu-i așa, Lacey?

Și, îmbinând vorba cu fapta, o trase la rândul său pe Nina la fundul iazului.

Chiar înainte de a ieși din nou la suprafață, tânăra femeie îi simțise mâna atingându-i talia, și picioarele li se încurcară o clipă. Ieșind, Nina inspiră profund, conștientă că roșise din nou.

În prezența lui Kerr, avea tendința supărătoare de a se îmbujora ca o liceană. Asta nu i se mai întâmplase de ani de zile...

– Acum, suntem chit, glumi. Așa că, vă rog, lăsați-mă să-mi recapăt respirația.

Spera ca Lacey, care se amuza înotând în cerc în jurul lui Kerr să nu-i observe tulburarea.

– De ce nu faceți o cursă de la un capăt la celălalt al iazului? sugeră fetița. Apoi, voi traversa și eu cu învingătorul!

– Nu este drept, protestă Kerr râzând. Asta înseamnă că va trebui să înot de două ori mai mult!

– Pleci de la principiul că obligatoriu mă vei învinge? se prefăcu supărată Nina. Ești foarte îngâmfat, Kerr Huston!

– Sau pur și simplu realist, draga mea. Dar până la urmă, vom vedea... Pe care din noi pariezi Lacey?

– Pe tine, Kerr, replică puștoaica, aruncându-i mamei sale o privire glumeață.

– Ce fiică ingrată am adus pe lume! zâmbi Nina.

Spune-ne măcar de unde trebuie să plecăm și vei face pe arbitrul.

– De la ponton... La semnalul meu, plecați!

Nina era o înotătoare excelentă, dar însoțitorul său se distanță desigur cu mai bine de zece metri. Când ajunseră pe malul opus, Lacey striga cât o ținea gura la celălalt capăt.

– Kerr a câștigat! Kerr a câștigat!

Tânăra femeie schiță o strâmbătură comică.

– Mi se pare că ai devenit eroul fiicei mele, Kerr.

Acesta zâmbi, apoi deveni iar serios N-o văzuse vreodată pe Nina atât de dezirabilă ca în acea clipă. Picături de apă îi străluceau pe pielea netedă; costumul de baie alb și larg răscroit i se mula pe trupul perfect, cu forme senzuale... Cred că aș prefera... să obțin favorurile tale, îi șopti.

Își puse mâna caldă pe spatele tinerei femei și o făcu să coboare până la șolduri, într-o mângâiere languroasă. Nina se înfioră:

– Kerr, te rog... când mă atingi astfel, mă faci să-mi pierd controlul.

De altfel, Lacey ne privește...

– Este prea departe pentru a vedea ce facem.

Sperând să-i scape, Nina intră din nou în apă, dar Kerr o urmă și-i atinse pieptul. Tânăra femeie se încorcă. Bărbatul o privea avid, o chinuia cu mângâieri tot mai stăruitoare, mai precise. Apoi se apropie și-și puse buzele fierbinți pe ceafa sa... Nina închise ochii, străduindu-se cu disperare să găsească puțin curaj de a rezista.

Dorința care o înfierbânta o lăsa fără puteri, o făcea să cadă într-o amețeală periculoasă. Dacă el insista fie și o secundă în plus, nu îndrăznea să se gândească unde o va duce asta...

Respirând greu, își duse mâna la piept, scoase un geamăt înăbușit și apoi deschise ochii.

Un tumult de emoții nedeslușite se citea pe fața lui Kerr. Pasiune, încântare, tandrețe, dar și o teamă indiscutabilă, deoarece înțelese la rândul său, treptat, că dacă își continua jocul periculos, nimic nu-l va mai putea opri...

Bărbatul se îndepărtă câțiva centimetri și, întinzându-se pe spate pe apă, își ațintì privirea asupra cerului. Pentru mai multă siguranță, era mai bine ca deocamdată să nu privească fața acestei femei. Deoarece acum, trebuia să mărturisească: o îndrăgea mai mult decât și-ar fi închipuit și nici o alta nu-l tulburase vreodată în asemenea măsură.

Văzându-l încordându-se, Nina înțelese că-și recăpătase controlul asupra lui; lăsă să-i scape un lung oftat, în care ușurarea se amesteca, fără să vrea, cu o vie dezamăgire.

Brusc, își dădu seama că Lacey îi striga:

– Mamă! Kerr! Întoarceți-vă!

Kerr se ridică, îi întâlni privirea și zâmbi ironic și tandru în același timp.

– Era gata să mă faci să-mi pierd complet capul, Nina...

"Și tu!" ar fi dorit tânăra femeie să mărturisească. Din fericire, se stăpâni înainte de a-i ieși aceste cuvinte din gură. Nu numai că se zăpăcise încât uitase de fiica sa, dar îi veneau în minte cele mai absurde fraze!

Oare cu ce putere stranie era înzestrat acest bărbat?

Cu o voce tremurătoare, șopti:

– Te-ar supăra... s-o însoțești pe Lacey la mașină, după ce ai traversat iazul cu ea? Cred că prefer să mă întorc singură, pe jos.

Kerr îi văzu gura tremurând; bănui că și ea regreta sărutul care nu avusese loc.... și răspunse cu gâtul uscat:

– De acord, Nina. O vei găsi acasă în aproximativ un sfert de oră.

Bărbatul reușise de această dată să-și păstreze sângele-rece, dar oare ce se va întâmpla data viitoare?

O anunță pe Lacey că sosea și se aruncă în apă. Fără să privească în urmă, Nina urcă pe mal. Picioarele îi tremurau. Se simțea în cea mai deplină confuzie și, mergând să-și găsească hainele, trebui să se corecteze de două ori pentru a-și lega sandalele. Apoi, inspirând profund, își aruncă prosopul pe umăr și porni pe cărarea îngustă, mărginită de ierburi și mușchi, care ducea la fermă.

Drumul era mult mai scurt decât pe șosea și când Kerr și fiica sa sosiră, avusese timp să-și usuce părul și să se schimbe. Îmbrăcată cu niște pantaloni bej strâmți și cu o bluză ușoară de mătase, se agita prin bucătărie sporovăind cu Tate. Slavă Domnului, avusese timp să-și vină în fire și să-și repete, unul câte unul, toate motivele pentru care nu se putea angaja în nici o relație cu Kerr Huston.

Tate îl întâmpină cu căldură pe tânărul bărbat.

– Intră, Kerr. Îți voi servi un pahar de ceai cu gheață. Îi propuse și Ninei unul. Neputând să refuze, aceasta acceptă și veni să se așeze lângă ei, evitând cu grijă privirea lui Kerr.

Tânărul bărbat își drese glasul.

– Lacey va fi cu siguranță o excelentă înotătoare, exclamă. Am început s-o învăț să plonjeze...

Fetița îi adresă o privire radioasă, apoi, la sfatul mamei sale, urcă să se schimbe și ea.

– După o după-amiază întreagă de exerciții, după cină va pica pur și simplu de somn!

exclamă Tate râzând. Și apropo de cină, Kerr, de ce să nu te alături la a noastră? Nina a pus un pui la fript la cuptor...

Kerr ezită o clipă. Nina, fără să îndrăznească să ridice ochii spre el, își ținu respirația, așteptându-i răspunsul cu inima palpitând... În cele din urmă, tânărul bărbat spuse încet:

– Cu plăcere, Tate. Dar n-aș vrea să-i dau de lucru în plus fiicei tale...

– Să crezi tu! protestă bătrânul. Punem o farfurie în plus, atâta tot. Nu-i așa, Nina?

– Bineînțeles, șopti aceasta.

Simți un nod în gât. Cum naiba s-ar fi putut gândi să petreacă o seară întreagă în compania lui Kerr?

– Vino o clipă cu mine în hambar, îi spuse Tate musafirului său. Aș vrea să-ți arăt noile scule pe care le-am achiziționat...

Ușa de la bucătărie se închise după cei doi bărbați. Nina oftă profund și rămase o clipă nemișcată, cu ochii în gol. "Totul va fi bine", își repetă cu înverșunare. "Nu voi fi singură cu el. Vor mai fi tata și Lacey..." Trebuia să se arate

distantă, chiar rece. Ce se petrecuse la iaz nu trebuia să se mai repete și trebuia să-l convingă pe Kerr cu orice preț. Schiță pentru ea însăși un zâmbet trist. "Iată, a venit momentul să-ți folosești talentele de actriță, Nina..."

Puiul se rumenea în cuptor și încăperea se umplu de un miros delicios.

Nina scoase din bufet o față de masă înflorată, așeză masa cu grijă și se dădu înapoi pentru a-și admira opera. De obicei, familia se mulțumea cu seturi de masă lavabile și cu farfurii foarte simple. Dar trebuia să-și cinstească invitatul, ceea ce și făcu! se gândi. Doar dacă...

Tatăl său, cu maliționzitatea obișnuită nu-și putea imagina oare că voia să-l impresioneze în mod special pe Kerr? Își mușcă o clipă buza inferioară, apoi ridică din umeri. Regulile politeței nu sufereau nici o excepție.

Lacey veni să-și ajute mama la ultimele pregătiri și când cei doi bărbați reapărură, toată lumea trecu la masă. Fetița, moartă de oboseală cum prevăzuse bunicul ei, termină cuminte ce

avea în farfurie și urcă să se culce imediat după ce mâncă desertul.

– Rareori am mâncat ceva atât de delicios, Nina, declară Kerr, lăsând furculița.

Era prima dată de la începutul mesei când i se adresa...

– Mulțumesc, murmură tânăra femeie.

Tate zâmbi larg.

– Fiica mea este un maestru bucătar. Ar trebui să ai ocazia să guști mâncărurile suculente pe care le-a adus recent din California. Mai ales ce am mâncat într-o zi... Cum se numește, Nina? Îmi scapă numele...

– Baclava.

– Asta este, întări Tate. Este vorba de un produs de patiserie cu miere și nucă... Te lingi pe degete!

– Este un desert de origine greacă, preciză Nina.

Kerr îi aruncă o privire scrutătoare. Probabil, își spuse el, Nina luase obiceiul de a alege o bucătărie exotică pentru a-i face plăcere soțului său...

– N-am gustat niciodată așa ceva, spuse bărbatul. Pare într-adevăr foarte apetisant.

Resemnată, tânăra femeie se aștepta ca tatăl său să-i sugereze s-o pregătească pentru musafirul lor într-o viitoare zi, dar n-o făcu și Kerr trecu la un cu totul alt subiect.

Nina prepară cafeaua și ieșiră toți trei s-o bea pe verandă. Cei doi bărbați se instalară în fotoliile de palmier și Nina luă loc în hamacul instalat de tatăl său, după-amiază devreme. Cu ceașca în mână, bău încet, bucurându-se să nu intervină în conversație...

Din nefericire, imediat ce-și termină cafeaua, Tate declară că se simțea obosit și se scuză, lăsând-o singură cu Kerr.

Fu cuprinsă de o scurtă panică. Cum va putea înfrunta situația?

Căută cu disperare un pretext pentru a se retrage și ea, când Kerr vorbi.

– Sănătatea tatălui tău începe să mă îngrijoreze și pe mine. Simplul fapt de a merge până la hambar, la de-abia o sută de metri, a fost suficient, i-a tăiat complet respirația.

– Știu. Dar se dovedește imposibil să-l conving să se consulte...

– Va trebui totuși să se hotărască până la urmă! Voi încerca să-i vorbesc despre asta, cu discreție. Rămaseră mult timp tăcuți în întuneric. Din când în când, o cucuvea dintr-un arbore vecin, scotea un strigăt ușor și plângător.

Brusc, prin mintea tinerei femei trecu o bănuială. Tatăl său urca rareori să se culce atât de repede... Oare n-o făcuse intenționat, dintr-un fel de viclenie glumeață, pentru a-i lăsa singuri?

În mod ciudat, în clipa în care se gândea la asta, Kerr formulă aceeași idee cu voce tare.

– Mă întreb dacă Tate nu ne-a lăsat singuri intenționat.

– Cu siguranță, nu! protestă imediat tânăra femeie, fără s-o creadă.

– Nu sunt atât de sigur, zâmbi Kerr. Și dacă asta este situația, chiar îi sunt recunoscător.

– Nu vorbești serios!

Nina se agita pentru a se instala mai confortabil în hamac, stânjenită. Venise clipa să

se lămurească lucrurile, dar nu știa foarte bine de unde să înceapă.

– Kerr, în ceea ce privește... ce s-a întâmplat astăzi la iaz....

Se aștepta la orice, în afară de brusca sa reacție și tresări văzându-l ridicându-se și venind să se instaleze alături. Sub greutatea sa, hamacul se întinse; se afla strânsă lângă el. Neglijent, Kerr își trecu un braț peste umărul său... Ar fi trebuit să pretexteze o scuză, să aleagă unul dintre fotolii, dar, hipnotizată de calda prezență a celuilalt, nu se mișcă. În copac, cucuveaua scoase un nou strigăt. Noaptea îi învăluia ca un mantou greu de satin. Sunetele ascunse ale naturii părură să devină brusc surde, liniștite, îndepărtate...

Când Kerr, extrem de încet, înclină capul pentru a pune stăpânire pe buzele sale, avu impresia că inima i se opri. Într-un fel de amețeală, îi răspunse la sărutul avid, stăruitor, aproape sălbatic... Se supuse încă o dată fără să poată rezista ciudatei puteri magice pe care o degaja bărbatul. Trupul i se destinse, părea că

plutește; fără să vrea, mâinile i se ridicară pentru a înconjura gâtul lui Kerr și se înfioră sub mângâierile sale delicate, amețitoare, nuanțate de o profundă tandrețe.

– Nina... îi șopti la ureche, cu o voce răgușită. Mai sărută-mă.

Nu putea, nu voia să-l refuze. O forță misterioasă îi anihilase complet voința. O făcu și, în brațele sale deveni mai suplă decât o trestie.... Îmbrățișarea lor dură mult, aproape o veșnicie. Cu ochii pe jumătate închiși, păreau să descopere un univers întreg de senzații și în același timp să-l recunoască, de parcă l-ar fi trăit într-o viață anterioară. Nina dorea de acum să afle totul despre acest bărbat, să-i descifreze cele mai tainice și mai enigmatice aspecte ale personalității.

După ce o sărută, Kerr își lăsă gura să se plimbe peste ceafa și peste umerii tinerei femei, lăsând o urmă fierbinte care o făcu să se înfioare.

– Când te țin lângă mine, murmură bărbatul, am ciudata impresie că dobândesc o forță

supraomenească și în același timp o teribilă vulnerabilitate. Mă simt complet la bunul tău plac și totuși am dorința de a te proteja, de a te păstra... Toată viața, n-am cunoscut o emoție asemănătoare. Dar tu, Nina?

Incapabilă să formuleze o frază coerentă, aceasta bâigui:

– Nu... știu...

Kerr zâmbi și mâna i se strecură în decolteul bluzei și-i atinse vârfurile ridicate și sensibile ale sânilor. Nina lăsă să-i scape un geamăt slab.

– Nina, îi șopti în limba indienilor poewnce, "ru ti raparihrit".

Tânăra femeie nu înțelese sensul cuvintelor, dar ce importanță avea? Gesturile nu arătau nici o ambiguitate. Îi trezea în trup cele mai încântătoare senzații, de mult adormite... și voia să se adâncească în ele fără să se mai gândească la nimic altceva. Mâna lui Kerr coborî, îi exploră conturul suplu și ferm al pântecului, șoldurile...

Doar atunci Nina înțelese că va pretinde mai mult de la ea și tresări ca trezită dintr-un vis,

gândindu-se brusc la Tate și la Lacey, care dormeau în casă, la câțiva pași.

– Nu, îl rugă, umezindu-și buzele uscate. Te rog...

Cât o costa să-l respingă astfel! Consternată, îl văzu ridicând spre ea o privire descumpănită, năucită...

– Nu... pricep, Nina. Credeam că dorința ta este egală cu a mea și...

Tânăra femeie îl respinse cu blândețe, cu inima strânsă.

– Îmi... pare rău. Toate acestea n-ar fi trebuit să se întâmple niciodată...

Kerr se ridică în picioare și rămase o clipă nemișcat, cu ochii întorși spre câmpia întunecată.

Cu pumnii strânși în buzunare, se blestemă în sinea sa. Se purtase cu o grabă de neiertat, fără cel mai mic respect pentru sentimentele tinerei femei.

– Te rog... să mă ierți, Nina, spuse cu o voce răgușită. N-ai depășit încă pierderea soțului tău, nu-i așa?

Tânăra femeie rămase interzisă. Nu, nu se mai gândea la Stephanos în acest fel. Ar fi fost ușor să-l lase pe Kerr să creadă contrariul, dar îi datora un răspuns sincer.

– Nu... este vorba despre asta, Kerr. Îmi regret soțul, desigur, dar n-am mai avut.... viață conjugală de mult. Pur și simplu... nu mă simt încă pregătită...

– Am mers prea repede, încuviință bărbatul. Dar nu dramatiza, te implor. Am schimbat câteva sărutări, nimic mai mult...

Nina lăsă capul în jos și-și mușcă buzele. Evident, Kerr dorea s-o liniștească amabil. Oare se îndoia de efectul devastator pe care-l avea asupra ei cea mai mică mângâiere a sa?

– Ai dreptate, șopti tânăra femeie. Am reacționat nepotrivit.

Bărbatul îi mângâie tandru obrazul.

– Înțeleg. Am acționat prea curând... Totul este din vina mea. Dar atât de greu.... să-ți rezist!

Nina zâmbi printre lacrimile care, în ciuda voinței sale, izbucniră și-i șiroiau pe obraji ca o

ploaie călduță. Apoi, luă o clipă mâna lui Kerr în a sa, admirând modul în care i se contura profilul pe cerul nopții. Când fu sigură că vocea nu-i tremura prea tare, reluă:

– Sunt fericită că... am lămurit toate astea. Astfel, pe viitor vom evita... să deviem din nou...

Bărbatul zâmbi la rândul său. Nina prea hotăra dinainte viitorul, dar preferă să-și păstreze observația pentru el însuși.

După un ultim sărut pe obraz, Kerr plecă și Nina, cu pași lenți, se duse să se culce. Rămase mult timp cu ochii deschiși, fără să reușească să adoarmă. Gesturile și vorbele lui Kerr o obsedau, ca o amintire în același timp melancolică și încântătoare, de care era imposibil să scape.

Capitolul 6

A doua zi dimineața, Mary Jane telefonă pentru a o invita pe Lacey să vină să-și petreacă după-amiaza la piscină, cu copiii săi. Fetița acceptă propunerea cu entuziasm și Nina promise s-o aducă ea cu mașina.

După prânz, porniră la drum. Lacey dispăru sub protecția gazdei sale și Nina se duse la doctorul Hallford, care de ani de zile îngrijea familia.

Bătrânul bărbat cu părul alb, de altfel excelent medic, era unicul practician din Bluehawk și Nina găsi în sala de așteptare vreo cincis-

prezece clienți. Resemnată, luă loc pe ultimul scaun rămas liber. Nu îndrăznise să telefoneze pentru a stabili o întâlnire, pentru a nu-l alerta pe Tate și nu se îndoia că va trebui să aibă mult timp răbdare.

Când, în sfârșit, asistenta o făcu să intre, era aproape ora cinci. Doctorul Hallford, care o cunoștea încă din copilărie, o întâmpină zâmbind.

– Nina! Ce surpriză plăcută! Ai devenit mai frumoasă ca niciodată, draga mea.

În ciuda îngrijorării, tânăra femeie zâmbi la rândul său și se așeză pe fotoliul mare din piele roasă, care se afla în fața unui birou acoperit cu documente și reviste medicale. "Doc Hallford", cum i se spunea cu afecțiune, știuse întotdeauna să-i facă să se simtă în largul lor și pe cei mai îngrijorați bolnavi.

Redevenind serios, murmură:

– Condoleanțe pentru dispariția soțului tău, Nina.

– Mulțumesc.

– Știu că Tate este încântat că tu și Lacey v-

ați refugiat la el.

Doctorul se așeză la rândul său pe un fotoliu care gemu sub greutatea lui și, pentru a se simți mai comod, își descheie gulerul cămășii, reluând:

– Îmi pare cu adevărat rău că te-am făcut să aștepți atât de mult, draga mea copilă.

– Nu vă scuzați, vă rog! Ar fi trebuit să stabilesc o întâlnire, dar veți înțelege imediat de ce n-am putut.... am venit să vă vorbesc despre tata.

Doc Hallford dădu din cap.

– Desigur, fără acordul său!

– Da. Știți că refuză să se trateze...

Bătrânul bărbat își trecu mâna prin păr.

– Din păcate! Ce ți-a spus exact despre starea sa de sănătate, Nina?

– Mi-e teamă că foarte puține lucruri. Slăbiciune cardiacă, o stare proastă a arterelor... În zadar încearcă să mă convingă că este absolut inofensiv, nu-l cred. Slăbiciunea sa mă sperie.

– Nu-ți voi ascunde adevărul, declară medicul încrucișându-și mâinile și punând

coatele pe birou. Dacă Tate nu ia imediat măsurile care se impun, sănătatea i se va deteriora și riscă să devină invalid. Ce-i mai exasperant, este că o operație simplă și nepericuloasă ar fi suficientă pentru a preveni asta. Dar o refuză cu încăpățânare...

– De când a murit mama la spital, se teme de tot ce amintește mai mult sau mai puțin de medicină, oftă Nina. N-a vrut să înțeleagă niciodată că mama făcea parte din numărul foarte mic de oameni alergici la anestezice, iar chirurgul nu era deloc responsabil de accident.

– Sunt la curent. Mi-a povestit de mai multe ori întâmplarea... Totuși, spitalul în care doresc să-l trimit este cel mai modern din Oklahoma. Va fi sub supraveghere permanentă și nu i se va putea întâmpla nimic... Decât să se simtă mult mai bine după intervenție! După părerea mea, folosește inconștient decesul soției sale ca pretext, dar pur și simplu îi este teamă că dacă va fi adormit, nu se va mai trezi. Este destul de frecvent.

– Aș merge mai departe, îi întări Nina spus-

ese. Îi este groază să se simtă depinzând de semenii săi, iar la spital se teme că va fi la cheremul medicilor și infirmierelor. Are un caracter foarte invidualist și întotdeauna s-a bazat doar pe el.

Doctorul Hallford se încruntă.

– Va trebui să-l convingem până la urmă... Dar cum am putea-o face?

Nina făcu un gest de neputință.

– Chiar nu știu! Degeaba îi sunt fiică, nu mă ascultă mai mult decât pe altcineva.

– Încearcă să-l sperii, insistă asupra faptului că s-ar putea să devină invalid. Probabil este singura soluție.

După ce-și luă rămas-bun de la bătrânul medic, Nina ieși în stradă, destul de disperată. I se confirmaseră toate neliniștile. Realmente operația se impunea, dar cine ar fi știut să-l facă pe Tate să asculte de rațiune?

Își consultă ceasul; era trecut de ora șase. Probabil Lacey o aștepta de mult la Mary Jane. Urcă în mașină și ajunse cu toată viteza la casa familiei Driskell.

Fiica mai mare a cuplului, Casie, în vârstă de opt ani, îi deschise ușa. Ca și fratele său Bertie, avea o față care râdea și plină de pistrui.

– Bună ziua, doamnă Pitropulos, spuse cu amabilitate. Mama mi-a spus să vă conduc până la bucătărie, unde supraveghează o mâncare.

Nina îi zâmbi și o urmă. Mary Jane, cu un șorț legat în jurul taliei pline, învârtea o lingură de lemn într-o mâncare cu sos care mirosea delicios. Își salută vizitatoarea și adăugă:

– Copiii au înotat atât de mult, încât mureau de foame! Le-am pregătit o gustare copioasă.... S-au instalat în patio.

– Îmi pare foarte rău, se scuză Nina, jenată. N-am crezut că voi întârzia atât de mult.

Mary Jane ridică ochii spre ea și Nina avu curioasa impresie că o cerceta, ca pentru a-i sonda sau testa reacțiile. După o scurtă tăcere, reluă:

– Am încălzit cafeaua.... bea o ceașcă în compania mea până când termină copiii.

– Cu plăcere, murmură Nina, intrigată.

Oare ce avea Mary Jane în minte?

Trecură într-o cameră mică, intimă. Gazda puse tava pe o masă joasă și o invită pe Nina să se așeze pe o canapea acoperită cu catifea.

– Îți mulțumesc din tot sufletul că ai invitat-o pe Lacey, spuse aceasta din urmă. Nu-și găsea locul la ideea de a veni aici.

– M-au surprins talentele sale de înotătoare, replică Mary Jane, cu o nouă privire scrutătoare. I-ai dat tu însăți lecții, nu-i așa?

– Da, dar n-a fost greu deloc. Încă de la început a arătat aptitudini extraordinare...

Mary Jane plecă ochii spre ceașca sa.

– Este și... o fetiță foarte guralivă!

Stupefiată, Nina ridică sprâncenele. Lacey se simțea în largul ei în compania altora, dar cu siguranță nu te epuiza mergându-i gura ca o meliță!

– Presupun că date fiind împrejurările, a fost extrem de bucuroasă și înclinată să sporovăiască, spuse cu prudență.

– De exemplu, ne-a lăsat să înțelegem că sunteți frecvent vizitați de Kerr Huston, insinuă interlocutoarea sa, cu prefăcută nonșalanță.

Așadar, asta era! Lăsând cafeaua de care de-abia se atinsese, Nina o privi pe Mary Jane drept în ochi.

– Este absolut exact, a trecut de câteva ori...

– La invitația ta?

Nina simți că-i sare mușchiul. De ce se amesteca?

– Nu-mi amintesc, ripostă tânăra femeie pe un ton tăios. Are vreo importanță?

– Într-un sens, da, replică cealaltă fără să se fâstâcească. Urmează-mi sfatul, evită să începi orice relație cu acest personaj.

– N-am nici cea mai mică intenție să-mi discut viața personală cu nimeni, Mary Jane!

Mary Jane își mușcă buzele, apoi răspunse, părând să-și impună calm:

– Doream pur și simplu să-ți dau un sfat de prietenă... Violența reacției tale mă face să mă gândesc la ce-i mai rău. Crede-mă, că regret.

La rândul său, Nina se străduia să-și păstreze sângele-rece.

– Dacă ții să știi, n-am cu Kerr Huston decât relații de bună vecinătate. Acestea fiind spuse,

chiar dacă nu este cazul, am considerat intervenția ta deplasată...

Mary Jane se îmbujoră și tonul îi deveni înțepat.

– Iată-te devenită insuportabilă! Să fi uitat, din întâmplare, că de acum ești angajată de municipalitate și că părinții care plătesc impozite vor avea anumite drepturi față de faptele și de gesturile tale?

– Nu sunt de acord. Atât timp cât nu exercit asupra copiilor nici o influență subversivă sau nocivă, modul în care trăiesc și relațiile mele, mă privesc doar pe mine.

– Depinde. Îmi permit să-ți amintesc că n-ai fi obținut această slujbă dacă Albert și cu mine nu ne-am fi folosit influența...

Nina nu era pe deplin convinsă de asta, dar căutând să evite cu orice preț să se înfurie, murmură cu buzele strânse:

– Sunt conștientă de asta și vă sunt recunoscătoare, dar, după părerea mea, cele două lucruri n-au nimic în comun.

Mary Jane medită o clipă, bătând nervoasă cu

unghiile lăcuite în ceașcă, apoi reluă cu un zâmbet silit:

– Nu sunt oarbă, Nina. Dacă-ți plac oamenii aroganți, Kerr este destul de seducător, admit asta. De asemenea, nu mă îndoiesc că te simți puțin singură... Dar încă o dată, din pură prietenie, te invit să te gândești bine și să fii prudentă. Cunoști tensiunea extremă care există actualmente între locuitorii din Bluehawk și indieni. Dacă vrei să-ți păstrezi slujba, evită-l pe Kerr Huston!

Acest pretins "sfat de prietenă", se gândi Nina cu amărăciune, avea toate aparențele unei amenințări de-abia voalată. Hotărât lucru, Mary Jane nu se schimbase prea mult din colegiu. Când acorda o favoare, se simțea imediat în drept să pretindă mult mai mult în schimb...

Cercul de fier al unei teribile migrene începu să-i strângă capul. Cum să facă? Ar fi trebuit să fie posibil să simpatizeze cu Kerr Huston și în același timp să-și păstreze slujba și să găsească prieteni de vârsta ei pentru Lacey. Oriunde în altă parte în lume, aceste pretenții simple ar fi

părut absolut normale. Aici, la Bluehawk, asta lua aspectul unui scandal. Oricum, deocamdată, nu va mai rămâne un minut în plus la Mary Jane.

– În tot cazul, îți mulțumesc pentru amabilitate, exclamă pe un ton puțin sarcastic. Acum trebuie să plec, sau Tate se va întreba ce mi s-a întâmplat.

După ce o strigă pe Lacey, își luă rămas-bun și Mary Jane, deși vizibil ofensată, avu bunăvoința s-o însoțească până la ușă.

O dată în mașină, spre surprinderea Ninei, fetița se ghemui pe scaunul său, fără să deschidă gura.

– Te simți obosită, draga mea? o întrebă tânăra femeie.

– Da. Au o piscină frumoasă, nu-i așa?

– Este adevărat, dar personal prefer încă iazul bunicului tău.

Lacey păstră o clipă tăcerea, apoi reluă:

– Și eu... dar spune-mi, de ce nu-l place mama lui Casie pe Kerr?

Nina crispă imperceptibil mâinile pe volan.

– Ce te face să crezi asta, Lacey?

– Ei bine, când i-am spus că vine uneori să înoate cu noi, a răspuns că... ar trebui să-ți alegi prietenii cu mai mult... "discernământ". N-am înțeles acest cuvânt, dar presupun că nu era foarte drăguț.

Oare cum îndrăznea Mary Jane să facă o asemenea observație în fața unei copile?

– Probabil a vorbit fără să se gândească... În tot cazul, nu te îngrijora. Ne putem alege prietenii fără să ne preocupe părerea oamenilor, nu-i așa?

– Sunt mulțumită, răspunse repede Lacey. Mi-a fost teamă să nu te decizi să încetăm să-l vedem pe Kerr.

– De ce naiba aș face un asemenea lucru? exclamă Nina, înfuriată. Nici nu se pune problema!

Se gândise efectiv să înceteze orice relație cu el... dar desigur, nu la sfatul lui Mary Jane, nici pentru motive asemănătoare!

Totuși, deocamdată o așteptau preocupări mai importante. După ce o duse pe Lacey la cul-

care, se hotărî pentru a mia oară ca în aceeași seară să-și pună tatăl în temă în legătură cu sănătatea sa.

Hotărâse că cel mai bun mijloc era să meargă drept la țintă și să nu-i ascundă nimic din adevăr.

– Tată, am fost să-l văd pe doctorul Hallford, astăzi, îi spuse. În legătură cu tine.

Tate își turnă o ceașcă de cafea și mormăi:

– O vizită cu totul inutilă... Ai pierdut doar câțiva dolari degeaba!

– Nu sunt atât de sigură. M-a convins că trebuie să te operezi și i-am promis să-ți vorbesc despre asta. Nu poți avea decât avantaje...

– Dacă ies viu din mâinile chirurgilor! o ironiză bătrânul.

Nina își reținu un oftat. Trebuia să aibă răbdare...

– Ascultă-mă. Dacă nu te hotărăști pentru intervenție, riști să devii invalid, mă înțelegi? Cinstit, nu te simți bine. Imaginează-ți...

– Ajunge, Nina! o întrerupse Tate.

Se străduia să vorbească puternic, dar tânăra

femeie îi auzi în penumbra verandei respirația grea. N-ar fi trebuit să-i dea ocazia să se agite...

– Știu că ai făcut-o cu bune intenții, continuă bătrânul, dar nimeni nu va lua această decizie în locul meu, iar pe viitor, îți cer să nu mai abordezi subiectul.

Se ridică greu, apoi fără să mai adauge nimic, dispăru în casă.

Nina își frământa mâinile, profund tulburată. Desigur, nimeni nu-l putea obliga s-o facă împotriva voinței sale. Dar de ce nu voia să-și dea seama că starea i se înrăutățea și că, în curând, va fi prea târziu?

Spre sfârșitul verii, părăsea din ce în ce mai puțin fotoliul său și chiar Lacey îi arunca uneori priviri îngrijorate. Nina nu știa încotro s-o apuce.

Kerr îi vizită de două ori și, la invitația lui Tate, rămase la cină. Venirea sa o bucură profund pe Lacey și retrezi dureroasa dilemă a Ninei. Bărbatul acesta o tulbura și o atrăgea mai mult decât oricând, dar în același timp era conștientă de teribilele complicații pe care le-ar

fi adus o relație între ei. Reușise să facă în așa fel încât să nu se mai afle vreodată singură cu el și, ca și când înțelesese mesajul invizibil, Kerr nu mai apăru timp de mai multe săptămâni.

Într-o după-amiază, după siestă, Lacey se duse, ca de obicei, să ia ziarul local din cutia de scrisori. Se întoarse și-l dădu bunicului, apoi se prăvăli pe canapea și izbucni în lamentarea obișnuită a copiilor fără ocupație.

– Ce aș putea face, mamă?

Din bucătărie, Nina răspunse:

– Ai hrănit animalele?

– Da...

– Le-ai dat apă?

– Da, repetă fetița cu o voce jalnică. Mamă, de ce n-a mai venit Kerr să ne vadă?

Nina, care tocmai pătrunse în salon, surprinse privirea pătrunzătoare a tatălui său ațintită asupra ei. Întoarse ochii.

– Este foarte ocupat, Lacey.

– Dar trece prin fața casei noastre de două ori pe zi, mergând la birou! De ce nu se oprește?

Tate, cu un aer ironic, lăsă o clipă pe genunchi "Ecoul Bluehawk".

– Poate se teme de răceala primirii.... șopti.

– Răceală? repetă Lacey, fără să înțeleagă. Dar este atât de cald, afară! Ar trebui să-i placă să găsească puțină răcoare în casa noastră...

Nina își fulgeră tatăl cu privirea.

– Nu asta este problema, draga mea.

Zâmbetul lui Tate se lărgi.

– Într-adevăr... Poate face un duș rece la el acasă. De ce să vină s-o caute aici?

– Nu înțeleg, mamă, se lamentă fetița. Despre ce vorbește bunicul?

– Spune prostii, nu-l asculta! replică Nina, cu buzele strânse.

Bătrânul izbucni în râs și se ascunse după ziar.

Slavă Domnului, Lacey deja nu-i mai acorda atenție.

– Mă plictisesc... reluă fetița.

Mamei sale i se făcu milă și-i zâmbi.

– N-a mai rămas decât o săptămână de vacanță, Lacey. Apoi, vei vedea că vei fi foarte

ocupată... Până atunci, dacă vrei, putem face în bucătărie tarte mici cu ce a mai rămas din cocă.

– Bună idee! exclamă Lacey. Dar nu te mișca... mă voi ocupa singură!

Dispăru, și Nina îi luă locul pe canapea.

– Ascultă asta! exclamă Tate, lovind cu degetul o pagină din ziar. "Kerr Huston, purtătorul de cuvânt al Biroului Central al Indienilor pownce", ne-a declarat că tribul a votat în unanimitate creditele pentru deschiderea unei uzine de scaune din palmier. Cercetarea prealabilă a pieții îi permite să afirme că nu vor exista dificultăți în desfacerea produselor. Instituția va angaja la început cincizeci de persoane și speră să înceapă activitatea chiar din primele luni ale anului viitor..."

Articolul preciza că activitățile acestei noi întreprinderi asociate celor ale hotelului și sălii de bingo, vor da după indieni un îndemn considerabil economiei regiunii.

Totuși, un întreprinzător local venea să tempereze entuziasmul purtătorului de cuvânt. După ce declarase că dorea să rămână anonim,

afirma: "Singurii care vor beneficia de acest pretins îndemn, vor fi înșiși indienii. Proiectul pare catastrofal pentru toți cei care nu țin de rezervație. Indienii îi ignoră deja pe comercianții din Bluehawk, preferând să se aprovizioneze la Cleveland... Vom suferi toți în urma deschiderii acestei uzine".

– Ce rea-credință! exclamă Tate furios. De ce acest anonim curajos nu precizează că dacă indienii renunță la mărfurile din orașul nostru, este pentru că sunt primiți aici extrem de rău de ani de zile?

Nina dădu din cap și-i întări spusele încruntându-se:

– Autorului articolului pare să-i facă anumită plăcere să arunce gaz peste foc... După părerea mea, ne îndreptăm spre o catastrofă.

Medită o clipă și adăugă:

– Câți copii indieni frecventează școalile noastre, știi?

– Aproximativ o treime, deoarece din rezervație n-au încă posibilitatea de a primi destui. De ce întrebi?

– Mă întrebam dacă n-aș putea întâlni dificultăți în munca mea. Numai să nu se perpetueze antagonismul care există între părinți și la cei mai tineri...

– Depinde, mormăi Tate. Când nu se amestecă adulții, cei mici se înțeleg foarte bine.

Într-un sens, nu greșise. Oare Lacey nu legase spontan prietenie cu Bertie și cu Casie Driskell? Cu toate acestea, nu mai fusese invitată vreodată la ei... Și cu o săptămână înainte de a începe școala, Nina nu se putea împiedica să simtă o oarecare neliniște pentru fiica sa.

În acea noapte, multe coșmaruri tulburară somnul tinerei femei. Într-unul, o haită de câini o urmărea lătrând pe strada mare din Bluehawk. În altul, niște copii se băteau țipând...

Se trezi brusc, puțin după miezul nopții, cu inima palpitând. În ciuda ferestrei deschise, domnea o căldură înăbușitoare.

Brusc, adulmecă aerul și se încruntă. Un miros neobișnuit tocmai o alerta. Mirosea a ars!

Cu mâinile tremurând, făcu mai întâi încon-

jurul casei; totul era perfect normal. Deschise ușa verandei și aruncă o privire spre hambar, dar nici de acolo nu venea focul.

Tot mai neliniștită, căci mirosul persista, coborî pe alee pentru a examina câmpia înconjurătoare. Era un incendiu undeva, era sigură de asta. Privi la dreapta, la stânga... și brusc, zări la o oarecare distanță o lumină amenințătoare, care înroșea cerul întunecat.

Îi trebuiră câteva secunde pentru a înțelege, apoi șocul o făcu să se clatine.

Ferma lui Kerr!

Cuprinsă de panică, se grăbi în camera tatălui său pentru a-l anunța.

După ce a inspirat profund, murmură cu o voce tremurătoare:

– Tată, trezește-te, te rog... ferma Huston este în flăcări!

Bătrânul se ridică, bombăni câteva cuvinte, apoi își găsi luciditatea.

– Să nu ne pierdem capul, poate este un hambar. Cu tot fânul depozitat, pe căldura asta...

Aceasta era marea teamă a fermierilor. Dacă baloturile de lucernă conțineau prea multă umiditate, focul izbucnea uneori spontan și nu mai aveau atunci decât să privească hambarul mistuindu-se, împiedicând incendiul să se întindă la restul clădirilor.

Tate își căuta deja papucii, dar Nina îl opri cu un gest.

– Rămâi aici cu Lacey. Mă duc eu.

Tate protestă furios.

– Îmi cer să rămân aici, cu brațele încrucișate, în timp ce ferma vecinului meu se face cenușă? În nici un caz! Trezește-o pe Lacey și îmbrac-o. Va veni cu noi. Și telefonează la pompieri... Nu este nici o secundă de pierdut!

Capitolul 7

– Au fost deja anunțați, spuse Nina, lăsând receptorul. Mașina cisternă este pe drum.

Tate o ajuta pe Lacey să îmbrace o bluză și niște blugi.

– Kerr nu este rănit, nu-i așa? întrebă fetița cu teamă, înăbușindu-și un căscat.

Tate și Nina schimbară o privire încărcată de îngrijorare.

– Probabil că nu, draga mea, îi răspunse bunicul cu o voce slabă.

– Cu siguranță, el este cel care a chemat pompierii, întări Nina.

Dar inima îi bătea să-i spargă pieptul...

– Mă duc să mă îmbrac, reluă, dându-și brusc seama că era încă în halat. Ne întâlnim într-o clipă, la mașină.

La întoarcerea în camera sa, îmbrăcă primele haine care îi căzură în mână. O chinuia doar o idee obsedantă: "Măcar să nu i se fi întâmplat nimic... măcar să fie teafăr și sănătos..."

Două minute mai târziu, mergeau cu toată viteza spre ferma Huston. Pietrișul scrâșnea sub roți și Nina era gata să derapeze la fiecare viraj.

– Încetinește puțin, o sfătui Tate, cu un aer încordat. Nu rezolvi nimic dacă nimerim în șanț.

Nina aruncă o privire la indicatorul de viteză și observă că, pe aceste mici drumuri de țară, depășise ușor o sută de kilometri la oră. Ridică piciorul de pe accelerație și se strădui să-și relaxeze puțin mușchii încordați la maximum.

Brusc, în spatele lor se auzi sirena pompierilor și tânăra femeie trase cu prudență pe dreapta, pentru a-i lăsa să treacă. Vehiculul greu îi depăși într-un nor de praf.

– Au trimis cel mai recent camion al lor, comentă Tate. Cu atât mai bine, deoarece dispune de o cisternă mult mai mare... Dar când arde un hambar, oricum este imposibil să-l salvezi. Din fericire, Kerr lucrează și pentru rezervație, deoarece dacă stocurile de lucernă s-au făcut scrum, ar fi practic ruinat...

Ajungând la locul sinistrului, văzură mai multe mașini ale vecinilor, parcate deja pe marginea străzii. Nina opri motorul și ieși în grabă.

– Rămâi cu mine, îi ordonă fiicei sale, luând-o de mână.

Aleea făcea o curbă. Apropiindu-se, descoperiră clădirile... și Tate scoase o exclamație.

– Nu este hambarul... Este casa!

Cu picioarele tremurând, Nina privi consternată ansamblul calcinat al casei. Acoperișul era prăbușit; flăcări înalte distrugeau încă ce rămăsese din pereți și furtunul pompierilor, cât de puternic ar fi fost, de-abia le venea de hac.

Cu neliniște, tânăra femeie parcurse cu privirea mulțimea care se înghesuia în jurul

ruinelor... și, când îl zări pe Kerr fu gata să scoată un strigăt de ușurare. Trăia!

– Fumul mă înțeapă la ochi, spuse Lacey cu o voce slabă.

– Nu mai înainta, o sfătui Nina. Ar trebui să rămâi cu ea, tată...

– Nici vorbă. Mai sunt în stare să țin o căldare cu apă!

Și îmbinând vorba cu fapta, se duse să se alăture șirului care stropea partea mai puțin atinsă a clădirii.

– Întoarce-te în mașină, Lacey și nu te mai mișca de acolo, ordonă Nina. Voi veni și eu foarte repede.

Fetița se supuse și mama sa se îndreptă spre Kerr, care se îndepărtase pentru a se odihni puțin. Contempla ruinele cu o privire fixă.

Nina se apropie cu pași lenți. Chipul bărbatului era acoperit de funingine și praf; la tâmple avea picături de transpirație.

Instinctiv, scotoci în buzunarul pantalonilor și scoase o batistă pe care i-o întinse. Bărbatul își șterse obosit fruntea în lumina flăcărilor,

Nina observă că avea ochii injectați. Evident, se lupta de mult timp cu incendiul și era mort de oboseală. Numai o hotărâre înverșunată îi permitea să se țină încă în picioare.

– Mulțumesc, murmură el, înapoindu-i batista.

Datorită fumului inhalat, avea vocea răgușită, șuierătoare.

– Dormeai când a început? întrebă Nina.

Kerr dădu din cap.

– Da. Din fericire, am instalat un detector de incendiu acum aproximativ un an... Asta mi-a salvat probabil viața.

– Slavă Domnului!

Zeci de cuvinte i se îngrămădeau pe buze. Cuvinte pe care le-ar fi putut spune cu fraze sacadate, care i-ar fi trădat teribila teamă pe care o simțise și imensa ușurare de a-l ști viu... Dar se dovedi incapabilă să le rostească. În ultimul timp, pusese o prea mare distanță între ei. Totuși, fără să se poată stăpâni, își puse mâna tremurătoare pe brațul lui.

Kerr își aținti asupra ei ochii negri ca smoala,

apoi îi acoperi mâna cu a sa.

– Pari... tulburată, îi șopti.

Nina zâmbi emoționată. Bărbatul dădea dovadă de compasiune față de ea, în timp ce ea ar fi trebuit să-l îmbrățișeze, să-l consoleze...

– Eram..... moartă de îngrijorare.

Își stăpâni lacrimile care-i veniră în ochi și adăugă:

– Știi exact în ce clipă a început focul?

– Nu. Căminul se afla în bucătărie, în spatele casei. Instalația era veche și poate nu corespundea normelor de securitate.

Priviră o clipă pompierii care părea să vină treptat de hac focului puternic. Apoi, Kerr reluă gânditor:

– În tot cazul, compania de asigurări va face cu siguranță o anchetă... Din fericire, hambarele n-au avut de suferit...

– Ai putut salva câteva lucruri personale?

– Nu. Am pus mâna doar pe un vraf de haine înainte de a mă repezi afară și apoi, ar fi fost prea periculos să mă întorc înăuntru. Am branșat furtunul de stropit pentru a uda

acoperișul, ceea ce n-a fost suficient pentru a-l împiedica să se prăbușească.... Apoi, mi-au venit în ajutor câțiva vecini.

O clipă, mâna i se crispă pe a sa.

– Tate a venit cu tine?

– Da. S-a alăturat celorlalți. L-am sfătuit să rămână în mașină, dar n-a vrut să mă asculte.

– Bătrân nebun! În nici un caz n-ar trebui să se agite astfel... Mă voi duce să-i vorbesc...

Se îndepărtă încet și adăugă:

– Întoarce-te la mașină... îl voi convinge să ți se alăture.

Nina îl privi îndepărtându-se și se înfioră brusc, regretând intimitatea trecătoare pe care o împărtășiseră. Un fel de mărturie mută avusese loc între ei. Înțeleseseră cât de mult țineau unul la altul, mai mult decât voiau să recunoască... Dar curând, se gândi tânăra femeie, propriile măsuri de apărare vor ieși la suprafață. Oare nu avea tendința să cedeze, să devină prea emotivă în perioada de criză?

Pompierii domoliseră aproape complet flăcările. Micul grup de bărbați și femei care-și

treceau găleţile, se dădu înapoi, pentru a-i lăsa să stingă ultimele scântei. Din locuinţă nu mai rămăseseră decât ruine carbonizate...

Nina se întoarse la maşină şi o găsi pe Lacey ghemuită pe scaunul din faţă.

– Te-am văzut vorbind cu Kerr, mamă. N-are nimic, nu-i aşa?

– Nu, Lacey. Se simte foarte bine, răspunse tânăra femeie cu tandreţe. Mă voi aşeza lângă tine şi-l vom aştepta pe bunicul.

Vecinii se urcau unul după altul în vehiculele lor, pentru a se întoarce acasă, iar Tate apăru după o jumătate de oră, cu faţa şi mâinile murdare de cenuşă. Se aşeză cu greutate, gâfâind, pe scaunul din spate, apoi spuse:

– Kerr va locui la noi un timp... Va veni puţin mai târziu, cu propria maşină.

Nina îşi muşcă buzele pentru a-şi ascunde surpriza. Oare de ce vestea îi provocase un asemenea şoc? În definitiv, nu era nimic uimitor. În caz de casatrofă, solidaritatea dintre vecini avea întâietate.... Dar în cazul în care Kerr se va afla sub acoperişul său, oare cum va

reuși să-l țină la distanță, să înlăture scurta dar periculoasa complicitate pe care tocmai o cunoscuseră? Porni motorul și demară, cu inima bătând nebunește.

Când ajunseră la fermă, Lacey, cu ochii umflați de somn, urcă să se culce fără să protesteze. Tate făcu rapid un duș și, îmbrăcat în halat, veni să i se alăture Ninei în bucătărie. Aceasta se agita preparând sandvișuri și explică, roșind:

– Lui Kerr cred că i-ar putea fi foame. Nu trebuie să rămâi și tu în picioare pentru a-l aștepta, tată.

Vorbind, examină cu îngrijorare trăsăturile lui trase și cenușii.

– La urma urmei, ai dreptate, mormăi Tate. Voi încerca să adorm.

Se îndepărtă, târându-și picioarele. Acest episod nu-i făcuse deloc bine inimii sale... Cu un oftat, Nina traversă coridorul pentru a pregăti camera de oaspeți.

Când Kerr sosi, părea și mai obosit decât mai înainte. Nina îi luă din mâini legătura cu haine

pe care o adusese cu el și o puse pe un scaun.

– Ia loc și mănâncă, îi ordonă cu blândețe.

În ciuda oboselii, bărbatul îi zâmbi.

– Nu-ți pot refuza invitația... Dar, dacă nu te superi, aș vrea să-mi fac mai înainte puțin toaleta.

– Desigur! Știi unde este baia... iar camera ta se află chiar alături.

Kerr scoase din grămada de lenjerie niște pantaloni și o cămașă, apoi dispăru. Nina, căreia îi era greu să-și stăpânească nervozitatea, începu să prepare cafeaua.

– Mă simt alt om! exclamă bărbatul întorcându-se, cu părul încă ud de la duș.

Tânăra femeie se așeză în fața lui și-și bău încet cafeaua, în timp ce el devoră pe rând mai multe sandvișuri, cu o vizibilă satisfacție. Vorbiră la întâmplare, despre incendiu, despre asigurare, despre eventuala posibilitate de reconstrucție... și Nina observă că se limitau cu prudență la subiecte absolut impersonale. Apoi, își aminti brusc de articolul pe care-l citise în ajun în "Ecoul Bluehawkului" și murmură:

– Kerr.... ai dat un interviu, acum câteva zile, ziarului local, nu-i așa?

Bărbatul ridică sprâncenele.

– Exact. Am anunțat deschiderea viitoarei noastre uzine...

Nina își drese glasul, stânjenită.

– Probabil mă înșel, dar... n-ar putea exista o oarecare legătură între această declarație și... dezastrul din această noapte?

Kerr își lăsă ceașca și privirea îi deveni subit gravă.

– Mi-am pus și eu întrebarea, Nina.

Tânăra femeie făcu ochii mari și se înfioră. Toate implicațiile bănuielilor lor i se îngrămădeau în minte...

– Oh, Kerr! șopti, înspăimântată. Este... monstruos. În cazul în care nu te-ai fi trezit, tu... Oare cine ar fi putut da dovadă de atâta ură?

Lacrimile îi veniră în ochi, fără să le poată reține.

Profund emoționat, Kerr se ridică și făcu înconjurul mesei pentru a veni s-o ia în brațe.

Tulburată, Nina își afundă fața la pieptul său.

– Nu plânge, Nina, te rog, îi șopti bărbatul. N-avem încă nici o certitudine.

O legănă încet, ca pe o copilă.

– Știu, bâigui ea, străduindu-se să-și stăpânească lacrimile. Dar perspectiva unei asemenea cruzimi mă copleșește complet.

– Vom reacționa când vom afla, spuse Kerr, cu bun-simț. Nu te teme... Nu mă las ușor speriat, nici amenințat.

Nina zâmbi fără să vrea, gândindu-se la exactitatea spuselor sale. Într-adevăr, de ani de zile ținea piept greutăților, în ciuda tuturor ostilităților adunate împotriva lui... brusc, un val de tandrețe o copleși dar, mânată de o ciudată pudoare, se îndepărtă și se întoarse să se așeze, cu regret parcă.

– În plus, reluă Kerr, poate proveni foarte bine de la instalația electrică. Să nu ne mai gândim la asta, deocamdată...

Rămaseră tăcuți un timp. Bărbatul ar fi vrut s-o sărute, să-i simtă din nou parfumul... Nu era bine. Învățase cât de mult îl putea costa graba,

mai ales cu ea.

– Mă... voi duce să mă culc, Nina, declară el. Mi-e teamă că mă așteaptă o zi foarte încărcată.

– Noapte bună, Kerr...

Bărbatul se ridică în picioare. Privirile li se întâlniră, ezită, apoi adăugă:

– Vă mulțumesc foarte mult, ție și tatălui tău, pentru ospitalitate... Voi face tot posibilul, să nu vă deranjez, promit.

Apoi ieși, fără să se întoarcă.

***

Kerr făcu eforturi supraomenești pentru a-și ține promisiunea și a nu-și impune prezența, dar nu-și imaginase niciodată că asta va fi atât de greu. Conversațiile de la micul dejun, vocea melodioasă a tinerei femei când își chema fiica sau tatăl, faptul de a o ști dormind, noaptea, chiar deasupra camerei sale... Se simțea din ce în ce mai chinuit, obsedat de prezența sa.

În ajunul zilei în care Nina trebuia să-și înceapă munca, după cină, tânăra femeie se hotărî să meargă să se răcorească pe malul iazului. Se așeză pe iarbă și, cu brațele încrucișate în jurul genunchilor, admira gânditoare nuanțele de roz aprins ale apusului.

Situația nu era mai ușoară pentru ea decât pentru Kerr. Acesta din urmă trăia în casă de-abia de o săptămână, dar ea ghicea că tensiunea dintre ei sporea teribil. Contrar obiceiurilor sale, tânăra femeie nu mai avea răbdare cu Lacey și chiar în acea după-amiază îi răspunsese dur tatălui său, care îi pusese o întrebare fără importanță – să știe dacă trebuia să-l aștepte pe Kerr pentru cină. Tate îi aruncase o privire ironică. În nici un caz nu-l putea înșela.

Nina oftă. Sperase atât de mult să-și găsească liniștea întorcându-se la Bluehawk... Și trebuise, nu doar să se îndrăgostească de cel mai apropiat vecin – de altfel, cel mai controversat din toată regiunea – dar, în plus, ca destinul s-o facă să împartă cu el propriul acoperiș! Trebuia să spere că, de a doua zi, când va

începe serviciul, va fi suficient de ocupată pentru a-i dispărea puțin din nervozitate.

Un scurt plonjon în iaz, se gândi brusc, o va răcori și o va calma. Se ridică în picioare și se dezbrăcă în lumina palidă a lunii, care răsărea. Apoi, în sutien și în slip, intră în apă și începu să înoate, simțind cu încântare mușchii destinzându-se aproape imediat.

Se întoarse încet, savurând liniștea nopții, când o voce – cea a lui Kerr – o striga de pe mal.

– Văd că am avut amândoi aceeași idee!

Nina se îndreptă, de-abia distingând silueta înaltă în întuneric.

– Bună seara, Kerr. Cum ai reușit să vii până la iaz fără ca Lacey să te roage s-o iei cu tine?

– M-am furișat afară, evitând să mă fac văzut.... ca și tine!

Se auzi un zgomot de apă care împroșca. Kerr tocmai plonjase și înota spre ea... Se înfioră.

Când fu lângă ea, bărbatul îi luă mâna în ale sale.

– Spune-mi cu toată sinceritatea.... murmură Nina. Chiar nu știai că mă vei găsi aici?

– Da. Pur și simplu, am avut brusc nevoie să mă răcoresc înainte de a merge la culcare.

– Ca și mine, răspunse râzând ușor tânăra femeie. Unde credeai că am plecat?

– La plimbare, pe șosea. În timpul cinei ai fost foarte tăcută...

– Și tu!

În lumina palidă a lunii, Nina îl văzu zâmbind și inspiră profund pentru a-și domoli bătăile inimii.

– Mă gândeam la munca mea, care va începe mâine... reluă ea. Dar tu?

Kerr îi mângâie părul cu mâna sa udă și privirea îi deveni mai gravă.

– Ei bine... Să nu vorbești nimănui despre ce-ți voi spune, dar... l-am văzut astăzi pe anchetatorul de la compania de asigurări și mi-a afirmat că este într-adevăr vorba despre un incendiu criminal. De altfel, a anunțat deja poliția.

– Nu... există nici o îndoială? șopti Nina, cu

o voce fără inflexiuni.

– Nu.

Subit, umbrele nopții deveniră amenințătoare. Însăși luna păru că se întunecă...

– Eu... este îngrozitor, bâigui tânăra femeie. Este ca un coșmar care se adeverește... Oare cine ți-ar putea purta pică în asemenea măsură? Cine?

– N-am nici cea mai mică idee... Altfel spus, cred că este vorba mai mult de teamă, decât de ură, Nina. Comercianții și întreprinzătorii locali, îngroziți să-și vadă afacerile scăzând, nu mai reușesc, după părerea mea, să gândească limpede. Totuși, le-ar fi suficient să reflecteze un minut pentru a vedea tot beneficiul pe care l-ar putea scoate ei înșiși din afacerea noastră. Îndată ce hotelul va fi deschis, își vor da seama de asta...

Admirându-l în taină pentru calmul cu care știa să ia situația, tânăra femeie replică:

– Ar trebui să-ți urmez și eu sfaturile de moderație. Astăzi am dat dovadă de o iritare de

neiertat cu tata și cu Lacey.

Kerr izbucni în râs:

– Să-ți spun un secret, în această după-amiază, George a considerat că sunt prost dispus! După tine, oare cum am putea pune capăt... nervozității noastre?

Nina rămase tăcută o clipă. Deasupra capetelor lor, stelele străluceau, dar un nor ascunse luna. Sufla o briză ușoară, care acoperi cu crețuri fine suprafața apei.

– Pentru început, propun.... să traversăm iazul înot, sugeră ea zâmbind.

– De acord.

Porniră, unul lângă celălalt și făcură un dus și întors înainte de a ajunge la mal, unde Keri o ajută pe tânăra femeie să urce. După ce se șterse cu prosopul, aceasta se hotărî să aștepte ca briza s-o usuce complet înainte de a se îmbrăca și se întinse pe iarbă, sprijinită în coate.

Kerr nu-și adusese alte haine decât șortul; se lăsă jos lângă ea.

– Știi că... nu doresc să mă întorc? exclamă

bărbatul.

Nina se aplecă să-și lege sandalele.

– La drept vorbind, nici eu! Mă simt mult mai relaxată aici...

– În compania mea? o tachină Kerr.

Tânăra femeie roși fără să răspundă și el reluă:

– Într-o zi sau alta, vei sfârși prin a mărturisi că-mi apreciezi prezența...

– Ei bine... poate, admise zâmbind Nina, simțindu-se prea bine pentru a se retrage cu prudență în defensivă.

Kerr îi luă din nou mâna în a sa și-i mângâie ușor palma.

– Brusc, restul lumii mi se pare atât de departe, adăugă tânăra femeie. Domnește aici, în mijlocul naturii, o atmosferă atât de calmă și atât de senină...

– Activitatea mea pe lângă trib... te contrariază mult, Nina? o întrebă brusc Kerr.

– Nu, bineînțeles. Pur și simplu, îmi fac griji pentru tine...

Bărbatul îi atinse ușor buzele.

– Deocamdată nu te gândi la asta, te rog. Să nu vezi în mine decât un bărbat care te găsește frumoasă și... foarte de dorit.

Nina se lipi de el și-și puse cu un oftat capul pe umărul său.

– În ce mă privește, voi mărturisi... că nu sunt insensibilă la complimente.

– Numai dacă ne-am putea bucura în permanență de această pace! murmură Kerr.

– Când eram copilă, spuse Nina cu o voce visătoare, aveam un adăpost secret în care mă ascundeam când consideram problemele mele de fetiță de nerezolvat. Era o groapă între tufișuri, pe malul iazului... Îmi luam acolo o carte și gustarea și rămâneam câteva ore, cu impresia că devenisem Robinson pe o insulă pustie.

– Și eu aveam un adăpost al meu, mărturisi Kerr. O cabană pe care o construisem în vârful unei bătrâne sălcii. Trebuia să parcurg kilometri întregi pentru a ajunge acolo și n-am spus niciodată, nimănui, nici chiar celui mai bun prieten, unde se afla. Propriile surori au căutat-o

ani de zile!

– Toți copii iubesc misterul și, în anumite clipe singurătatea, remarcă Nina.

– Îi invidiez. Și adulții ar trebui să aibă dreptul la un refugiu liniștit...

– Avem malurile iazului, noaptea, îl mustră cu un zâmbet tandru.

Kerr nu replică, dar o îmbrățișă mai strâns. Erau învăluiți într-o liniște și un întuneric binefăcătoare... Apoi, bărbatul înclină capul, puse stăpânire pe buzele ei și sărutul, mai întâi ușor, deveni mai insistent, mai senzual.

Fără să-și dea măcar seama, se aflară întinși în ierburile înalte, îmbrățișați. O dorință din ce în ce mai arzătoare le alerga prin vene. Buzele lui Kerr, avide și calde, se plimbau pe ceafă, pe umeri, pe bustul tinerei femei, pe care o parcurgeau frisoane incontrolabile. De-abia observă că-i descheiase sutienul și tresări când sânii sidefii apărură în întuneric. Când Kerr își puse mâinile pe ei, mângâindu-i încet, tremură și nu-și mai putu stăpâni un geamăt. Acum, pasiunea lor era egală... Nimic altceva nu mai

avea importanță decât acel trup strâns lângă al său, respirația aceea călduță lângă gura sa. Nina simți brusc nevoia fizică, incontrolabilă de a se pierde în el, de a deveni o singură ființă...

– Nina... spuse deodată Kerr cu o voce răgușită, ți-am afirmat că nu te voi antrena în nimic ce nu-ți dorești. N-aș vrea să nu-mi țin promisiunea....

– Uit-o, șopti tânăra femeie. Eu ți-o cer.

– Ești... sigură? reluă Kerr la urechea sa, cedând deja amețelii care începuse să-l cuprindă.

– Da... te rog!

Buzele li se uniră din nou într-un sărut pasionant, aproape disperat.

– Spune-mi... că ții la mine, Nina, reluă Kerr. Știu că mă dorești, dar...

Nina înțelese importanța cererii sale. Nu voia, cum nu voia nici ea, să despartă trupul de suflet, să pună de-o parte sentimentele și de cealaltă simpla atracție fizică. Dar oare putea ea să-i declare atât de prematur o dragoste pe care nu îndrăznea s-o lase să se nască? Cu toată sin-

ceritatea, trebuia să recunoască, era imposibil. Greșise lăsându-se pradă acestui tumult, irezistibilei magii pe care o exercita asupra ei.

Trebuia să-și regăsească sângele-rece, să-și amintească de crudele imperative ale existenței... Iar visul, oricât de seducător ar fi, trebuia să ia sfârșit. Dar brusc, această perspectivă i se păru insuportabilă.

– Oh, Kerr! șopti disperată. Nu...

În aceeași clipă, o voce îi striga din celălalt capăt al cărării.

– Mamă! Kerr! Unde v-ați ascuns?

Se prinseră unul de altul, câteva clipe, apoi Kerr se îndepărtă încet și Nina se ridică în picioare. Capul i se învârtea. Se întreba dacă nu fusese gata să cadă într-o prăpastie, și nu reușea totuși să fie sigură de asta.

Văzând-o nemișcată, Kerr o sfătui.

– Îmbracă-te, Nina... Acum, este mult mai răcoare.

Tânăra femeie se scutură, ca și când s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Ai dreptate. De altfel, dacă Lacey nu ne

vede sosind, va porni în căutarea noastră.

Kerr era încă așezat pe iarbă și cu o mână îi întinse hainele, în timp ce cu cealaltă îi mângâie pentru ultima dată piciorul, aproape cu nostalgie.

– Copila aceasta intervine mereu în momentul crucial, se strădui să glumească, ridicându-se la rândul lui. Probabil are un fel de al șaselea simț...

În întuneric, Nina zâmbi ușor, apoi se îmbrăcă.

– Sunt plină de crenguțe, se lamentă.

Kerr o scutură cu blândețe.

– Întoarce-te... gata! Regreți această.... întrerupere neașteptată, Nina?

Tânăra femeie își puse capul pe umărul său, ca pentru a căpăta putere.

– Îmi pui o întrebare foarte crudă!

– Va trebui totuși să răspunzi într-o zi la ea, îi ripostă cu afecțiune. Chiar de n-ar fi decât pentru tine însăți.

Poate, își spuse Nina. Dar deocamdată se simțea complet incapabilă...

Mână în mână, porniră pe drumul spre fermă.

Capitolul 8

– Ați ales piesa de la clasa întâi? întrebă Nina cu precauție.

De la sosirea sa în școală, o săptămână mai înainte, se simțea imediat atentă când trebuia să se apropie de Belle Fuller, profesoara de engleză și responsabilul șef al tuturor producțiilor teatrale. Belle, o femeie scundă și energică, ce se apropia de patruzeci de ani, părea că avea o puternică antipatie pentru Nina, încă din clipa în care o văzuse. Totuși, tânăra femeie lucra sub ordinele sale și era obligată s-o consulte din când în când... Acum

se aflau în clasa ei, deocamdată goală.

Cu capul plecat, nota niște lucrări și de-abia îi arunca o privire interlocutoarei sale. Trecu un timp fără să catadicsească să răspundă la întrebare și Nina încercă în zadar să ghicească, pentru a suta oară, ce justifica această ostilitate față de ea.

– Cunoașteți mai bine decât mine elevii și aptitudinile lor, reluă Nina cu răbdare. Sunt sigură că v-ați gândit deja la genul de piesă care li se potrivește. Cred că ar trebui să le dăm textele în această săptămână...

Reprezentația era prevăzută pentru a treia săptămână din noiembrie. La începutul aceleiași luni, cei mai mici trebuia să monteze o serie de scheciuri și clasele intermediare să organizeze o seară de poezie și cântece.

Din simplă politețe, Belle era obligată să-și dea o părere, așa că exclamă pe un ton tăios:

– Alegerea scenariului face parte din treaba dumneavoastră.

Nina își ascunse un oftat. În locul său, s-ar fi simțit ușurată cu o asistentă secundă... Totuși,

în cazul Bellei, părea cu totul altfel, deși era copleșită de pregătirile de ordin strict școlar.

– În ceea ce mă privește, declară Nina, m-am gândit la "Zece negri mititei", de Agatha Christie. Ce spuneți?

Belle își aranjă ochelarii pe nas și-și lăsă stiloul.

– Părerea mea nu contează! replică pe un ton dur.

Hotărât lucru, era decisă să îngreuneze cea mai mică posibilitate de comunicare dintre ele! Situația părea fără speranță.

– Am înțeles, exclamă obosită Nina.

Se întoarse pentru a ieși, când Belle adăugă:

– Este o piesă foarte costisitor de montat. S-ar putea să nu vă ajungă creditele.

Nina se limită să dea din cap, apoi dispăru. Din ce în ce mai bine! oftă în sinea sa. Ei bine, va lua singură problema în mână... La capătul culoarului, intră în biroul administratorului și o întrebă pe secretară care era suma din bugetul total prevăzută pentru cele trei spectacole. Apoi făcu un calcul rapid: tăind puțin de ici și de

colo, nu exista nici un motiv să nu găsească banii necesari pentru "Zece negri mititei". În plus, o lucrare atât de cunoscută și apreciată de public nu putea decât să aibă un mare succes... Completă formularele, indicând suma pe care conta s-o aloce fiecărei clase, apoi se îndreptă spre cancelarie, unde i se rezervase un birou protejat de un paravan metalic.

În colțul său din încăperea vastă, îi era greu să găsească o clipă de liniște. În fiecare secundă, colegii intrau, ieșeau, veneau să bea o cafea, sau să sporovăiască puțin... Din fericire, avea un mic birou independent, în clădirea celor mai mici, la celălalt capăt al campusului.

Încercă să se concentreze o clipă asupra muncii sale, dar o frământa atitudinea Bellei. Asta nu mai putea să dureze... Se ridică hotărâtă și se întoarse în clasa acesteia din urmă. La urma urmei, o confruntare nu făcea decât să lămurească lucrurile.

Găsi ușa deschisă și intră cu pas energic; Belle tresări și ridică sprâncenele.

– Dacă doriți să cunoașteți bugetul, secretara

căreia trebuie să vă adresați este acolo... exclamă.

– De acolo vin, ripostă Nina. Cu dumneavoastră vreau să vorbesc.

Belle își scoase ochelarii și-i puse pe birou.

– Mă scuzați, dar aceste corectări...

– Voi fi scurtă. Încă de când am sosit, este evident că nu doriți deloc să colaborați cu mine. Am încercat, fără să reușesc, să găsesc motivele atitudinii dumneavoastră... Dar oricare ar fi, dacă v-am ofensat vreodată fără să-mi dau seama, vă prezint scuzele mele.

Belle strânse buzele, cu un ciudat fulger de mânie în ochii căprui.

– Nu simt nici simpatie, nici o antipatie specială față de dumneavoastră, doamnă Pitropulos. De-abia vă cunosc, și...

– Nici măcar n-ați încercat să mă cunoașteți!

Belle se ridică și-și vârî mâinile în buzunarele rochiei bleumarin. Se agită și Nina se gândi brusc că elevii se temeau probabil de ea și evident fugeau ușor din fața ei.

– Ce vreți să insinuați? o întrebă cu o voce

glacială.

– Pur și simplu, așa cum știți foarte bine, faceți tot posibilul pentru a mă evita. Dacă încerc să vă vorbesc, am impresia că mă adresez unui perete.... Totuși, nu doresc decât să vă secondez cât mai eficient posibil și, în locul dumneavoastră, m-aș bucura să am un ajutor, indiferent care ar fi el. Sunt sigură că înainte de sosirea mea, vă consacrați toate serile și chiar weekendurile organizării reprezentațiilor...

– Într-adevăr. De altfel, la început, am primit cu ușurare sosirea unei asistente.

– În acest caz, se miră Nina, mie personal îmi purtați pică? Dar de ce? N-am...

– N-aș folosi cuvântul "personal", obiectă dur Belle. Este mai curând... genul de persoană care sunteți care nu-mi convine.

De data aceasta, Nina se simți complet pierdută. "Genul" său? Oare ce voia să spună?

– Nu... înțeleg, murmură.

Belle se ridică în picioare, înconjură biroul și veni să se posteze în fața Ninei, cu brațele încrucișate.

– Mi-ar plăcea să știu exact, doamnă Pitropulos, ce faceți aici?

– Dar... muncesc! Cel puțin încerc!...

– În ceea ce mă privește, aș prezenta lucrurile altfel... Luați locul unei persoane care are cu adevărat nevoie de o slujbă!

Nina își ascunse un oftat. În sfârșit, începea să bănuiască ce justifica agresivitatea colegei sale...

– Cum puteți insinua asta, fără să știți nimic despre situația mea?

– Nu mă faceți să râd, izbucni cu cruzime Belle. Știu foarte bine cine a fost soțul dumneavoastră și ce viață ați dus la Hollywood. Credeți-mă, de când v-ați întors, am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră mai mult decât aș fi dorit.... Nu sunt complet insensibilă și înțeleg că, văduvă de puțin timp, aveați nevoie să vă schimbați ideile. Din nefericire, ați făcut-o pe seama unei femei rămasă să crească singură patru copii...

Cuvintele izbucneau de pe buzele Bellei, ca și când aceasta așteptase îndelung clipa în care

să le rostească în sfârșit.

Nina inspiră profund. Totul se lămurea...

– Linn Vendever este... una din prietenele dumneavoastră? o întrebă.

– Este sora mea, replică Belle cu un aer provocator. Și faptul că n-a obținut acest post, i-a provocat un șoc la fel de mare ca dezertarea soțului său.

– Îmi... pare rău, murmură Nina, pe un ton profund sincer. Dar să știți: ați greșit crezând că aș putea să-mi acopăr nevoile fără ajutorul unui salariu. La începutul carierei sale, soțul meu a cunoscut un anumit succes, este adevărat, dar în timpul celor trei ani care i-au precedat dispariția, n-a mai făcut aproape nimic. De puținii bani care ne-au rămas s-a ales praful în ultimele luni. Am plătit cheltuielile de spitalizare și funeraliile cu plata asigurării... Pariez că, exact în această clipă, am mai puțin în contul din bancă decât dumneavoastră. Această slujbă ne permite, fiicei mele și mie, să trăim fără să fim o povară pentru veniturile mici ale tatălui meu, care de-abia îi sunt de-ajuns lui însuși. Acestea

fiind spuse, chiar îmi pare rău că, fără să vreau, am luat locul surorii dumneavoastră...

Profund surprinsă, Belle rămase tăcută un timp. Nu se așteptase câtuși de puțin la ceea ce tocmai îi dezvăluise Nina. Scuturând din cap cu un aer tulburat, murmură:

– Mi-e greu să cred că...

– Vreți să vă arăt carnetul de cecuri? îi propuse obosită Nina.

– Nu. N-are rost...

Încet, Belle se întoarse și se așeză în spatele biroului, apoi adăugă:

– Vă... rog să mă scuzați. Evident, mi s-au furnizat informații greșite... Dar îmi fac multe griji pentru Linn.

Biata Linn, se gândi în treacăt Nina, ar fi fost probabil incapabilă oricum să se achite de sarcina sa... dar nu se punea problema să facă această observație Bellei, care de altfel trebuia să bănuiască asta și prevăzuse să se încarce ea însăși cu toată munca, învățând-o pe sora sa noțiuni elementare.

Belle se lăsă pe spătarul scaunului.

– Nu intru în amănunte, continuă. Nu sunteți răspunzătoare de încercările noastre familiale... Sper doar ca anchetatorul la care am făcut apel va ști să-l găsească pe cumnatul meu și că Linn va obține până la urmă în justiție despăgubirile la care are dreptul. Bun... am dat dovadă față de dumneavoastră de o... atitudine de neiertat.

Calmă, Nina îi susținu privirea.

– Să nu mai vorbim despre asta... acum, vă înțeleg motivele. Doresc ca pe viitor să reușim să lucrăm împreună și sunt sigură că experiența dumneavoastră îmi va fi de mare ajutor.

Belle zâmbi slab.

– Să nu glumiți! Antecedentele dumneavoastră profesionale nu se pot compara cu încercările mele modeste, într-un colegiu de provincie...

Strâmbând din nas, Nina o făcu să înțeleagă că nu se va lansa în argumente, apoi își zâmbiră amândouă pentru prima dată.

– Așadar, sunteți hotărâtă la această piesă de Agatha Christie?

– Da. Va trebui să ajustez puțin bugetele celorlalte reprezentații, dar cred că merită osteneala.

– Și eu cred asta, își dădu Belle cu părerea.

Nina oftă ușor. Mai avea de pus o problemă.

– Ascultați... V-am dezvăluit mai multe lucruri decât fac în general, despre situația mea financiară. Nimeni, în afară de dumneavoastră și de tatăl meu, nu este la curent cu ea și... v-aș fi recunoscătoare să n-o faceți cunoscută.

– Bineînțeles, o asigură prompt Belle. Puteți conta pe toată discreția mea. Bine... După părerea mea, ar fi bine să stabilim chiar de astăzi orarul repetițiilor. Mă voi ocupa să fac să parvină textele cât mai repede posibil... Lăsați-mi programul dumneavoastră.

Consultă o clipă un carnet mic, apoi adăugă:

– Oare luni, imediat după cursuri, ți-ar conveni, Nina?

Era prima dată când îi spunea pe nume interlocutoarei sale.

Aceasta zâmbi, apoi, în același timp cu soneria pentru preluarea orelor care se declanșa, o

asigură:

– Mi se pare perfect!

***

Următoarele două săptămâni trecură foarte repede. După ce primise textele, Nina le distribuise actorilor aleși dintre elevi și începuse fără să aștepte repetițiile. Acestea aveau loc, după cum se prevăzuse, lunea după cursuri, dar și vinerea, pe care Belle și Nina o adăugaseră de comun aord, pentru a merge mai repede. În aceste zile, Lacey venea să se alăture mamei sale și se întorceau apoi amândouă cu mașina. Fetița cucerise repede toate inimile, inclusiv pe cea a Bellei. În general, venea să se așeze cuminte între aceasta din urmă și mama sa, pentru a asculta cu atenție comentariile și sfaturile pe care acestea le dădeau. Cele două femei se înțelegeau din ce în ce mai bine. După ce se risipise neînțelegerea, se putuse naște o

adevărată prietenie între ele.

În cea de-a doua vineri de la începutul repetițiilor, după plecarea elevilor, Nina porni spre fermă cu fiica sa. Se înnopta. Intrară în bucătărie, așteptând să audă veselul "salut" al lui Tate, în fața mesei puse... Dar încăperea era goală și întunericul domnea în toată casa. Cuprinsă subit de o teribilă teamă, Nina se repezi spre camera tatălui său. Era întins pe pat, cu toate luminile stinse.

Cu o mână tremurătoare, tânăra femeie aprinse lampa.

– Tată! Cum te simți?

Acesta întoarse spre ea o față cenușie.

– D... destul de bine, șopti.

Nina își mușcă buzele, apoi îi aruncă o privire lui Lacey, care își examina bunicul cu un aer uluit.

– Lacey, du-te repede și hrănește animalele înainte să fie prea întuneric, draga mea.

– Ce se întâmplă? Bunicul este bolnav?

– Nu, doar se odihnește. Du-te repede!

Fetița se îndepărtă și Nina veni și se aplecă

asupra bătrânului. Avea mâinile ca gheața.

– Nu-mi ascunde adevărul, îl rugă. Ce ți s-a întâmplat?

– Oh, doar o indispoziție, răspunse Tate, cu o voce aproape neauzită. Am... leșinat probabil, așa că am venit să mă relaxez puțin.

Nina se încruntă și-i arătă un mare hematom pe frunte.

– Cum ți-ai făcut asta?

– Eram în bucătărie când am căzur, mărturisi bătrânul. M-am lovit de colțul bufetului. Nu-i nimic!

Nina se simțea subit cuprinsă de o furie cumplită. Asta nu mai putea dura. Putea în orice clipă să se rănească grav, chiar mai rău...

– Mă duc imediat să-l sun pe doctorul Hallford, declară pe un ton fără apel.

– N-are rost, mormăi Tate. S-a terminat, și...

Cu lacrimi în ochi, tânăra femeie îl întrerupse:

– Te-ai gândit măcar o clipă că Lacey și cu mine te-am putea pierde numai din cauza stupidei tale încăpățânări?

Bătrânul o privi stupefiat.

– Ce vrei să spui?

– Oare trebuie să pun punctul pe i? replică Nina, scuturată de suspine. Într-o zi, ne vom întoarce și nu vei mai fi viu, iată ce vreau să spun! Avem nevoie de tine, tată. Iar tu te încăpățânezi, în timp ce este vorba de o simplă operație...

Tate o privi îndelung, cu gura căscată. Apoi îi luă mâna în a sa și murmură:

– Nu... mi-am dat seama că-ți faci asemenea griji. Telefonează-i medicului.... sunt de acord.

Profund emoționată de tonul umil pe care-l adoptase, Nina îi zâmbi și coborî să formeze numărul doctorului Hallford.

Când îi explică despre ce era vorba, acesta din urmă nu ezită nici o clipă.

– Trebuie internat chiar în seara asta în spitalul din Oklahoma City... Trimit o ambulanță și-l anunț imediat pe chirurg.

– Mulțumesc foarte mult.

Închise, se gândi o clipă, apoi ridică iar receptorul și o sună pe Belle Fuller.

Îi rezumă rapid situația și adăugă:

– Mă deranjează mult să-ți cer asta, dar... ai avea amabilitatea s-o găzduiești pe Lacey câteva zile? Aș vrea să rămân la Oklahoma City până când Tate va fi operat și...

– Voi fi încântată s-o am pe Lacey, o asigură Belle cu căldură. Nu este nici o problemă. De altfel, mă voi ocupa să-ți obțin un concediu de la colegiu... Directorul va înțelege foarte bine. Mai este ceva ce aș putea face?

– Nu, Belle, mă ajuți deja foarte mult. Îți sunt foarte recunoscătoare. O voi lăsa pe Lacey când plec, în seara asta.

Când termină de pregătit lucrurile tatălui său, sosi ambulanța. Infirmierii îl așezară cu eficacitate pe bătrânul bărbat pe o brancardă și-l urcară în vehicul.

Nina sui să-i spună la revedere.

– Totul va fi bine, îl asigură sărutându-l pe frunte, nu te îngrijora. Vă urmez cu mașina.

– Iată ce necaz pentru un bătrân dobitoc ca mine! mormăi Tate cu un zâmbet slab.

– Nu spune prostii!

Tânăra femeie coborî, privi ambulanța îndepărtându-se, apoi urcă în camera lui Lacey pentru a o anunța cu prudență.

– Pune-ți lucrurile într-o geantă și coboară să mi te alături, draga mea, încheie.

Câteva minute mai târziu, Kerr intră în bucătărie.

– I s-a întâmplat ceva lui Tate? o întrebă, îngrijorat. Tocmai am văzut trecând o ambulanță.

Nina se întoarse încet. De două săptămâni, de-abia se văzuseră și uneori se întreba dacă întâlnirea de la iaz nu fusese un vis...

– A... avut o nouă tulburare cardiacă, îi explică.

Vocea i se frânse la ultimul cuvânt. Din doi pași, Kerr fu lângă ea și o luă în brațe. Nina se lăsă spre el închizând ochii și lacrimile îi șiroiau pe obraji.

– Vor avea grijă de el, murmură cu tandrețe bărbatul, nu te neliniști. Unde este Lacey?

– Se pregătește. Plecând, trebuie s-o încredințez Bellei Fuller... Voi... rămâne la

Oklahoma City până la operație, Kerr. În caz că totul merge bine! Eu l-am convins să plece și dacă...

– Ai avut perfectă dreptate. Era singurul lucru de făcut. Tate este mult mai rezistent decât bănuiești și are o singură dorință: să se întoarcă acasă cât mai repede posibil. La fiica și la nepoata sa. Fii încrezătoare!

Nina îl asculta, cu inima palpitând, liniștită fără să vrea de cuvintele sale. În timp ce o îmbrățișa, avea impresia că puțin din forța și căldura sa treceau în ea. Dumnezeu știa că avea nevoie de asta.

Se îndreptă cu un oftat și murmură:

– Trebuie să urc s-o ajut pe Lacey și să pornesc la drum... Te voi ține la curent.

Încruntat, Kerr îi examină o clipă fața zbuciumată și ochii umflați de plâns. Apoi, scoțând o batistă din buzunar pentru a-i tampona blând pleoapele, declară cu fermitate:

– Te însoțesc.

Nina scutură din cap.

– Nu... este cazul, eu....

– Țin s-o fac, Nina.

– Dar... de ce?

– Pentru că ai nevoie de mine, spuse simplu Kerr. Vin într-o clipă cu sacul meu.

***

Se opriră pentru cină într-un orășel la jumătatea drumului între Bluehawk și Oklahoma City. Nina ar fi vrut să meargă mai departe, dar Kerr se arătă de neclintit.

– Îndată ce va sosi, lui tate îi vor da un sedativ, Nina, iar medicul, cu siguranță, nu-l va vedea înainte de mâine dimineață. Prezența ta nu va fi necesară în această seară. Vei telefona pentru a afla vești... Până atunci, vino să mănânci.

În timp ce luau loc la o masă, Kerr o privi cu un ochi critic.

– Mi se pare că ai slăbit. Din întâmplare, nu sari peste mesele de prânz când lucrezi?

– Nu, minți tânăra femeie. Cel puțin, nu foarte des...

Privirea lui Kerr deveni tandră.

– Oricum, ești perfectă așa cum ești, Nina.

Ea nu se putu împiedica să roșească, subit conștientă de mina sa abătută și hainele îmbrăcate în grabă. Nici măcar nu se gândise să se pieptene înainte de a pleca!

– Probabil... ofer un spectacol jalnic, șopti.

Spre marea sa surpriză, Kerr izbucni în râs, apoi îi mângâie blând obrazul.

– Oare de ce cele mai frumoase femei nu sunt conștiente de frumusețea lor?

Nina clipi din pleoape, din ce în ce mai îmbujorată, fără să știe dacă vorbele sau scurta mângâiere o tulburaseră mai mult.

– Sunt foarte multe mai frumoase decât mine, protestă și...

– Să nu ne lansăm în această discuție, glumi bărbatul. Nu vom fi de acord.

Își puse mâna peste a sa și Nina zâmbi brusc.

– Da, să schimbăm subiectul.... până la urmă, mă vei tulbura!

Kerr se relaxă, fericit s-o vadă într-o dispoziție mai puțin tristă.

– Perfect. Unde ai intenția să descindem în aceste câteva zile?

– Mărturisesc.... că nu m-am gândit. La hotel, îmi închipui... Dacă se află în apropierea spitalului!

– Există unul, îl știu. Îi vom solicita de cum vom sosi.

Brusc, Nina deveni conștientă că vor trebui să se prezinte la recepția hotelului, împreună...

"Nu fi proastă, se dojeni. Oricum, veți avea camere separate".

Kerr zâmbi cu ironie, ca și când îi putuse citi gândurile, iar Nina mulțumi cerului când chelnerița se apropie cu comanda.

Își retrase în grabă mâna de sub a lui, exclamând:

– Acum, mor de foame!

– Știi, Nina, exclamă Kerr când chelnerița se îndepărtă, există un element în viața ta, pe care va trebui să-l înfrunți într-o zi.

Oare despre ce vorbea? I se păru întru totul

confuz și-i adresă o privire întrebătoare. Zâmbetul însoțitorului său se lărgi.

– Desigur, fac aluzie la sentimentele pe care le simțim unul pentru celălalt, preciză el.

Blestemându-se în sinea sa, Nina nu se putu stăpâni să roșească din nou și se prefăcu că nu înțelesese.

– Ce sentimente? întrebă, prefăcându-se neștiutoare.

– Draga mea copilă, știu foarte bine la ce te gândeai acum o clipă... La sosirea noastră împreună la hotel.

Nina își mușcă buzele, lăsă ochii în jos și era gata să răstoarne solnița. De ce să nege? Din fericire, Kerr nu insistă și puse mâna pe furculiță. Îi urmă exemplul.

Păstrară tăcerea câteva clipe și Nina nu se putu împiedica să se gândească la ce va urma. Dacă în acea seară, Kerr va dispărea pur și simplu în camera sa după un scurt bună seara, se va simți rănită. În schimb, dacă va veni să i se alăture...

Dar cum să continue să pară calmă gândin-

du-se la această eventualitate?

Capitolul 9

Nina măsura gânditoare camera sa de hotel. Tocmai sunase la spital, de unde fusese liniștită asupra stării tatălui său. Dormea calm, o asigurare infirmiera de gardă, iar medicul, anunțat, trebuia să vină să-l vadă la primele ore ale dimineții. Până atunci, i se instalaseră aparate care îi supravegheau îndeaproape inima și respirația. Dacă intervenea o cât de mică problemă, va primi imediat îngrijiri.

Totuși, se simțea nervoasă. Mintea îi revenea neîncetat la Kerr, într-un mod obsedant, pe care cu greu îl controla.

Sosiseră cu o oră mai înainte, după ce făcură rezervări prin telefon. Kerr deschise ușa propriei camere, care se afla chiar în față, îi spusese bună seara, apoi dispăruse. Această atitudine oarecum brutală o lăsase profund dezamăgită, nu putea s-o nege. Dar oare la ce altceva să se fi așteptat?

După ce închise ușa sa, Nina oftă profund și hotărî să se culce imediat după baie; voia să se simtă proaspătă și bine dispusă pentru a merge a doua zi la spital. Din nefericire, nu putea dormi... și acum, strângându-și halatul pe ea, se învârtea ca un leu în cușcă prin încăpere, fără să reușească să se calmeze.

Se apropie de televizor, îl porni și contemplă în mod reflex ecranul câteva clipe, apoi incapabilă să se concentreze asupra programului, îl opri. Decorul, care la sosire i se părure aproape primitor, o apăsa acum ca o cușcă.

Auzind că se ciocănea la ușă, tresări. Inima începu să-i bată într-un ritm nemilos, chinuitor... Inspiră profund pentru a răspunde.

– Cine este?

– Kerr.

Exact ce spera... Și totuși, brusc, și-ar fi dorit să dispară în pământ! Agitația îi devenea ridicolă și se dojeni. Oare nu se putea comporta puțin mai natural? Cu un pas intenționat măsurat, se duse să deschidă.

Kerr se schimbase și purta acum pantaloni bej și o cămașă suplă, în dungi, ușor deschisă la piept. Înainta în încăpere întrebând:

– Ai sunat la spital?

– Da. Doarme... tatăl meu este în ordine.

– Perfect.

Kerr se opri în mijlocul camerei și-și drese glasul, ca și când nu știa ce să adauge. Se întoarse spre ea și ochii negri ca smoala i se plimbară cu interes neascuns peste trupul tinerei femei, drapat în pliurile de satin.

Era același halat pe care-l purtase prima dată când se văzuseră, când bărbatul venise să aibă grijă de animale și să repare gardurile. Kerr își amintea încă de dorința bruscă ce-l copleșise când apăruse Nina... și care, acum, îl cuprindea din nou. Deodată, zâmbi. Își trecu mâna prin

păr și privirea admirativă deveni strălucitoare.

Nina se simțea teribil de stânjenită. Își mușcă buza inferioară, subit incapabilă să schițeze cel mai mic gest sau să articuleze vreun cuvânt. Modul în care o privea o flata și în același timp o speria... Altfel spus, ca întotdeauna, prezența lui Kerr o arunca în cea mai deplină confuzie. Când erau împreună – spre marea sa frustrare – părea să devină incapabilă să reacționeze sau să gândească logic. Deoarece, în sinea sa știa foarte bine, își dorea să iasă dintr-o situație incompatibilă cu bunul-simț.

Străduindu-se să-i evite privirea, Nina se îndreptă spre telefon, ca și când avusese intenția să telefoneze și Kerr o întrerupse prin sosirea sa. Gândi în grabă. La urma urmei, poate își făcea iluzii. Poate venise să facă puțină conversație.... Dar nu. Nu se înșela. Licărirea din privirea lui nu lăsa să planeze nici o îndoială asupra intențiilor sale.

Bănuia oare în ce măsură o tulbura? Începu deja să tremure într-un mod aproape de necontrolat...

Făcând mari eforturi să regăsească o urmă de sânge-rece, tânăra femeie spuse:

– Mă pregăteam să cer să mi se aducă sus o gustare. Ți-ar plăcea ceva anume?

– Da... foarte exact, glumi fără jenă Kerr.

Nina se îmbujoră și făcu apel la toate talentele sale de actriță pentru a-i replica rece:

– Voiam să știu dacă îți era foame. N-are rost să te gândești la o confuzie.

Kerr râse ușor.

– Sunt liber să interpretez cuvintele pe care le-am auzit... și pe care realmente le-ai rostit!

Jos, în stradă, frânele unei mașini scrâșniră. În schimb, între ei domnea tăcerea cea mai profundă, grea, aproape tangibilă. Nina inspiră profund. Era gata să-i dea un răspuns bine simțit!

– Ai prea multă imaginație.... începu.

Dar, privindu-l scurt, își dădu seama că fața îi devenise gravă și tăcu. După ce formă numărul centralei, ceru serviciul de etaj și așteptă.

Kerr o privi înfășurându-și cu nervozitate firul telefonului pe degete. Brusc, părea extrem

de vulnerabilă și mai de dorit ca oricând...

O voce de femeie răsună în receptor și Nina, readusă subit la realitate, ceru:

– Aș vrea niște fructe și câteva sandvișuri, vă rog... la camera 1530.

– Și o sticlă de vin alb, îi murmură Kerr la ureche.

Nina tresări, deoarece nu-l auzise apropiindu-se. Apoi transmise cererea și închise.

Acum, bărbatul se afla chiar lângă ea și stânjeneala îi spori până a o face să se bâlbâie. Brusc, se simți tentată să fugă ca un animal în cursă...

– Mă... duc să mă schimb. Scuză-mă.

Kerr ridică sprâncenele, pe jumătate ironic.

– De ce? N-ai intenția să ieși, nu-i așa?

Nina scutură negativ din cap.

– Atunci, rămâi așa cum ești.... Este perfect.

Tânăra femeie ezită o clipă, apoi ideea de a lua gustarea în fața lui, doar în halat, i se păru brusc insuportabilă. Din prudență, nu trebuia să aibă mai multă încredere în propriile forțe decât în ale lui...

Cu pas energic, se duse să-și deschidă valiza și scoase de acolo o încântătoare rochie de interior din catifea roșu-închis și trecu în baie. După ce-și scoase halatul, îmbrăcă rochia și o încheie cu grijă de sus în jos.

Când reapăru, un chelner punea o tavă pe o masă joasă. Luă cu un zâmbet plin de gravitate afectată bacșișul pe care i-l întinse Kerr și plecă.

Nina se apropie de masă cu prefăcută nonșalanță. Sub privirea lui Kerr, tăie o piersică moale și se duse să se așeze pe pat pentru a o degusta.

– Încântător, observă bărbatul, făcând aluzie la noua sa ținută.

Tânăra femeie primi complimentul fără să răspundă, nici să ridice ochii. Kerr, ascunzând un oftat discret, turnă vin în pahare, i-l întinse pe al său și se așeză pe scaunul cel mai apropiat de pat, întinzându-și picioarele lungi în față.

Se lăsă din nou tăcerea. Nina mușca regulat din piersică, de altfel delicioasă, și Kerr contempla gânditor lichidul de culoarea ambrei pe care-l ținea în mână.

Trebuia să găsească cu orice preț un subiect de conversație, se gândi tânăra femeie. Și, alegându-l pe cel mai banal care îi veni în minte, întrebă:

– Spune-mi... de ce te-ai întors la Bluehawk după studiile universitare, Kerr?

Acesta bău o înghițitură de vin și ridică ușor din umeri.

– Pur și simplu, pentru a lucra cu indienii. Am fost convins de necesitatea de a acționa prin diferite grupuri de activitate. Desigur, la început eram mai pătimaș decât am devenit. Să spunem că, după o expresie consacrată, am pus "apă în vin".

– Probabil bine ai făcut, sugeră Nina cu blândețe.

Kerr încuviință.

– Da, cu atât mai mult cu cât asta mi-a permis să devin mai realist. Poate nu voi fi Martin Luther King al pieilor-roșii, glumi el, dar sper să obțin unele rezultate, fie și modeste, acolo unde mă aflu...

Tăcu o clipă, apoi reluă:

– Dar tu, Nina? De ce ai revenit?

Tânăra femeie nu se așteptase să-i întoarcă întrebarea... Încruntată, mușcă din nou din piersică, întrebându-se ce ar putea să-i dezvăluie exact din trecutul său. Lenta și dureroasa risipire a visurilor sale, de-a lungul căsniciei cu Stephanos, lăsase în ea cicatrice la care nu-i plăcea să se gândească și pe care, de altfel, le considera încă greu de privit cu obiectivitate. Și apoi, la urma urmei, de ce să se lanseze în explicații complicate? Trecutul îl lăsase în urmă. Nimeni nu i-ar fi putut reproșa că voia să-l îngroape.

Punând sâmburele de piersică într-o scrumieră de pe noptieră, răspunse:

– Tate își dorea să ne aibă lângă el.

– Admit cu plăcere că asta a cântărit, dar mă îndoiesc că este singurul motiv, Nina.

– Ești liber să-ți imaginezi ce vrei! ripostă tânăra femeie mai tăios decât ar fi vrut.

Dar expresia cercetătoare a privirii sale o incomodă brusc...

Își scoase papucii cu tocuri înalte și se

întinse pe pat, cu spatele rezemat de perne, străduindu-se să pară destinsă.

– Soțul meu a murit în California, reluă netezindu-și în mod reflex catifeaua veșmântului. Oare este atât de uimitor că n-am dorit să rămân acolo?

– Nu. Presupun că nu.

Kerr se ridică pentru a-și umple din nou paharul și reveni să se așeze, trăgându-și scaunul în așa fel, încât să fie mult mai aproape de pat.

– Uneori, murmură bărbatul, mă întreb dacă nu mă compari cu el.

Profund uimită, Nina făcu ochii mari și se întoarse spre el.

– Cu Stephanos? Ce idee! De altfel, nu aveți nimic în comun.

Kerr se aplecă și ridică o șuviță de păr căzută pe fruntea tinerei femei. De-abia o atinsese, dar fusese suficient pentru a o face să tresară.

– Exact, răspunse bărbatul. Poate ai fi încercat să mă eviți mai puțin, dacă i-aș fi semănat cât de cât.

– Nu fi ridicol, Kerr.

Dar acesta din urmă insistă:

– Există două posibilități. Fie mă eviți pentru că sunt prea deosebit de el, fie te simți vinovată când un bărbat – indiferent care – te atrage.

– Și de ce ar trebui să mă simt vinovată, te rog?

– Nu știu. Exact asta aș vrea să aflu... Oare pentru că Stephanos n-a dispărut decât de câteva luni?

Teribil de stânjenită, aproape gata să se închidă din nou în baie, Nina își încrucișă brațele ca pentru a se proteja.

– Dai dovadă de ceea ce se numește.... o sinceritate dură! murmură.

– N-o neg deloc. Dar s-ar putea să nu mai avem alte ocazii ca aceasta...

– Ce ocazie? întrebă Nina, prefăcându-se că nu înțelege. Despre ce vorbești?

Kerr își puse brațele pe marginea scaunului, cu ochii pe jumătate închiși. Lumina lămpii făcea să joace reflexe pe părul negru ca abanosul.

– Vorbesc... de faptul de a fi singur cu tine, îi răspunse. Asta pare să nu se mai întâmple aproape niciodată și mărturisesc, sugăr teribil.

Înălță capul și privirea i se aținti asupra ei, urmărindu-i conturul gurii cu o ciudată și senzuală nostalgie.

– În timpul călătoriei noastre până aici, continuă, mi-am imaginat probabil sute de moduri diferite de a mă apropia de tine fără să te sperii. Aș vrea atât de mult să retrăim acea noapte în care ne-am întâlnit pe malul iazului...

S-o retrăiască, dar și să ducă până la capăt ceea ce începuse, gândi Nina. Știa bine că asta voia să spună. De data aceasta, nimeni nu putea veni să-i întrerupă... Desigur, teoretic, ea controla perfect situația: putea să-i ceară să se ducă în camera lui, în orice clipă. Dar oare chiar își dorea asta?

– Ascultă, Kerr, crezi cu siguranță că, pe când am locuit în California, am dus o viață foarte liberă. Dar...

– Am crezut-o înainte să te cunosc, o întrerupse el, dar nu mai este cazul. Acum, consider

doar că ești cea mai de dorit femeie pe care am întâlnit-o vreodată. Imaginea ta mă obsedează atât de mult, încât nici nu bănuiești!

Zâmbi imperceptibil. Amândoi erau obsedați unul de celălalt. Nina știa asta. Din nefericire, era imposibil să dea dovadă de aceeași sinceritate.

– Pe scurt, bâigui tânăra femeie, aproape cu timiditate, joci cu cărțile pe față. Dar presupune o clipă că... vom ceda... acestei atracții reciproce. Ce se va întâmpla după aceea?

Kerr se încruntă. Cu toată sinceritatea, nu-și pusese niciodată problema. În cele mai îndrăznețe visuri ale sale, se limitase s-o iubească pasionat și restul lumii părea să dispară pur și simplu. De altfel, cum oare putea gândi cu luciditate chiar și în acea clipă, când făcea eforturi supraomenești pentru a rezista tentației de a o lua în brațe? Parfumul tinerei femei îl amețea. Atât de puternică era dorința de a-i atinge pielea catifelată, încât se înfioră...

– Dacă asta se întâmplă, murmură în cele din urmă, dacă îmi permiți să te iubesc cum îmi

doresc, este o problemă care se va rezolva de la sine.

Fulgerător, Nina înțelese. Dacă ajunseseră să vorbească în acești termeni, era pentru că depășiseră în mod ireversibil un fel de barieră invizibilă. Când un bărbat și o femeie porneau atât de departe pe această cale, fie și doar în vorbe, nu mai puteau să se întoarcă... Și de fapt, o parte din ea știa de mult că va veni această clipă. Totuși, își datora ei însăși să încerce să dea încă o dată înapoi...

– Nu prea cred în această modă care spune "Fă cum găsești de cuviință și gândește după aceea", șopti tânăra femeie. Nu...

– Ei bine, știu acum de ce n-ai nevoie, Nina. Dar în schimb de ce ai nevoie?

Respirația tinerei femei se acceleră. Oare ce să replice la o remarcă atât de.... directă? Într-un anumit mod, Kerr tocmai își micșorase atuurile în jocul ciudat pe care-l juca. De acum, era rândul ei... Avea de ales între a minți pur și simplu și să nege că simte o cât de mică dorință pentru cineva, sau dimpotrivă, să admită

adevărul, angajându-se prin asta să înfrunte toate consecințele.

Kerr o privea zâmbind ironic, cu subînțeles... Nina plecă ochii și-și dădu seama cu profundă umire că, automat, luase sâmburele de piersică pentru a-l frământa între degete, în timp ce vorbea. Se murdărise pe mână.

– Iartă-mă, murmură, făcând gestul de a se ridica. N-am fost atentă...

– Nu te mișca.

Kerr luă sâmburele, îl aruncă la coș, apoi dispăru în baie și se întoarse cu un prosop ud. Îngenuncheat lângă pat, începu să-i șteargă cu grijă mâna.

Nina îl privi făcând-o, aproape fascinată.

– Poate am greșit venind în camera ta, Nina, declară. Dacă dorești, pot să mă retrag...

Tânăra femeie clipi și încercă disperată să găsească vorbele ferme și reci care l-ar demobiliza, care i-ar permite să-și păstreze calma siguranță a existenței. Dar, spre marea sa surpriză, un singur cuvânt îi scăpă de pe buze, șoptit:

– Nu.

Kerr n-avea nevoie de altă încurajare. Se așeză pe pat, alături de ea și se aplecă sprijinindu-se într-un cot. Nina fu brusc ametită de un parfum aromat și bărbătesc de soluție după ras și simți un fel de căldură plăcută pătrunzându-i în vene. Când își adânci privirea în ochii negri ca smoala, nimic altceva nu mai conta...

– Așadar, făcu bărbatul cu o voce joasă, brusc răgușită, refuzi să plec... Asta mă mișcă deja foarte mult.

Privirea începu să i se plimbe pe cele mai mici trăsături ale feței, ca și când voia să le înregistreze pentru totdeauna în memorie și să le păstreze acolo cu mare grijă. Intensitatea expresiei sale dădea sentimentul că dorea să citească în ea, să descopere cel mai mic ascunziș al sufletului său...

– Nu-ți.... imaginezi ce-mi ceri... pretinzând să fiu sinceră, bâigui Nina.

Kerr o făcu să tacă sărutând-o tandru, ceea ce o făcu să se înfioare din cap până în picioare.

– Să nu vorbim despre asta, draga mea. Fiecare lucru la timpul său.... De altfel, în ce mă

privește, îți datorez o ultimă mărturisire. Ai devenit pentru mine mai importantă decât orice altă femeie pe care am cunoscut-o vreodată...

– Kerr, eu...

– Așteaptă. Nu-ți solicit nici o promisiune, Nina. Deocamdată, să trăim clipa, prezentul.

O sărută din nou și tânăra femeie îi răspunse cu toată pasiunea dorinței nepotolite, îndelung stăpânite. Cu o mână tremurătoare, atinse fața frumoasă a lui Kerr, linia pometilor proeminenți și cea bine conturată a maxilarului.

– Știi.... câtă nevoie am de tine? îi șopti.

Ca și când această frază îl liniști, îl încurajă, Kerr păru brusc profund emoționat. Apoi o strânse încet lângă el și începu să-i descheie veșmântul lung de catifea.

Când făcu să-i apară sânii, sidefii în lumina lămpii, îi sărută în fugă, apoi își continuă sarcina și materialul suplu se înfășură pe șoldurile ușor rotunjite ale tinerei femei.

Acum, Kerr îi mângâie avid, nesătul, trupul gol. Sub atingerea fierbinte de pe pielea sa, Nina scoase un geamăt înăbușit, cu ochii pe

jumătate închiși. Era ca și când un foc îi ardea tot trupul... Cu mâinile tremurând, ea își scoase complet rochia, în timp ce însoțitorul său se dezbrăcă și se lipiră unul de altul, îndemnați de o forță irezistibilă.

– Ești atât de frumoasă, murmură Kerr cu o voce aproape neauzită, plimbându-și degetele pe bustul său, pe spate, pe picioarele frumoase. "T'atasiksta"...

– Îmi place sunetul limbii pownee, îi șopti strângându-l lângă ea, în timp ce trupurile li se uneau.

Respira greu de dorință și vorbea cu cuvinte sacadate.

– Ce însemna... vorba aceea? reluă Nina.

– Te iubesc...

Tăcură o clipă, savurând cea mai mică senzație. Gura lui Kerr o acoperi pe cea a tinerei femei, ca și când nici un sărut nu putea dura destul de mult pentru a-i potoli setea pe care o simțea. Apoi, buzele coborâră iar de-a lungul umerilor și se opriră pe un sân înfiorat, răzvrătit, în timp ce mâna se întoarse încet pe

coapsă...

Un fior ascuns, ca un val, o străbătu pe Nina. Acum, pasiunea îi devenea din ce în ce mai imperioasă, aproape sălbatică. Cuvinte rugătoare, pe jumătate incoerente, îi veniră pe buze.

– Kerr.... da...

Trupurile strâns unite se ridicară și Nina simți că o va duce spre satisfacția pe care, în acea clipă, o dorea mai mult decât orice pe lume. Un timp, asemenea unor valuri care veneau să moară pe nisip, Kerr făcu să fie străbătută de frisoane de necontrolat, încântătoare...

Se agăță de el îngânându-i numele, cu pielea umedă și buzele întredeschise. Pe cearșaful alb, șuvițele de păr blond, căpătaseră în lumina lămpii minuscule sclipiri aurii. Acum îl îmbrățișa cu o putere ce se intensifica neîncetat, de nepotolit...

Apoi, brusc, un val mult mai puternic decât celelalte o copleși făcând să le apară sub pleoape o izbucnire multicoloră și, cu o ciudată

blândețe, îi așează pe un țărm care părea plin de toate parfumurile din lume.

Un ultim fior o străbătu pe Nina. Avea impresia că plutește foarte departe, pe un fel de nor pufos, pe care nimic nu-l putea atinge.

– T'atasiksta, îi șopti încă o dată Kerr la ureche. T'atasiksta...

Oare și ea îl iubea? Va îndrăzni să-l iubească?

Capitolul 10

Adâncită într-o dulce euforie, Nina, își rezemă capul pe umărul lui Kerr. Acesta din urmă stinsese lampa; întunericul îi înconjura ca un voal. Tânăra femeie se gândi că niciodată nu simțise o asemenea liniște, o asemenea armonie cu tot universul. Kerr retrezise în ea o serie de emoții pe care le crezuse distruse definitiv cu Stephanos.

Pentru prima dată de când se reîntâlniseră, nu se mai gândea să ridice între ei nici cea mai mică barieră, să păstreze distanța. Dimpotrivă, își dorea să dea dovadă față de el, de o gen-

erozitate egală cu a sa...

– Știi, Kerr.... în tot timpul acestor clipe care au trecut, murmură ea, nu m-am gândit decât la tine. Numai la tine...

– Mulțumesc, Nina, răspunse bărbatul trecându-și mâna peste trupul suplu. Aveam... nevoie să aud asta. Acum, cu siguranță vei putea începe să-l uiți pe Stephanos... și să redevii în stare să iubești.

Credea că își iubea încă soțul și totuși își asumase riscul de a-și deschide inima cu cea mai pură sinceritate... Forța și integritatea de care acest bărbat dădea dovadă, o făcură să-i fie brusc rușine. Oare nu-i datora adevărul?

– Sunt... atât de multe lucruri pe care nu le poți înțelege! șopti cu un nod în gât.

Speriat de diferitele semnificații pe care le puteau avea cuvintele sale, Kerr își simți inima strângându-se. Voia să spună, de exemplu, că nici un alt bărbat nu va putea fi tatăl fiicei sale? Sau că nu va mai putea să dovedească vreodată o pasiune asemănătoare aceleia care o îndemnase spre Stephanos? Fără să-și dea seama,

mâna i se crispă.

Ar fi vrut să oprească timpul, să prelungească la nesfârșit această clipă privilegiată... Dar nu trebuia să se amăgească. Va trebui să înfrunte realitatea, așa crudă cum era.

– Spune-mi totul, Nina, te rog, reluă Kerr. Oricum, știi că nimic nu mă va împiedica să te iubesc. Poți să ai încredere în mine.

Tandrețea și sinceritatea sa veniră în sfârșit de hac ultimelor rezistențe ale însoțitoarei sale. Știu că va avea curajul să vorbească, să umple acel gol care încă îi despărțea... Inspiră profund, îl sărută ușor pe umăr, apoi începu cu o voce gâtuită:

– Căsnicia mea... n-a fost deloc ce s-ar fi putut crede, Kerr. L-am... întâlnit pe Stephanos la începutul carierei mele, când nu aveam decât roluri minore și când el era în culmea gloriei...

Tăcu o clipă, pentru a-și stăpâni lacrimile care-i apăruseră în ochi și Kerr o încurajă în tăcere, cu un gest.

– Pe... platou, reluă Nina, mi-a acordat mai multă atenție decât o justifica textul meu.

Eram... foarte tânără și mă simțeam extrem de flatată. Aveam pentru el o adorație nemărginită. Devenise idolul meu... și mi-am dat seama mult mai târziu, prea târziu, că era singurul gen de relație pe care-l putea suporta. Stephanos trebuia să se afirme totdeauna superior celorlalți; nu accepta ca cineva să-i fie egal. Când s-a terminat filmul, ne-am căsătorit... Aveam douăzeci și unu de ani.

Amintirile o copleșiră, frângându-i vocea. Totuși, își adună toate puterile pentru a continua:

– Era un bărbat foarte instabil, foarte coleric. Dar cum dădea dovadă de adevărat geniu în meseria sa, cel puțin la început, oamenii i-au iertat izbucnirile și capriciile. Eu însămi am fost extrem de indulgentă. Rămăsesem... atât de naivă! Nu vedeam nimic altceva decât admirația. O stârnea peste tot unde mergea... De fapt, îl cunoșteam foarte prost. Mă îndrăgostisem de o imagine, de un fel de fantasmă. În acea perioadă, poate nu reușisem să despart realitatea de cinema. Nu știu...

Se înfioră, tulburată, și rămase tăcută îndelung. Nu făcuse asemenea confidențe niciodată, nimănui. Oare intimitatea nopții, întunericul, facilitau aceste mărturisiri? Se strânse și mai mult lângă Kerr, cu ochii umezi. Acum nu mai putea să se oprească din drum. Trebuia să continue...

– N-aveai nici o experiență de viață, Nina. Cum să fi putut bănui toate astea?

O simțea alături, caldă și vulnerabilă. Ar fi vrut s-o legene, s-o protejeze ca pe o copilă fragilă... Iar modul în care acceptase să i se destăinuie îl încuraja profund, îi reda speranța.

Încurajată de prezența sa, Nina se lipi mai strâns de el. Mângâindu-i părul, Kerr o întrebă:

– De ce nu l-ai părăsit pe Stephanos, Nina?

Tânăra femeie oftă.

– Nu este simplu să-ți răspund, Kerr. Și mie însămi, mi-a trebuit mult timp să înțeleg... Să spunem că la început, mă orbeam intenționat, mă simțeam singură. Avea... numeroase alte legături. Dar de fiecare dată, se întorcea rugându-mă să-l iert, promițând că nu se va mai

întâmpla. și-l credeam sincer... Și apoi, cariera sa a început să se năruie. Nu i se mai propunea nici un subiect interesant. Mi-a... trebuit mult să accept faptul că mă înșelasem în privința lui. Îi găseam fără încetare scuze. Doar după doi ani am dobândit până la urmă un fel de luciditate și am admis în sfârșit că făcusem o tragică greșeală. În aceeași perioadă, am rămas însărcinată...

Kerr, teribil de emoționat de tristețea pe care i-o ghicea în voce, își drese glasul.

– Nina... acum știu destul, șopti stingherit. N-are rost să continui dacă asta te face să suferi prea mult.

– Nu, Kerr. Dimpotrivă, vreau să termin... Mai era ceva. Stephanos suferea de... un fel de depresiune. Cu cât treceau anii, cu atât dezvolta tendințe paranoice. Se convinsese că toată lumea din mediul cinematografiei, se aliase și conspira împotriva lui pentru a-l împiedica să lucreze. Și-i imagina pe ceilalți bolnavi de gelozie pe geniul său... Și n-am reușit niciodată să-l fac să înțeleagă că, dimpotrivă, se plictisis-

eră de caracterul său imposibil. Când s-a născut Lacey, el se afla într-o stare jalnică, profund dereglat. Doi ani mai târziu, a... trebuit să-l internăm în spital. După asta, a intrat și a ieșit mereu din serviciile de psihiatrie. Aproape nu și-a cunoscut fiica. Într-un fel mărturisesc că a fost mai bine, deoarece ea n-a suferit prea mult de absențele sale. Când venea acasă, de altfel, trebuia s-o țin la distanță: bea în permanență, se aprindea, se îndepărta de anturajul său...

Încheie cu amărăciune:

– Dacă încercam, rareori, să-i fac cu amabilitate reproșuri, mă acuza că iau partea dușmanilor săi!

Lacrimile îi șiroiau pe obraji. Agasată, le șterse cu un gest al mâinii și reluă:

– În... noaptea care a murit... se dusese la o serată fără să fie invitat. Bineînțeles, toate relațiile noastre încetaseră să ne vadă. Ajuns la acei oameni, a... agresat violent un tânăr regizor care începuse să cunoască un oarecare succes și pe care criticii îl supranumiseră "noul Pitropulos", ceea ce l-a făcut pe Stephanos

nebun de furie. S-au bătut. Stephanos n-a fost învingător. Orbit de furie, a luat mașina, s-a năpustit pe drum și... s-a zdrobit de un zid...

Kerr o îmbrățișă cu putere. Oare ce cuvinte ar fi putut alina o asemenea suferință, să facă să se uite o asemenea tragedie? El nu putea decât să-i arate prin gesturile afecțiunii sale mute, că rămânea întru totul disponibil, gata s-o protejeze, s-o ajute...

– S-a... terminat, Nina, spuse totuși. Nu mai trebuie să vorbești despre asta și să plângi... Acum, va fi bine, vei vedea.

– A fost atât de groaznic, Kerr, sughiță lângă umărul lui, fără să-și poată reține suspinele. Toți... prietenii noștri ne părăsiseră. Nimeni nu se preocupase de Stephanos când fusese atât de bolnav... Nu ne avea decât pe Lacey și pe mine, pe lume. Și din nefericire, în ciuda tuturor eforturilor mele, n-am reușit să-i vin în ajutor... Uneori, mă întreb dacă.... nu și-a provocat intenționat accidentul, obosit de viață.

Kerr îi luă capul în mâini și-l rezemă de pieptul lui, cum ar fi făcut cu un copil mic.

– Mai ales să nu te simți vinovată, îi spuse pe un ton domol. Într-un fel, sunt sigur că-ți reproșezi asta, deși ceea ce s-a întâmplat nu este din vina ta.

Treptat, lacrimile Ninei secară și respirația îi deveni mai regulată. Oftă profund, eliberându-se brusc de toată tensiunea nervoasă acumulată în ea de luni de zile, chiar de ani. I se păru că scăpase de o mare greutate și, ca urmare, pleoapele îi deveniră grele ca plumbul.

– Sunt atât de obosită, șopti.

– Dormi, răspunse Kerr zâmbind. Voi veghea asupra ta.

Nina se întinse, se cuibări mai confortabil lângă el și, după câteva minute, adormi profund.

Însoțitorul său o contemplă cu tandrețe. Din dezvăluirile pe care i le făcuse, înțelegea în sfârșit toate amănuntele comportamentului său care mult timp rămăseseră misterioase. Dacă se întorsese la Bluehawk, era pentru a-și pansa rănile dureroase pe care i le făcuse viața și să uite greul sentiment de vinovăție pe care-l

simțise, probabil pe nedrept, față de Stephanos.

Fără îndoială sperase să găsească o viață liniștită, fără nici o complicație emoțională și asta explica de ce îi fusese atât de teamă să înceapă o relație nouă. Cu atât mai mult cu cât el, deși în măsură mai mică, era tot ca Stephanos, un personaj public și controversat... Conștient sau nu, Nina cu siguranță nu-și dorea câtuși de puțin să se afle încă o dată în mijlocul unor conflicte neplăcute.

De altfel, se gândi brusc cu inima strânsă, nimic nu spunea că o dată întoarsă la Bluehawk, nu va pune capăt acestei iubiri de-abia începute... Nu trebuia să se gândească la asta, își spuse posomorât. Deja considera o fericire să primească ceea ce-i dădea, fie și pentru o scurtă perioadă. Nu-și va face acum probleme pentru viitor...

Totuși, îi trebui mult timp să adoarmă.

***

Nina deschise ochii, își înăbuși un căscat și se întinse. Lumina alburie a zorilor se filtra în încăpere, scăldând-o într-un gri argintiu. Lăsă capul jos; Kerr dormea lângă ea, cu sprâncenele ușor încruntate, ca și când visa urât.

Se sprijini într-un cot, pentru a-l privi mai bine. Întotdeauna i se păruse seducător, dar abandonat somnului, frumusețea lui îți tăia respirația. Pielea arămie îi punea în valoare părul negru ca smoala; mâinile lungi și fine, se odihneau sub fața sa, ai cărei pometi aveau un relief atât de deosebit... Nina zâmbi înduioșată, și nu se putu împiedica să mângâie bustul neted, savurând atingerea mușchilor tari de sub piele.

Kerr deschise ochii.

– Nu... voiam să te trezesc...

Bărbatul zâmbi și-i luă mâna în ale sale.

– Cât este ceasul?

– Este aproximativ ora șase. Ai tot timpul să mai dormi încă.

– Nu-mi mai este somn..

O trase spre el, îi căută buzele și acest nou

sărut trezi în ei aceeași aviditate înflăcărată ca mai înainte cu câteva ore. Acum, Nina cedă fără ca cea mai mică reticență să vină să le întunece minunata complicitate. Cu el, se simțea atât de liberă de a fi ea însăși și în același timp protejată...

Trupurile li se înlănțuiră palide și sidefii în lumina zorilor. Cu un ușor strigăt înăbușit, tânăra femeie cunoscu iar extazul, exaltarea de a împărtăși plăcerea unică a existenței...

– Am nevoie de tine, Kerr, îi murmură în șoaptă. Numai de tine.

Bărbatul o îmbrățișă cu pasiune. Femeia aceasta, își spuse, îi era la fel de necesară ca aerul pe care-l respira. Niciodată n-ar putea suporta s-o piardă.

***

Mai târziu, contemplară toropiți razele soarelui care căpătau treptat tentă aurie. Era încă

devreme, dar Nina se întinse ca o pisică, sări din pat și spuse râzând ușor, în timp ce se îndrepta spre baie:

– Să nu mai lâncezim, Kerr... țin să ajung la spital înaintea medicului.

Bărbatul îi privi cu tandrețe silueta suplă, grațioasă, în lumina matinală. Îi amintea brusc sirenele care fermecau prin cântecul lor eroii greci din antichitate, dar nu se lăsau niciodată capturate... "La naiba cu aceste prostii, se mustră. Dacă la întoarcere, Nina te va da afară, vei supraviețui?"

Evident, va supraviețui. Dar cu ce preț?

***

Pătrunseră în spital cu puține minute înainte de ora opt și urcară imediat în camera lui Tate.

Bătrânul bărbat, înconjurat de albul imaculat al pereților și cearșafurilor, părea foarte palid. Totuși, făcu ochii mari de uimire și zâmbi

văzându-l pe Kerr intrând alături de Nina.

– Dumnezeule, exclamă el, așadar a reușit să te facă să vii până aici? Doar câteva zile și voi vedea îngrămădindu-se în jurul patului meu jumătate din Bluehawk!

Nina se aplecă pentru a-l săruta.

– N-are rost să bombănești. Știu că ești încântat să ne vezi... Kerr a avut amabilitatea să mă însoțească, deoarece drumul era foarte lung.

– Nu-mi plăcea ideea de a o lăsa să conducă singură, noaptea, întări respectivul.

– Înțeleg... mormăi Tate.

Își aținti privirea scrutătoare asupra fiicei sale. Evident, se întreba ce-i provocase schimbarea atitudinii. Câteva zile mai înainte, fugea de Kerr, și acum păreau să nu se despartă nici un pas. Cu siguranță, se întreba și unde își petrecuseră noaptea... Nina se simți roșind ușor și speră din toată inima ca tatăl său să nu observe nimic.

– Unde este Lacey? reluă acesta.

– I-am încredințat-o Bellei Fuller.

– Și cine are grijă de animale? continuă Tate, preocupat de fermă.

Fu rândul lui Kerr să răspundă:

– Mi-am permis să apelez, din partea ta, la Vern Trisdale și a acceptat cu plăcere să se ocupe de ele.

Ușurat, Tate se destinse.

– Mulțumesc, Kerr. Spune-i lui Vern că-i sunt recunoscător și sunt gata să-i întorc serviciul, cu prima ocazie.

Privi în jurul camerei și se strâmbă.

– Detest spitalele. Priviți ăsta...

Arătă cu degetul spre monitorul cardiac, unde o linie verzuie alerga pe ecran.

– Mă simt ca un cobai banal! Nu pot face nimic fără să chem infirmiera, nici să mă duc la baie. Și culmea, astăzi n-am avut dreptul să mănânc, din cauza analizelor!

– Deocamdată, va trebui să te mulțumești cu asta, spuse râzând Nina, arătându-i perfuzia cu glucoză. Și să ai răbdare!

– Din nefericire.... Sper, Kerr, că această vizită nu te face să pierzi zile prețioase de

lucru.

– Nu te îngrijora. Mi-au rămas de luat mai multe zile de vacanță și oricum aveam nevoie de asta.

Tate dădu din cap și privi din nou tânăra pereche cu un aer amuzat, cu subînțeles. Nina îl fulgeră cu privirea exact la timp, pentru a nu lansa remarca deplasată de care îl știa capabil.

Cu prudență, Tate schimbă subiectul și începu iar să se lamenteze, ceea ce-i făcea indiscutabil plăcere și-l amuza.

– Doctorul Hallford n-a sosit încă, se plânse. Totuși, mi-a promis... și nici pe chirurg nu l-am văzut încă. Este un anume Burley. Infirmierele n-au ochi decât pentru el, dar după părerea mea...

– Sunt sigură că este foarte calificat, îl întrerupse Nina cu răbdare și vei vedea că atunci când te vei întoarce și-ți vei recăpăta puterile, nu te vei mai gândi deloc la micile inconveniențe ale unui sejur în spital.

– Să sperăm! bombăni bătrânul.

Apoi, chipul său luă o expresie malițioasă.

– Probabil ești încântată de festa pe care mi-ai jucat-o, nu-i așa? În doi timpi și trei mișcări, m-am aflat într-o ambulanță, fără să am timp să spun nu!

– Din fericire, zâmbi Kerr. Dacă ceda, ai fi găsit iar un mijloc să scapi.

O infirmieră își făcu intrarea în încăpere. Împingea un scaun rulant în fața ei.

– Vom merge să facem o mică plimbare, domnule Drysden, anunță veselă. Este ora să începem analizele noastre...

– Analizele "noastre?" bombăni Tate. Și dumneata te operezi? Nu știam. Dacă vrei, ia scaunul meu rulant. Eu rămân aici.

– Încă nu sunt cardiacă, dar cu dumneavoastră, poate voi deveni! ripostă ea voioasă. Să mergem, mișcarea face bine!

Tate oftă, apoi gemu și se întoarse spre Kerr:

– Femeia asta are o mentalitate de sergent-major. Ar trebui s-o vezi ținând din scurt regimentul său de asistente...

Kerr și Nina izbucniră în râs. Infirmiera li se alătură, apoi întrebă:

– Tatăl dumneavoastră este întotdeauna atât de dificil?

– Întotdeauna! o asigură Nina.

Chirurul intră în clipa în care îl ajutau pe Tate să se instaleze în scaunul rulant. Îl examină pe bolnav și schimbă câteva glume cu el. Apoi, când infirmiera dispăru împingând în fața sa irascibilul pacient, declară:

– Dacă toate testele se desfășoară bine, doamnă, vă vom putea opera tatăl chiar mâine. Este înzestrat cu o constituție solidă și, după părerea mea, nu va fi nici cea mai mică problemă.

– Testele vor lua mult timp?

– Vor dura toată ziua. Tatăl dumneavoastră va putea fi văzut din nou, la sfârșitul după-amiezii.

– Am înțeles... așadar, ne vom întoarce mai târziu. Mulțumesc mult, doctore.

În timp ce ieșeau din clădire, Kerr luă mâna tinerei femei și o strecură sub brațul său.

– Pe scurt, tatăl tău pare să ia partea bună a lucrurilor, glumi. Spitalul nu i-a domolit deloc

vigoarea limbajului!

– Dumnezeu știe cât ar trebui să se stăpânească acea fermecătoare infirmieră! răspunse Nina râzând. Kerr... spune-mi că totul va fi bine, te rog.

– Medicul mi-a părut foarte încurajator, Nina. Sunt sigur că n-ai de ce te teme.

Luară loc în mașină și Nina întrebă oftând:

– Oare unde am putea merge?

– Dorințele tale sunt ordine pentru mine, doamnă, glumi Kerr. Mă pun întru totul la dispoziția ta.

Nina medită o clipă, apoi declară:

– Ei bine... să facem turul câtorva magazine, dacă nu te plictisești. Aș vrea să fac mai multe cumpărături pentru Lacey. Apoi, pentru prânz, mi s-a vorbit despre un restaurant foarte plăcut...

– Programul îmi convine perfect, acceptă Kerr, cu atât mai mult cu cât eu însumi am nevoie să-mi reînnoiesc garderoba. Ai putea să mă ajuți în alegere... Am salvat atât de puține lucruri de la incendiu. Mai cu seamă, nu mi-a

rămas nici măcar o cravată.

– Referitor la asta, unde a ajuns ancheta Kerr?

– Șeriful și inspectorul de la asigurări au venit să procedeze la un ultim examen și sunt categorici: focul a fost de origine criminală. Din nefericire, n-au nici o idee despre posibilul vinovat. Se pare că, n-au mai avut de ani de zile incendiatori în regiune.

– După mine, ar trebui să verifici totuși alibiurile tuturor comercianților locali, murmură tânăra femeie. Inclusiv pe ale notabilităților.

– Crezi cu adevărat? răspunse gânditor Kerr. Desigur, ne arată o profundă ostilitate, dar de aici, până la a se situa în afara legii... Ce beneficii ar putea să aibă de aici?

– Poate era vorba de un simplu avertisment. Temându-se să atace birourile rezervației, unde putea să fie văzut, vinovatul o fi preferat să te atace pe tine...

– Fără îndoială, dar nu cred că este vorba de o personalitate de vază, Nina. Este foarte greu să faci un incendiu criminal să pară un acci-

dent. Adversarii mei mă detestă, dar nu sunt nebuni. Gândește-te că dacă ar fi demascați vreodată...

– Cine spune că n-au angajat un profesionist? sugeră ea.

– Șeriful s-a gândit la această eventualitate, apoi a abandonat-o. Bluehawk este prea mic pentru ca cineva să poată lua legătura cu un răufăcător fără să se afle. De altfel, după inspector, nu este vorba de o treabă de profesionist.

– Mă pierd din ce în ce mai mult, oftă Nina, încruntându-se. Dacă nu este vorba nici de un comerciant, nici de un specialist venit din afară, atunci cine ar putea fi?

Kerr îi bănui teama din ușorul tremur al vocii și-i luă cu blândețe mâna în a sa.

– Nu știu... să nu mai vorbim deocamdată despre asta, Nina. Oricum, am hotărât să reconstruiesc... Într-o zi, o femeie și copii vor locui cu mine în casă.

Nina nu răspunse.

Capitolul 11

Nina își acordă o zi liberă și de cumpărături cu o nonșalanță pe care și-o cunoștea prea puțin și savură totul cu o ușoară bucurie. Trecură dintr-un magazin în altul fără să se grăbească. Cumpărară mai întâi haine și fleacuri de care avea Lacey nevoie, apoi, după o lungă plimbare pe la vitrine, găsiră eleganta haină sport și pantalonii de flanelă croiți perfect, pe care și-i dorea Kerr. În timp ce el îi încerca, Nina conversă cu vânzătorul pentru a asorta cravatele la cămășile pe care ea însăși le alesese fără să-l consulte. Ieșind din cabină, Kerr o privi

făcând-o cu amuzament și înduioșare.

Trecuse o oră când ieșiră în sfârșit din magazin, încărcați cu pungi și pachete.

– N-am fost niciodată în viața mea atât de elegant! glumi tânărul bărbat trecându-și un braț în jurul umerilor însoțitoarei sale.

– Sunt convinsă, afirmă Nina zâmbind, de altfel m-am distrat foarte mult...

Îi aruncă o privire apreciatoare:

– Cu fizicul și cu chipul tău, este o adevărată plăcere să-ți alcătuiesc o garderobă. Știi că îmi amintești de un celebru șef indian, pe care l-am văzut fotografiat, într-o zi? Aveți același profil... Din nefericire, îmi scapă numele lui. Poate se numea "Vânt Năvalnic".

Spre marea sa surpriză, Kerr începu să râdă.

– Am spus ceva atât de nostim? se miră.

– Ai o memorie bună, îi răspunse Kerr. "Vânt Năvalnic" pur și simplu există... Dar este cheyenne, un pawnee.

Ajunseră la mașină. Puseră pachetele în portbagaj, apoi Kerr se așeză la volan și demară.

– Este o diferență atât de mare între un indi-

an și altul? îl întrebă puțin timid Nina. În ce mă privește, mărturisesc că mi-e greu să vă deosebesc.

– Totuși, există o reală diversitate, Nina, îi explică bărbatul zâmbind. Apașii, de exemplu, sunt în general scunzi și bondoci, în timp ce pawnee sunt mai înalți și mai supli. Cheyenee au fața lată, destul de plată. Ei cultivă pământul și fabrică ceramică. Noi, pawnee în schimb, vânăm și îmblânzim cai. Cheyenne n-au început să prindă bivoli pentru a-i mânca decât când au fost expulzați de pe teritoriile de origine, ceea ce din nefericire este cazul a numeroase triburi, după cum știi.

– Da... și consider povestea foarte tristă.

– O vei găsi sinistră dacă ai cunoaște toate amănuntele, murmură Kerr.

– Dau dovadă de o îngrozitoare ignoranță, spuse Nina în șoaptă, sunt conștientă de asta. Te-am jignit... spunându-ți că semeni cu un cheyenee?

– Nu, afirmă râzând bărbatul. Liniștește-te! Acestea fiind spuse, va trebui să umplem

golurile din educația ta în acest domeniu... Îți voi împrumuta niște cărți.

– Mulțumesc, șopti Nina, aplecându-se pentru a-l săruta pe obraz. Îți sunt recunoscătoare pentru răbdare.

– Dar am uitat, reluă încruntându-se Kerr. Toate cărțile mele au ars în incendiu... Dar nu face nimic. Le voi împrumuta de la biblioteca rezervației, când ne vom întoarce.

Amintite brusc problemele care îi așteptau la Bluehawk, tăcură o clipă și tânăra femeie mângâie blând brațul însoțitorului său.

– Ne vom întoarce curând, este adevărat, remarcă ea. Aproape uitasem...

– Ideea întoarcerii în micul și fermecătorul nostru oraș pare să te deprime, Nina.

– Nu este chiar așa. Dar trebuie să ne păstrăm mințile... nu vom mai putea arăta aceeași indiferență și lucrurile dintre noi nu vor mai putea rămâne așa cum sunt acum.

– Presupun... că da, mormăi Kerr.

Păstrară din nou tăcerea, tulburați de această perspectivă deprimantă. Trăiseră în afara tim-

pului și a realității, gândi Nina cu trristețe. Desigur, aceste ultime douăzeci și patru de ore le permiseseră să-și exprime profunda atracție pe care o simțiseră unul pentru celălalt. Dar era vorba doar de atracție și de nimic altceva... Dacă lăsa relația lor să ia o altă dimensiune, viața îi va deveni mult prea complicată.

Cât despre Kerr, acesta se adâncise într-o proastă dispoziție, morocănoasă. Întotdeauna bănuise, fără să vrea să creadă, că era prea frumos pentru a continua...

– Virează la dreapta la semafor, comandă Nina, străduindu-se să reia pe un ton vesel. Restaurantul se află pe acea stradă. Mărturisesc că mi s-a făcut o foame de lup!

– Și mie, spuse Kerr ascunzându-și un oftat. N-aș fi crezut niciodată că niște cumpărături îți pot deschide pofta de mâncare.

În timpul mesei, bărbatul se strădui să dea conversației o turnură relativ impersonală.

– Vorbește-mi despre munca ta, îi ceru. Îți place?

– Da, enorm, răspunse Nina, animându-se.

Copiii sunt minunați... Sunt foarte fericită că am găsit această slujbă, deși în prima săptămână am avut unele îndoieli.

– De ce? se miră Kerr.

– Ei bine... A existat un fel de neînțelegere între Belle Fuller și mine. Linn, sora sa, ar fi vrut să fie angajată. Am fost eu în locul ei... Și, după toate aparențele, amândouă și-au imaginat că doream să mă distrez și nu aveam nici o nevoie de acest salariu. Într-un fel, se înțelege asta. Cine să creadă că văduva lui Stephanos Pitropulos ar putea fi strâmtorată?

Oftă și adăugă turnându-și puțin vin:

– Dacă ar ști...

Schimbară o privire plină de înțelegere, apoi Nina, gânditoare, își plecă privirea peste plăcinta cu fructe de mare. Lucrurile deveniseră atât de diferite între ei! N-ar fi crezut niciodată că puteau cunoaște o asemenea complicitate... Dar asta nu putea continua. Amândoi aveau la Bluehawk responsabilități care îi așteptau și cărora vor trebui să le acorde prioritate. Viețile lor vor lua din nou două direcții separate...

Trebuia să înfrunte acest fapt ca niște adulți, fără regrete sau nostalgie inutilă.

– Până la urmă, am hotărât să am o explicație cu Belle și am reușit s-o fac să mărturisească de ce-mi făcea mutre de când sosisem. Am vorbit sincer și trebuie să spun că de atunci, mi-a devenit cea mai bună prietenă.

Kerr o privi cu atenție.

– Este un lucru important pentru tine să-ți faci prieteni la Bluehawk, nu-i așa?

– Da, bineînțeles, replică tânăra femeie fără să clipească. În definitiv, Lacey și cu mine acolo vom trăi. La nevoie, eu pot să supraviețuiesc rămânând izolată, dar țin ca fiica mea să se includă armonios și să-și facă prieteni. Copiii au nevoie să prindă rădăcini, să fie acceptați.... Amintește-ți de propria ta tinerețe...

– Eu am trăit o experiență puțin diferită, sublinie Kerr, nu fără o anumită amărăciune. Când eram tânăr, marea majoritate a elevilor din școală disprețuiau indienii și-i considerau inferiori. Îmi amintesc, de exemplu, aroganța pe care mi-o arătau Mary Jane Pratt și Albert

Driskell, viitorul său soț... Ani întregi, mi-am promis să plec din Bluehawk pentru a nu mă mai întoarce niciodată. Apoi, am înțeles în cele din urmă că tovarășii mei aveau nevoie de mine, așa cum aveam și eu nevoie de ei.

– Ai regretat.... că te-ai întors?

– Aș fi lipsit de sinceritate, negând că uneori m-am întrebat dacă n-aș fi preferat o viață "normală" într-un oraș mare, unde nimeni nu mi-ar fi căutat gâlceavă. Dar de fapt cred că... aș fi sfârșit prin a mă plictisi! încheie râzând.

Nina bău o înghițitură de vin și murmură gânditoare:

– Într-o clipă sau alta, toată lumea își spune că ar fi putut duce o existență diferită dacă ar fi făcut o altă alegere. De exemplu, ce mi s-ar fi întâmplat dacă n-aș fi fost niciodată în California?

Tăcu, și mai gânditoare. Dacă n-ar fi plecat din Bluehawk, cu siguranță ar fi continuat să-l vadă pe Kerr, l-ar fi văzut trecând treptat de la adolescență la vârsta de bărbat... Oare ar fi avut asupra ei un efect la fel de devastator ca atunci

când îl revăzuse brusc, după ce aproape îl uitase ani de zile? Fără îndoială, era inutil să-și pună întrebarea.

– Nu-ți mai este foame? o întrebă subit Kerr, văzând că-și lăsase farfuria pe jumătate plină.

– Nu, mărturisesc, răspunse oftând.

– În acest caz, să ne întoarcem la hotel. Mai bine să ne odihnim puțin înainte să mergem să-l vedem pe Tate... Am mers prea mult în această dimineață.

Nina dădu din cap. Într-adevăr, se simțea destul de obosită. În mașină, închise ochii și se strădui să se destindă. Înainte de a se gândi la problemele care o așteptau la Bluehawk, trebuia să se concentreze asupra operației tatălui său. În zilele care vor veni, va avea teribil nevoie de ea.

Ajunși la hotel, urcară în camera tinerei femei. Kerr închise ușa și veni s-o ia în brațe.

– Dedică-mi această după-amiază, îi șopti la ureche. Să nu vorbim nici de Bluchowk, nici de trecut, nici de viitor.

– Promit, îl asigură zâmbind Nina. De altfel,

mi-ar plăcea atât de mult să nu vorbim deloc.

Se sărutară îndelung. Deja sângele începu să alerge mai repede prin vine, dar știau că aveau ore lungi în fața lor, în plăcuta intimitate a camerei și se întinseră pe pat, bucurându-se de încetineala voită a celui mai mic gest, a celei mai ușoare mângâieri.

Apoi, treptat, dorința deveni mai fierbinte, ca o sete care nu poate fi potolită. Hainele, scoase cu mâini tremurătoare, căzură ușor pe covor și trupurile lor se împletiră. Miracolul se produse încă o dată. Nici unul, nici celălalt nu cunoscuse vreodată o complicitate similară, o asemenea armonie fizică, aureolată întru totul cu tandrețe... După o clipă se simțiră copleșiți de o beție plăcută și înflăcărată în același timp, mult mai exaltantă decât cea de vin.

Mai târziu, în timp ce stăteau întinși unul lângă altul, domoliți, sună telefonul. Nina părăsi cu regret brațele lui Kerr pentru a răspunde. Era doctorul Burley, care suna pentru a le da rezultatele analizelor lui Tate.

Tânăra femeie închise și se întoarse spre

însoțitorul său.

– S-a hotărât... Mâine îl operează pe Tate.

***

Petrecură ziua și noaptea următoare la hotel. Intervenția dură ore lungi, pe care Nina, în sala de așteptare, le găsi interminabile. Se plictisi așteptând și se grăbi spre infirmieră când aceasta veni să anunțe că totul se desfășurase bine. Într-o oră sau două, adăugă, vor putea vedea bolnavul.

Când intrară în sfârșit în secția de terapie intensivă, bătrânul încă nu se trezise din anestezie. Avea fața extrem de palidă, dar respira cu regularitate și Nina, brusc ușurată după ce trecuse prin toate chinurile îngrijorării, nu se putu stăpâni să nu izbucnească în lacrimi. Kerr o strânse lângă el.

– Ce-i mai rău a trecut, draga mea, îi murmură. Acum, totul va fi bine.

Tate părea totuși atât de vulnerabil, atât de pierdut în mijlocul tuburilor și perfuziilor, încât șopti nervoasă:

– Măcar dacă și-ar recăpătă cunoștința! Eu l-am îndemnat să vină aici... Dacă vreodată...

Lui Kerr îi trebui toată puterea de convingere pentru a reuși să-i domolească până la urmă scrupulele.

– Mai târziu, îți va mulțumi, Nina. Vei vedea.

În sfârșit, Tate își veni în fire și fu dus în camera sa. Încă de a doua zi, se simți deja mult mai bine și în fiecare zi făcea progrese vizibile, până când într-o dimineață, îi declară fiicei sale cu ochi strălucitori:

– Judecând după mintea ta, Nina, s-ar spune că tu și nu eu tocmai am fost pe masa de operație! Întoarce-te așadar la Bluehawk. Poți vedea că nu mai am de ce mă teme...

Tânăra femeie dădu slab din cap; se simțea într-adevăr epuizată și cearcăne mari albăstrui se săpaseră sub ochi. Dar ezita să-l lase singur pentru a se întoarce la ferma care se afla la mai multe ore de drum.

– Vom vedea, răspunse tânăra femeie, fără să accepte.

În aceeași seară, doctorul Burley veni s-o întâlnească în cafeneaua unde ea și Kerr mâncau niște sandvișuri și beau o cafea.

– Convalescența tatălui dumneavoastră se dovedește uimitor de rapidă, doamnă Pitropulos, afirmă el zâmbind. Datorită constituției sale robuste, își recapătă puterile văzând cu ochii. Cred că vă puteți întoarce acasă fără teamă. Dacă am înțeles bine, fiica dumneavoastră stă la o prietenă.

– Este exact, murmură Nina.

O sunase pe Lacey în fiecare seară și aceasta suferea de absența sa. Era din ce în ce mai greu s-o convingă că-și va revedea mama "când bunicul va fi pe deplin restabilit" și Nina se simțea crud împărțită între cele două ființe pe care le iubea cel mai mult pe lume și care aveau în mod egal nevoie de prezența sa.

– Sunt sigur chiar, continuă medicul cu bunăvoință, că însuși pacientul nostru își face griji pentru nepoata sa și ar prefera s-o știe cu

dumneavoastră.

– Ei bine... Presupun în acest caz că vă voi urma sfatul, răspunse Nina. Voi pleca și voi reveni în weekendul viitor.

– Și nu uitați că puteți telefona, reluă interlocutorul său. Acum, sunt sigur că tatăl dumneavoastră este destul de în formă pentru a vorbi el însuși cu dumneavoastră.

În cele din urmă, Nina cedă argumentelor sale, cărora li se alăturase și Kerr. La urma urmei, nu avea de așteptat decât trei zile înainte de weekend și fără îndoială îi va face bine s-o găsească pe Lacey și munca sa. Desigur, Belle o asigurase că aprecia mult prezența fetiței; nu vedea nici un inconvenient, adăugase, s-o țină mai mult. Dar Nina refuza să abuzeze peste măsură de amabilitatea prietenei sale.

Așa că, după ce-și luară rămas-bun de la Tate, Kerr și cu ea porniră pe drumul de întoarcere.

Cât dură călătoria, nu schimbară decât câteva cuvinte. Sufereau urmarea oboselii din ultimele zile și mai ales, se gândeau deja în tăcere la nenumăratele probleme care îi așteptau la

Bluehawk.

Ploua de la începutul zilei. O burniță regulată răpăia pe acoperiș și asfaltul ud lucea în lumina farurilor. Nina, care conducea, ținea dreapta cu prudență. Încălzirea nu mai funcționa; își păstrase mantoul și Kerr haina, ceea ce nu-i împiedica să tremure sub curenții de aer care se infiltrau prin toate spațiile goale.

Nu se opriră decât o singură dată pentru a bea o cafea, în apropierea unui mic oraș. Aversa se înteți și alergară să se pună la adăpost în barul a cărei firmă clipea.

– Orășelul ăsta îmi amintește de Bluehawk, remarcă Nina înclinându-se spre fereastră, când luară loc la o masă. Ție nu?

– Ba da. Dar numai într-un anumit mod...

Tânăra femeie înțelese perfect la ce făcea aluzie. Știau că locul în care se aflau fusese creat de primii pionieri din Oklahoma, ca și Bluchowk; dar spre deosebire de orașul lor natal, acolo nu erau decât foarte puține locuințe indiene. Multe dintre problemele din Bluehawk proveneau din faptul că se construise

până în marginea rezervației indienilor. Dacă micul oraș în care își beau cafeaua cunoștea greutăți, ceea ce era probabil, cu siguranță erau de alt ordin decât cele cu care trebuia să se confrunte ei.

Trecător, Nina se gândi că dacă ar fi locuit în altă parte decât în Bluehawk, cu siguranță relația lor ar fi fost mult mai simplă...

Când porniră din nou la drum, Kerr propuse să conducă el și se așeză la volan. Dar în loc să demareze imediat, se întoarse spre însoțitoarea sa și spuse după ce-și drese glasul:

– Ascultă, Nina... m-am gândit bine și cred că la întoarcere mă voi duce să mă instalez la George Goodfex, așteptând ca ferma mea să fie reconstruită.

Tânăra femeie făcu ochii mari de uimire. Bineînțeles, se gândise că va fi puțin delicat să trăiască între Kerr și Lacey, dar nu-și imaginase că el se va gândi să le părăsească și se simți brusc dezamăgită, aproape rănită.

– Ei bine... cum vrei, desigur, murmură. Lacey va fi dezolată...

– Dar tu? o întrebă bărbatul fără să-și poată ascunde o oarecare nervozitate.

Nina păstra tăcerea. Kerr o privi cu intensitate, cu buzele strânse, apoi se hotărî să glumească.

– Nici măcar nu vei observa că nu mai sunt acolo, nu-i așa?

– Nu spune prostii, Kerr, oftă tânăra femeie. Știi foarte bine că-mi vei lipsi... Dar de ce pleci? Nimic nu te obligă, nu?

– Din contră... cred că da.

Nina se încruntă.

– Dacă dorești să-mi aperi reputația, te asigur că...

– Într-adevăr, mă gândesc la asta, printre alte lucruri, răspunse Kerr simplu.

– N-are rost să te frământi, Kerr. Nu mă preocupă ce se va spune.

– Poate pentru că nu cunoști zvonurile care circulă deja, Nina. Și, dacă au existat bârfe cât timp era Tate acolo, așteaptă-te să fie și mai rău în absența sa.

Nina păli vizibil. Evident, prea puțin o

interesau părările altora, dar nu și-ar fi imaginat vreodată că gurile rele se putuseră dezlănțui deja. Brusc, se gândi la Lacey...

– Îi... voi ignora complet, șopti.

Bărbatul îi mângâie cu tandrețe obrazul.

– Să fi uitat oare cum stau lucrurile într-un mic oraș? Nimic nu poate trece neobservat Nina și, ceea ce oamenii nu știu, inventează, deformând realitatea. Amintește-ți bârfele cărora le-a dat crezare Belle la un moment dat, în legătură cu tine...

– Ei bine... Cu siguranță, ai dreptate. Dacă este așa, într-adevăr este mai bine să te stabilești la George.

Nu mai adăugaseră nimic și nici unul nu spuse cu voce tare nimic despre tristețea care-i cuprinsese. La ce ar fi folosit? Se așteptaseră să întâlnească obstacole, să fie necesar să ducă o viață diferită, întorși la Bluehawk. Părea că, pentru ei, nu era posibilă nici o speranță...

După ce o sărută ușor pe buze, Kerr demară.

– Bineînțeles, îmi vei putea totuși telefona, îi murmură.

Nina dădu din cap, cu ochii înceţoşaţi. Ştia că lucrurile nu vor mai fi la fel.

Capitolul 12

– Nu poți continua așa, Kerr, declară George Goodfox care, rezemat în cârje, în ușa bucătăriei, îl privea cu atenție pe tânărul bărbat.

Acesta din urmă, așezat la masă, în față cu un vraf de documente și cu un termos de cafea, ridică spre el o față cenușie de oboseală.

– Să continuu ce? îl întrebă.

– Să muncești cu asemenea îndârjire, noapte și zi, fără măcar să te odihnești. Știu, ești foarte rezistent, dar din când în când, ai nevoie să dormi, ca fiecare...

Kerr își frecă pleoapele roșii, care-l dureau:

– Dar am dormit, îl asigură.

Aruncă o privire la ceasul de la mână – era ora șapte dimineața – și adăugă:

– Nu sunt în picioare decât de două ore.

– Patru, îl corectă George, șchiopătând spre frigider.

Kerr ridică sprâncenele.

– De unde știi?

George lăsă una din cârje și, cu mâna liberă, scoase cutia cu ouă și o farfurie cu bacon.

– Te-am auzit, îi răspunse. Din nefericire, aici pereții sunt foarte subțiri...

Kerr se simțea sincer întristat.

– Iartă-mă că te-am trezit. N-am avut deloc intenția asta.

George îi adresă un zâmbet, închise ușa frigiderului și, de bine de rău, se apropie de aragaz.

Se născuse cu o deformație congenitală la măduva spinării și niciodată în viață nu putuse merge normal. Părinții săi, foarte săraci, îi trimiseseră pe el și pe frații săi la o școală de țară

care nu-i învăța decât noțiunile elementare. Din fericire, George era înzestrat cu o inteligență remarcabilă și-și formase o vastă cultură, devorând operele din biblioteca locală. Obținuse apoi o bursă pentru a studia dreptul la universitate; datorită forței și curajului său, reușise să devină avocat. Totuși, în loc să se lanseze într-o carieră strălucită, preferase să-și pună cunoștințele în serviciile rezervației indienilor. De ani de zile, pentru un salariu modest, făcea oficiul de consilier juridic și devenise de neînlocuit. Kerr avea pentru el un profund respect și o admirație nelimitată.

Îl privi pregătind cu stângăcie ouăle cu bacon în tigaie și rezistă tentației de a-i propune ajutorul. Bătrânul bărbat pusese lucrurile la punct răspicat; se obișnuise să se descurce singur încă de la o vârstă fragedă și refuza cu fermitate să fie considerat un handicapat. Cu tact, oaspetele său insistase să împartă treburile casnice și în timp ce George se ocupa de micul dejun, Kerr se ocupa de cină. Masa de prânz o luau amândoi în birourile rezervației.

– Nu-ți face probleme, spuse George lăsând ouăle să alunece într-o farfurie. Într-adevăr, te-am auzit de când te-ai trezit, dar am adormit din nou imediat. Când ai crescut cu șapte frați și surori, dintre care cu unul ai împărțit patul, nimic nu-ți poate tulbura somnul!

– Eu am avut noroc, răspunse Kerr zâmbind. N-am avut decât surori, așa că aveam propria cameră.

– Este ceea ce numesc culmea luxului, glumi George așezându-se.

– Nu-mi dădeam seama de fericirea mea. Îi invidiam pe micii mei camarazi care aveau motociclete sau chiar mașini...

– Cât de relativ este totul!

– Și acum, când ai în sfârșit apartamentul tău, dau buzna în casa ta. Asta mă stânjenește mult, George, sublinie Kerr cu amabilitate.

– Greșești. Îți apreciez compania și sunt încântat că nu mai am de preparat cina.

– În mod logic, ar trebui să încasez curând cecul de la asigurări.... și voi putea în sfârșit să încep să reconstruiesc.

George își turnă o ceașcă de cafea și-și atacă porția de bacon.

– Nu te grăbi. Îți repet, nu mă deranjezi, dimpotrivă.

Kerr adună hârtiile împrăștiate în fața lui și le puse pe un scaun, pentru a putea mânca.

– Oricum, mi-am pierdut răbdarea, oftă. Trebuie să trec în fiecare zi pe acasă pentru a avea grijă de animale și de recolte, ceea ce mă face să pierd foarte mult timp...

Brusc, George zâmbi malițios.

– Nu profiți de asta pentru a-i face o vizită vecinei?

Kerr se încruntă.

– Aș prefera să nu vorbim despre Nina, dacă nu te superi.

N-o văzuse decât o dată de la întoarcerea lor, din întâmplare, pe stradă; dar se gândea la ea neîncetat și nu reușea să și-o alunge din minte. Bineînțeles, asta va lua timp, se gândi posomorât. La urma urmei, escapada lor nu data decât de zece zile...

George îl privi cu coada ochiului, mâncând

preocupat. Kerr se epuiza muncind și slăbea vizibil pe zi ce trecea. Nu vorbise niciodată despre sejurul în Oklahoma City, dar judecând după comportamentul lui, reprezentase probabil o cotitură crucială în relațiile cu Nina.

Prudent, bătrânul bărbat sugeră:

– Ești sigur că, dimpotrivă, nu mai vrei să vorbim despre asta? Îți va face bine, Kerr.

Termosul de cafea era gol; Kerr se ridică pentru a prepara o nouă cafetieră și, întors cu spatele, replică pe un ton prefăcut neglijent:

– Nu este absolut nimic de spus, George.

Acesta din urmă oftă; nu mai știa cum să-i vină în ajutor prietenului său.

– Ascultă, Kerr, fii sincer. Nu mai dormi; deabia mănânci; la birou nimeni nu mai îndrăznește să-ți vorbească, atât ești de "iritat"...

– Este normal să fiu exasperat. Nimeni, în afara de tine și de mine, nu-și face treaba corect!

– Unii lasă de dorit, nu neg asta, zâmbi George. Dar nu este o noutate și, de obicei, te

acomodai mai degrabă bine!

Kerr turnă apa fierbinte peste cafea și ridică din umeri.

– Sunt... îngrijorat pentru împrumutul pe care l-am cerut, mormăi. Atâta tot...

– Fugi de-aici! exclamă încet George. Ai solicitat cel puțin cincizeci înaintea acestuia și le-ai obținut întotdeauna... N-are rost să faci care pe care cu mine, știi bine. De aproape zece ani de când ne cunoaștem, nu te-am văzut niciodată în asemenea stare pentru nici o femeie.

Kerr reveni și se așeză cu cafetiera în mână și oftă profund. Se declară învins.

– Ei bine, accept, ai diagnosticat problema, George. Dar ai să-mi propui vreo soluție?

– De ce, pur și simplu, nu te destăinui Ninei cu toată sinceritatea?

Kerr se strâmbă.

– S-a făcut deja. Altceva?

George își ațintă asupra lui o privire pătrunzătoare.

– Așadar, i-ai vorbit deja... și ce ți-a răspuns?

Kerr vârî două felii de pâine în prăjitor, mustrându-se aspru că se arătase atât de iritat cu George, în timp ce acesta din urmă demonstra o adevărată solicitudine. Devenea mult prea arțăgos!

– După părerea mea, Nina se simte... puțin pierdută, îi explică. Probabil nu cunoaște nici ea măsura sentimentelor sale pentru mine... Altfel spus, un lucru este sigur: nu-și dorește să se angajeze.... Nu-i... știu motivele, care sunt cu siguranță complexe și foarte personale. Dar asta este situația. Nu știu nimic altceva.

– Ce vei face?

Surprins, Kerr ridică din sprâncene.

– Ce voi face? Dar... nimic!

– Serios? Te știam mai puțin pasiv, Kerr. Totuși, trebuie să găsești o soluție, înainte de a-ți mina complet sănătatea!

– N-am decât o singură cale de urmat, replică trist Kerr. Să găsesc mijlocul de a uita... și asta va lua timp. Ei bine, dacă nu te superi, să schimbăm subiectul....

***

La rândul său, Nina își spunea exact același lucru: trebuia să-l uite pe Kerr. Dar cum? În timpul zilei, era atât de ocupată încât reușea să nu se gândească tot timpul la bărbatul care o obseda; dar noaptea când putea să doarmă, visuri ciudate și chinuitoare o tulburau neîncetat. Deseori, se afla în clinica din California unde își petrecuse Stephanos ultimele zile. Locurile semănau perfect, dar în clipa în care intra în camera soțului său îl găsea pe Kerr, ațipit în pat. Cuprinsă de panică, se repezea atunci spre ieșire, urmată de o ceată de medici și infirmiere. Dar ajungând la grilaj, îl găsea închis... În acea clipă, se trezea întotdeauna, cu inima palpitând și udă de transpirație.

Acel coșmar nu era greu de interpretat, își spuse într-o dimineață, luând mașina pentru a merge în oraș. Se temea ca sentimentele sale pentru Kerr să n-o antreneze în complicații și

controverse și, în același timp, se simțea incapabilă să scape de dragostea pe care o simțea pentru el. Ei bine, trebuia pur și simplu să nu mai fie îndrăgostită. Așadar, nu mai exista dilema...

De obicei, la prânz, împărțea cu Belle un sandviș în cancelarie, dar în acea zi se hotărî să meargă într-un mic restaurant. Avea nevoie să-și schimbe ideile.

Din fericire, Tate se simțea mult mai bine. Sporovăia vesel la telefon, se ducea să le facă vizite infirmierelor și cum îi era dor de nepoata sa, Nina îi promisese să i-o ducă în weekendul următor. Nu, nu-și mai putea atribui nervozitatea îngrijorării referitoare la sănătatea tatălui său...

Parcă și intră în restaurant, gândindu-se la ultima conversație cu Belle. Soțul lui Linn Vendever fusese găsit în Texas, unde își câștiga foarte bine existența lucrând la puțurile de petrol. "În doi ani, exclamase Belle, nu i-a trimis nici măcar un ban soției pentru întreținerea copiilor!. Dar avocatul este sigur că va avea

câștig de cauză. Și se va face dreptate!"

Nina se bucurase cu ea. Așadar, în sfârșit problema se rezolva.

Brusc, ridică ochii. Absorbită în gânduri, nu-și dăduse seama că Mary Jane Driskell era așezată la o masă și-i făcea semn să vină lângă ea.

Se supuse, ascunzându-și un oftat. Orice speranță de a beneficia de o oră de liniște, dispăru... Dar cum oare să refuze invitația vechii sale prietene?

– Albert trebuia să prânzească împreună cu mine, explică volubil aceasta din urmă când Nina luă loc în fața ei, dar a contramandat în ultima clipă. Și am oroare să mănânc singură, tu nu?

– Hm... depinde, murmură Nina.

– Bineînțeles, nu s-a gândit să mă anunțe mai devreme... Mărturisesc că am scos un adevărat oftat de ușurare când te-am văzut sosind. Sunt secole de când n-am stat de vorbă!

– Tata a fost internat în spital, explică pe scurt Nina și am fost foarte ocupată cu munca

mea.

Se adânci în studiul meniului, pe care-l cunoștea deja pe dinafară.

– Și cum se simte Tate, acum? întrebă Mary Jane.

– Slavă Domnului, mult mai bine. Ar trebui să se întoarcă în cincisprezece zile.

– Sunt încântată. Probabil a fost o perioadă foarte grea pentru tine...

– În primele zile, am fost moartă de îngrijorare, recunosc.

– Din fericire, șopti Mary Jane, ai găsit în Kerr Huston o prezență încurajatoare....

Nina lăsă lista de bucate pe masă cu un pocnet sec. Înainte de orice, trebuia să-și păstreze calmul.

– Într-adevăr, îi sunt recunoscătoare pentru susținerea pe care ne-a adus-o. lui Lacey și mie.

Mary Jane își mușcă buzele. Evident, se așteptase la o negare, fie ea și minciună.

– Mărturisesc că am fost puțin șocată aflând că te-a însoțit la Oklahoma City, declară pe un ton înțepat.

– Serios? se prefăcu mirată Nina, imperturbabilă. Nu înțeleg de ce... A venit să stea la noi după ce i-a ars ferma, sunt sigură că știi.

– Firește, ripostă cealaltă cu un zâmbet glacial. Tot Bluehawkul vorbește despre asta. Nu știam ca domnul Huston să fie un prieten atât de intim al familiei voastre...

Nina simțea furia copleșind-o, dar fu încântată în sinea sa că veni chelnerița să ia comanda. Ea comandă doar o friptură la grătar și apă minerală, deoarece subit nu mai avea poftă de mâncare, apoi păstră tăcerea.

– Înțeleg, reluă Mary Jane, că ai neglijat să-mi urmezi sfaturile în ce privește acest personaj...

– Și ce-ar fi trebuit să facem? se aprinse Nina. Să-l lăsăm pe cel mai apropiat vecin, când casa i-a fost distrusă să doarmă în hambar?

– Haide, Nina, strâmbă din nas Mary Jane, Kerr s-a instalat acum la George Goodfox, știe toată lumea. Ce l-a împiedicat să se ducă acolo încă de la început?

Își servi de băut și adăugă, plină de venin:

– Măcar a avut decența de a se îndepărta pe durata absenței tatălui tău...

– Kerr este o persoană extrem de bine crescută, sublinie Nina cu o ironie rece.

Mary Jane ridică sprâncenele, cu o privire glacială.

– Serios? Totuși, de obicei oamenii bine crescuți nu sunt amestecați în treburi suspecte...

– Nu înțeleg, se miră Nina. Ce ai să-i reproșezi?

Mary Jane se prefăcu că-și examinează unghiile de culoarea carminului.

– Ei bine, după părerea mea, întâmplarea aceea cu incendiul pare nu prea clară...

Nina o privi stupefiată. De-abia îndrăznea să creadă ceea ce părea să insinueze.

– Kerr n-are nimic de-a face cu dezastrul! protestă cu violență.

– Era asigurat pentru o sumă frumușică, dacă nu mă înșel, strecură Mary Jane cu perfidie.

Nina se sufocă de furie.

– Ar trebui să-ți fie rușine să lansezi calomnii atât de dezgustătoare, Mary Jane. Nu știu cine

este vinovatul, dar nu este Kerr!

– Să admitem, ripostă interlocutoarea sa fără să renunțe la nonșalanță. Dacă este vorba de altcineva, atitudinea îi este oricum de neînțeles, chiar dacă-i dezaprob metodele. Mulți oameni ar fi încântați să vadă Bluehawkul scăpat în sfârșit de Kerr Huston!

Vocea îi trăda un asemenea dispreț, încât Nina, tremurând, uită orice prudență.

– Ca soțul și tatăl tău, de exemplu! izbucni.

Mary Jane păli, și mâinile i se crispară pe fața de masă.

– Cum... îți permiți? se bâlbâi, furioasă. După tot ce am făcut noi pentru tine! Este inimaginabil!

Nina își mușcă buzele. Obosită de mânie, indiscutabil mersese prea departe.

– Îmi... pare rău, Mary Jane, murmură. Voiam doar să spun că Albert și tatăl tău s-ar bucura de plecarea indienilor, ca mare parte a concetățenilor... Cuvintele au luat-o înaintea gândurilor. Nu m-am gândit să-i acuz.

– Totuși, asta mi s-a părut că înțeleg! replică

Mary Jane, cu fața posomorâtă. Dar, în numele prieteniei noastre îți voi accepta scuzele.

Cu un nod în gât, Nina dădu din cap. Oare avea dreptate să cedeze teren? Da, trebuia. O avea pe Lacey; nu-și putea permite să-și piardă slujba... dar îi repugna enorm că trebuia să se umilească astfel.

– De altfel, reluă Mary Jane, îți amintesc că în numele acestei prietenii ți-am recomandat să-l eviți pe Kerr Huston... Sfat pe care îmi permit să-l repet, în propriul tău interes.

De data aceasta, Nina fu cuprinsă de o greață de nestăpânit. Se ridică și-și luă poșeta.

– Nu mă simt prea bine, Mary Jane... Cred că voi trece peste masa de prânz. La revedere.

Se îndreptă spre chelneriță și-i întinse o bancnotă de cinci dolari, murmurând cu o voce contrariată:

– Trebuie să plec... Iertați-mă că v-am deranjat.

Și se repezi afară, sub privirile uluite ale clienților.

Ajunsă în mașină, trebui să încerce de două

ori să pornească motorul. Tremura ca o frunză.

Greșise, cedând. Ar fi fost mai bine să-i spună verde-n față lui Mary Jane, o dată pentru totdeauna. "Cu riscul de a te afla fără slujbă?" îi murmura o voce tainică. Nu mai știa ce să facă...

La întoarcere la colegiu, luă un sandviș de la un distribuitor și se instală în cancelarie pentru a-l mânca în mod reflex. Gândurile i se învălmășeau confuze și când Belle i se alătură în clasa unde elevii trebuia să repete, o oră mai târziu, se miră de mina răvășită a prietenei sale.

– Cum s-a desfășurat prânzul, Nina? o întrebă, așezându-se alături.

– Ei bine... rău, recunosc, oftă Nina. Am întâlnit-o pe Mary Jane Driskell și a trebuit să aud asemenea orori din partea ei, încât am părăsit restaurantul.

– Și ce ți-a spus?

Nina zâmbi slab.

– Ei bine, iată... în mai puțin de cinci minute a găsit modul de a insinua că Huston și-a dat foc casei, să afirme că ar face mai bine să părăsească orașul și desigur, că am "tot intere-

sul" să nu-l mai frecventez.

Belle tresări, scandalizată.

– Este inimaginabil! Dar cine se crede oare?

– Poate îngerul meu păzitor, se strădui Nina să glumească. Mă dispensez cu plăcere de serviciile sale.... De altfel, sper să nu mă mai aflu în fața ei, deoarece nu știu dacă data viitoare îmi voi mai păstra calmul.

O adolescentă cu ochelari veni să le întrerupă, lamentându-se:

– Doamnă Pitropulos, mi-am uitat textul acasă...

– N-are importanță, Megan. Îți amintesc că astăzi, vom repeta pe dinafară.... Du-te, vom începe.

– Oh, uitasem! spuse copila îndepărtându-se. Nu mi-am învățat rolul!

Belle și Nina nu se putură stăpâni să izbucnească în râs.

– Megan este o distrată incorigibilă, comentă Belle.

Schimbară o privire complice, apoi Nina întrebă:

– Ai vești de la sora ta? Dacă îmi amintesc bine, procesul trebuia să înceapă astăzi...

– Da, iar Linn va câștiga fără probleme. În sfârșit, va putea să muncească mai puțin, să se odihnească puțin și să se consacre casei sale.

– Sunt foarte fericită pentru ea, răspunse Nina cu convingere.

Apoi bătu din palme:

– La treabă, copii... Toată lumea pe scenă, vă rog!

La sfârșitul după-amiezii, își recăpătase controlul asupra ei însăși și-și promise că, dacă va avea ocazia, o va înfrunta fără să cedeze pe Mary Jane.

Trecu s-o ia pe Lacey pentru a merge acasă; spre marea sa surprindere fetița plângea.

– Ce s-a întâmplat, draga mea? o întrebă cu inima strânsă.

Lacey se ghemui pe scaun și spuse între două suspine:

– Berti... și prietenii săi. Sunt.... răi.

Nina își șterse blând obrajii cu batista.

– Ce ți-au făcut? Totuși, chiar ieri îmi expli-

cai că-l găsești pe Bertie "foarte simpa...".

– Dar astăzi.... a spus despre Kerr.... că nu aduce decât necazuri oamenilor și că ar face mai bine să părăsească orașul...

– Dumnezeule! murmură Nina.

Demară, gânditoare. O clipă, își spuse că Bertie merita o bătaie bună la fund, dar se răzgândi. Copilul repetase pur și simplu ceea ce-i auzise vorbind pe părinții săi. Nu el trebuia condamnat...

– Tu și cu mine știm bine că nu este vorba decât de bârfe stupide, nu-i așa? declară tânăra femeie.

– Este ce i-am răspuns și eu lui Bertie, dar a continuat să spună lucruri rele despre... indieni.

Nina își ascunse un oftat.

– Cu siguranță, nu credea cu adevărat ce spunea, Lacey. Mâine, totul va fi uitat...

Fetița nu mai plângea, dar brusc fața i se înăspri, cu expresie aproape adultă.

– Eu nu, replică. Și dacă o vor repeta vreodată, îi voi lua iar apărarea lui Kerr. Bertie nu

este decât un idiot!

Nina îi strânse mâna.

– Ai dreptate, draga mea... Dar să nu ne mai gândim la asta. Acum, să ne întoarcem și să telefonăm la spital pentru a afla vești despre bunicul tău.

Din fericire, ca toți copiii, fetița putea să treacă foarte repede de la cea mai tristă dispoziție, la cea mai nepăsătoare veselie și exclamă:

– Da, bună idee! Și-i voi prepara biscuiți cu ciocolată, pentru a-i duce sâmbăta viitoare. Crezi că-i va face plăcere?

– Cu siguranță, cu atât mai mult cu cât acum poate mânca aproape orice. Pentru a fi cu conștiința împăcată, voi cere părerea medicului.

Lacey continua să sporovăiască și Nina o asculta gândindu-se la problemele familiei Driskell. Era trist ca greșelile și prejudecățile părinților să trebuiască să fie transmise de copii... Trebuia să spere că, în ciuda a tot, Lacey se va reacomoda repede cu micii săi prieteni.

Toți, Nina rămase profund tulburată toată seara.

După cină, se așeză cu Lacey la masa din bucătărie pentru a căuta cea mai bună rețetă de biscuiți cu ciocolată. Tocmai răsfoiau cărțile de bucate, când tânăra femeie se încruntă și întoarse privirea spre ușă:

– Cred că am auzit pe cineva...

Nu se înșela. Câteva clipe mai târziu, un cap trecea prin ușa întredeschisă... era Kerr.

Nebună de bucurie, Lacey sări de pe scaun pentru a-l întâmpina.

– Kerr! Sunt atât de fericită!

Bărbatul pătrunse în bucătărie, își puse pălăria Stetson pe un scaun și se aplecă s-o sărute.

– Și eu, Lacey. Sunt încântat să te văd.

Apoi se ridică și privirea i se întâlni cu cea a Ninei care rămase nemișcată, cu inima palpitând. Probabil pălise, deoarece o întrebă:

– Te... simți bine, Nina?

Se simțea stânjenit. Oare avusese dreptate să se oprească? Trecând prin fața fermei, subit, nu

mai rezistase...

– Mă... simt minunat, mulțumesc, murmură tânăra femeie, străduindu-se să ia o comportare mai naturală.

Tăcu o clipă, își drese glasul, apoi adăugă:

– Tocmai.... făceam cafea. Bei și tu?

– Cu plăcere. Mulțumesc.

Se așeză, în timp ce Nina puse două cești pe masă.

– Este mult timp de când n-ai venit să ne vezi, exclamă Lacey pe un ton de reproș.

Kerr îi ciufuli părul.

– Asta pentru că am fost foarte ocupat...

Nina turnă lichidul fierbinte, apoi se așeză, teribil de încurcată. Se simțea incapabilă să scoată cel mai mic sunet.

– Cum se simte Tate? întrebă Kerr.

– Mult mai bine... așteaptă cu nerăbdare clipa externării din spital. Medicii i-o vor permite peste opt zile.

Dar Lacey îl trase de mânecă pentru a-i atrage atenția. Avea încă atât de multe lucruri să-i povestească!

– Știi, Kerr, Bertie Driskell a spus lucruri foarte rele despre tine, astăzi. Pretinde că...

Nina interveni imediat:

– Lacey, vrei să te duci să hrănești animalele, te rog?

– Dar, mamă, este încă devreme și...

– Vrei să faci ce-ți spun?

Fetița lăsă capul în jos și ieși. Știa să nu insiste când mama sa adopta acel ton.

Cei doi adulți rămaseră tăcuți îndelung; Nina se juca automat cu o firimitură de pâine. În cele din urmă, Kerr reluă:

– Dacă înțeleg bine, camarazii lui Lacey o necăjesc din cauza mea...

– Se întâmplă, mărturisi cu sinceritate Nina. Când am fost s-o iau astăzi, plângea. Dar nu te îngrijora prea mult... Copiii nu cred cu adevărat ce spun. Răspândesc fără să se gândească bârfele părinților lor. Asta înseamnă...

Se întrerupse, ezită. Kerr o îndemnă blând să continue:

– Da, Nina?

– Ei bine... astăzi am întâlnit-o pe Mary Jane

și și-a permis informații foarte deplasate la adresa ta. Asta.... m-a contrariat mai mult decât am vrut să admit și când Lacey mi-a vorbit de Bertie, am fost furioasă...

Zâmbi slab și plecă privirea.

– N-ar fi trebuit să dau atenție meschinăriei plictisitoare a oamenilor.

Rămaseră o clipă gânditori, apoi Kerr îi mângâie părul, oftând.

– Tremuri... blestemații de Driskell! Nu pot suporta ideea ca tu și Locey să suferiți din cauza mea, Nina.

Tânăra femeie înălță capul. Însoțitorul său era tras la față și avea ochii încercănați.

– Nu-ți... face griji pentru noi, Kerr.

Rezistă tentației de a se arunca în brațele sale. De câteva zile, începuse să-și regăsească un oarecare echilibru, să ducă viața fără complicații pe care și-o dorea. În nici un caz nu era cazul să se lase din nou atrasă de el... sau viața îi va deveni un adevărat chin.

Kerr, rezemat de spătarul scaunului, o observă îndelung, fără să zâmbească. Evident,

ea nu regretase nici o clipă că pusese capăt scurtei lor legături. Ce putea face? Cu siguranță, nu va încerca s-o convingă; îi respecta motivațiile, indiferent care ar fi.

După un timp, se ridică încet în picioare și făcu înconjurul mesei pentru a veni s-o sărute cu nostalgie pe buze.

Nina i se abandonă. Rămaseră țintuiți unul lângă celălalt, cu ochii închiși ca pentru a aduna amintirile prețioase din care apoi să se hrănească în taină, cu tristețe...

Kerr se îndepărtă auzind pașii lui Lacey pe verandă.

– Acum, trebuie să plec, șopti.

Nina dădu din cap și, când fiica sa apăru, spuse cu o voce aproape neauzită:

– La revedere, Kerr...

Apoi, în timp ce Lacey îl săruta pe tânărul bărbat, dispăru în baie și, după ce încuie ușa, izbucni în plâns.

Capitolul 13

– Iată, fără îndoială, cei mai buni biscuiți cu ciocolată pe care i-am mâncat în viața mea, declară Tate mulțumit.

Înfășurat în halatul larg, instalat confortabil într-un fotoliu din sala de vizite, agita cutia cu biscuiți, încântat.

Lacey, care îl privise neliniștită gustând preparația sa culinară, zâmbi ușurată și radioasă.

– Adevărat? Îți plac?

– Sunt delicioși, răspunse solemn bătrânul bărbat.

– Am folosit rețeta mamei, explică zâmbind Nina. Cea care i-a adus un premiu la un concurs... Am găsit-o strecurată într-una din cărțile de bucate.

Privirea lui Tate deveni o clipă melancolică.

– Bunica ta era cea mai pricepută maestru bucătar din toată regiunea Pawnee, îi explică lui Lacey.

– Mi-ar fi plăcut mult s-o cunosc, murmură visătoare Lacey.

Nina interveni, dornică să dea o întorsătură mai veselă conversației:

– Arăți mult mai bine decât în weekendul trecut, tată, declară. Nu-mi revin!

– Mă simt foarte bine, încuviință Tate. Am încercat chiar să-l conving pe doctorul Burley să mă lase să mă întorc astăzi, cu voi, dar nici n-a vrut să audă. Ține să mai am răbdare o săptămână... Totuși, aș fi capabil să merg kilometri fără să obosesc!

– Cu siguranță, are dreptate să fie prudent, afirmă Nina.

– Sau ține doar să-și păstreze prestigiul,

bombăni Tate. Știi cum sunt medicii ăștia...

Nina râse ușor. Tate, care nu-și pierduse bunele obiceiuri, se distra ocărând cu amabilitate infirmierele și personalul și se complăcea în rolul de bătrân blajin cârtitor.

De altfel, categoric își supraevalua puterile. Conversa cu ea doar de o jumătate de oră și părea deja mai obosit.

– Lacey, exclamă tânăra femeie, îl voi însoți pe bunicul în camera sa. Așteaptă-mă, te poți uita la televizor, dacă vrei.

– Deja? protestă fetița. Mi-ar fi plăcut să mai discut puțin cu el.

– Trebuie să se odihnească, Lacey, dacă vrea să poată veni acasă săptămâna viitoare...

– Nu sunt obosit deloc! mormăi Tate.

Totuși, se ridică în picioare și adăugă la adresa fetiței:

– Voi ascunde biscuiții sub pernă. Astfel, nu-i voi împărți cu nimeni... și-i voi ronțăi când îmi va fi puțin foame în timpul nopții!

Lacey îl sărută călduros.

– La revedere, bunicule. Pe sâmbăta viitoare,

când vei ieși!

Ajuns în cameră, Tate se întinse în pat și-și aranjă pernele cu un oftat.

– Obosesc încă puțin cam repede, este adevărat... dar te asigur că am făcut progrese, Nina. În prima zi, nu puteam să fac zece pași fără să amețesc. După medic, dacă fac o mică plimbare, tot mai lungă în fiecare zi, o lună sau două, voi avea curând picioarele unui bărbat tânăr. Mă grăbesc să mă întorc să mă ocup de fermă și de animale!

– Și eu număr zilele, glumi înțelegătoare Nina. Presupun că în absența ta, comercianții au profitat din plin de neștiința mea. Ieri, mi-au vândut balotul de fân presat cu zece cenți mai mult decât prețul normal... și n-am observat asta decât prea târziu!

– Te-ai adresat lui Dake Parker, nu-i așa? răspunse Tate încruntându-se. Bătrânul vulpoi este gata întotdeauna să joace un renghi... Dar îi voi spune ce gândesc, crede-mă!

Nina începu să râdă, apoi redeveni serioasă când tatăl său reluă cu un aer nonșalant:

– Mi-a telefonat, Kerr, acum câteva zile. Mi-a explicat că supraveghează împrejurimea...

– Este foarte amabil din partea lui, murmură tânăra femeie cu o voce neutră.

Se întoarse spre fereastră, brusc cu un nod în gât.

– De fapt, continuă Tate, speram să-l văd astăzi, cu tine și cu Lacey...

Nina își vârî mâinile în buzunare.

– I-ai... cerut să vină?

– Nu. Mi-am spus că-l vei invita tu însăți să te însoțească.

Nina măsură nervoasă încăperea, fără să ridice ochii.

– Știi.... nu l-am prea văzut în ultimul timp, remarcă ea.

– De ce?

Nina îi aruncă o scurtă privire, apoi ridică din umeri.

– Am... fost amândoi foarte ocupați.

– Înțeleg...

Părea să insinueze că bănuia asta de mai mult timp decât voia să admită și Nina reluă,

deschizându-și geanta, stânjenită:

– Ți-am adus o pijama de schimb...

– Pune-o acolo, ordonă Tate, și vino să te așezi în fața mea.

Când lua acel ton autoritar, nu putea decât să-l asculte.

– Nina, continuă bătrânul, de ce l-ai dat fară pe Kerr?

Tânăra femeie ridică sprâncenele.

– El este cel care a avut ideea să meargă să se instaleze la George Goodfox, tată.

Tate agita nervos mâna.

– A avut dreptate.... dar nu despre asta vorbesc. Te întreb de ce ați încetat să vă vedeți. Și n-are rost să pretinzi că aveți prea mult de lucru! Mi se pare că asta era situația și mai înainte.

Tânăra femeie își încleștă mâinile pe poșetă.

– N-avem nici un motiv să ne întâlnim acum, când s-a mutat...

– Nina, Nina! oftă bătrânul bărbat. Știu bine că erați foarte apropiați, când m-am internat în spital...

– Nu.... știu ce vrei să spui.

Tate ridică mâna, cu un aer sever.

– Nu cer nici un detaliu și nu mă privește asta. Dar Kerr îmi este prieten și mă frământ pentru el. La început, îl admirai orbește. Acum, nu vrei nici măcar să mai auzi vorbindu-se despre el...

– Oare... el ți-a povestit toate astea?

– Da. Nu-l acuza că a vorbit prea mult, deoarece mi-a fost foarte greu să-l fac să mărturisească adevărul... l-am găsit extrem de agitat, neliniștit, și am insistat să aflu ce se întâmplă.

– N-ar fi trebuit! protestă Nina.

– Poate. Dar acum, asta este... și-ți voi spune, fata mea, că mă dezamăgești profund...

Tânăra femeie făcu ochii mari de uimire, de data aceasta sincer surprinsă.

– Te... dezamăgesc? Dar din ce cauză?

– Pentru că te lași fără sens influențată de toate acele cancanuri stupide, care circulă în oraș. De exemplu, Kerr mi-a vorbit despre acel incident între Lacey și micul Driskell. Știu că ai

vrea să eviți ca fiica ta să cunoască greutăți, Nina, dar în cazul de față greșești. Trebuie să învețe să ducă singură propriile bătălii.

– Nu.... ești drept, tată. Desigur, nu-mi place ca Lacey să sufere, dar.... nu din cauza asta refuz să-l văd pe Kerr. Mai întâi, nu vreau să-mi pierd slujba...

– Nici o slujbă nu merită să-ți schimbi radical modul de viață, Nina.

– Exact, răspunse cu tristețe tânăra femeie. Nu sunt sigură că pot împărți vreodată cu Kerr genul de viață pe care mi-l doresc. După moartea lui Stephanos, mi-am promis să găsesc liniștea atât pentru Lacey, cât și pentru mine... și controversele în care se află amestecat Kerr, mă fac să dau înapoi, mărturisesc.

– Pe scurt, se miră Tate, dorești liniștea chiar cu prețul propriei fericiri?

Umerii Ninei se prăbușiră. Nu mai știa ce să creadă...

– Presupun.... că da, șopti.

Tatăl său lovi enervat cu pumnul în pătură.

– Dar, fata mea, bărbatul ăsta este nebun

după tine... și este ușor de ghicit că și tu îl iubești, fie că admiți sau nu!

– Tată... mă simt pierdută. Să nu mai vorbim despre asta.... te rog...

Își adună lucrurile și adăugă:

– Lacey și cu mine trebuie să ne întoarcem înainte să fie prea târziu. Ne întoarcem sâmbăta viitoare, să te luăm.

Se aplecă pentru a-l săruta, apoi se îndreptă spre ușă, dar Tate o chemă înapoi:

– Nina, ascultă-mă... problema indienilor din Bluehawk nu se va sfârși peste noapte și vei fi amestecată, chiar împotriva voinței tale, numai pentru că lucrezi pentru comunitate. Ceea ce vreau să spun, este că într-o zi va trebui să iei poziție pentru, sau împotriva lui Kerr, și că această zi s-ar putea să sosească mai curând decât îți imaginezi.

Când Nina se duse s-o ia pe Lacey din sala de așteptare, ultimele cuvinte ale tatălui său îi răsunau încă în urechi. Chiar se putea să nu aibă altă alternativă decât cea pe care i-o descrisese? Oare nu putea rămâne la o parte,

cum s-ar fi mulțumit cu atâta bucurie? Bineînțeles, în sinea sa, era în întregime de partea lui Kerr și a indienilor. Dar ar fi preferat să nu aibă de înfruntat mizerabilele altercații personale...

Oricum, un lucru era sigur: acum trebuia să recunoască pur și simplu că era îndrăgostită de Kerr. Nu se mai putea amăgi...

Lacey dormi tot timpul drumului de întoarcere și tânăra femeie se putu adânci în meditațiile sale sumbre. Fața tristă a lui Kerr, ultima dată când se văzuseră, o obseda. Da, avea nevoie de el...

Dar trebuia să-l uite. Suferise prea mult. Devenise prea fragilă pentru a se gândi la o nouă relație, oricare ar fi ea.

Când ajunseră la Bluehawk, soarele începea să apună, pictând colinele în roșu-închis și mov. Era ora cinei; de obicei străzile erau deja pustii de mult și șoferița fu foarte surprinsă să vadă o mică mulțime adunată în piață, în fața primăriei. În spatele grupului, oamenii alergau în toate direcțiile.

Se încruntă. Lacey se trezi alături și, frecându-se la ochi, întrebă:

– Ce se întâmplă?

Nina parcă pe stradă învecinată.

– Nu știu, draga mea. Rămâi cuminte aici în timp ce mă duc să văd.

– Nu, vreau să vin cu tine.

Nina cedă. N-avea timp de discutat.

– De acord, dar ține-mă bine de mână.

Avu o teribilă premoniție. Mulțimea avea un comportament anormal, îngrijorător. Apropiindu-se, recunoscu mai multe persoane: Adam Pratt, tatăl lui Mary Jane, apoi soțul acesteia din urmă și mai multe alte notabilități. Belle Fuller stătea puțin mai la o parte și întindea gâtul pentru a zări ceva.

– Belle? strigă Nina.

Prietena sa întoarse capul și-i zâmbi.

– Oh! Bună ziua, Nina! Nu știam că ești aici... Pari să pici de somn, Lacey!

În jurul lor, oamenii murmurau și se agitau.

– Tocmai am sosit din Oklahoma City, explică Nina. Oare ce se întâmplă?

– Nu știu exact. Am văzut oamenii adunându-se când ieșeam de la băcănie. Se pare că sunt doi indieni pe treptele primăriei și, dintr-un motiv pe care nu-l știu, oamenii îi împiedică să treacă. De altfel, pe unul dintre ei îl cunoști. Este vorba de un elev, Charles Eaglechief...

Brusc, un bărbat strigă în direcția celor doi adolescenți indieni:

– Întoarceți-vă în rezervația voastră și să nu mai ieșiți de acolo!

Nina regretă că s-a întors cu spatele și nu putuse vedea privirea disprețuitoare pe care i-o aruncase. Inima i se strânse. Era încă o dată vorba de un lamentabil incident rasial...

– Ce-au făcut acești doi nefericiți? o întrebă pe Belle.

– S-ar fi bătut cu cei doi frați Hembrick. Au fost despărțiți și de atunci toată lumea îi acoperă cu insulte... Nu știu cum au început.

– Oare unde este poliția?

– A chemat-o cineva. N-ar trebui să întârzie.

Nina se aplecă spre Lacey.

– Rămâi cu Belle un minut, draga mea... mă

întorc imediat.

Belle luă mâna fetiței, promițând că n-o va scăpa din ochi. Înconjurând mulțimea, Nina se apropie pentru a vedea mai bine. Cum se înnoptase, felinarele tocmai se aprinseră, scăldând toată scena într-o lumină ireală.

În primele rânduri domnea o atmosferă îngrijorătoare. Cei doi tineri indieni, speriați, cu ochii plecați stăteau alături pe una din trepte, în timp ce, cei doi săraci cu duhul, Oscar și Bill Hembrick, dădeau explicații confuze, gesticulând. Deodată, Nina o văzu în spatele soțului și a tatălui său, pe Mary Jane Driskell, care părea ciudat de bucuroasă.

Privirile celor două femei se întâlniră și Mary Jane exclamă:

– De-abia ai sosit, Nina?

– Da... încerc să înțeleg despre ce este vorba.

– Cei doi puști prost crescuți i-au agresat cu siguranță în mod laș pe Bill și pe Oscar...

Nina se încruntă. Părea puțin probabil. În regiune, toată lumea îi proteja pe cei doi frați, chiar dacă erau uneori ținta unor glume inofen-

sive. Nimeni nu le-ar fi făcut vreodată un rău și mai ales indienii aveau grijă să păstreze o rezervă prudentă.

– Ești sigură? întrebă Nina.

– Oricum, asta am auzit spunându-se.

Oscar și Bill, care se simțeau susținuți de mulțime, îi acopereau acum pe adolescenți cu ocări.

– Haideți, v-ați pierdut limba? spuse unul.

– N-au curajul să răspundă! rânji celălalt.

Ninei i se făcu greață.

– De ce indienii nu pleacă, pur și simplu?

– Au încercat, replică Mary Jane cu un râs deplasat, dar nu i-au lăsat oamenii. Ar fi regretabil ca asta să degenereze într-o răzmeriță... Ar trebui să intervii, Albert.

– Nu imediat, răspunse acesta din urmă, care savura vizibil disperarea celor doi acuzați.

Nina își mușcă buzele, furioasă. Această scenă jalnică le făcea plăcere!

– Totuși, n-ai să lași să se întâmple toate astea fără să reacționezi! exclamă ea.

Mary Jane ridică sprâncenele, aruncându-i o

privire arogantă, și Albert replică:

– Haide, Nina. Vreau doar să ne amuzăm puțin... iar pungașii ăștia au nevoie de o lecție.

– Numai să poată înțelege că ar face mai bine să stea la distanță o dată pentru totdeauna, întări soția sa pe un ton veninos și vor evita multe necazuri. Ar trebui găsit mijlocul de a scăpa Bluehawkul de indieni, pentru ca totul să revină la normal!

– "Normal?" repetă sarcastic Nina. Asta înseamnă provincial și îngusti la minte?

Mary Jane luă un aer ofensat.

– Oh, poți să faci pe grozava! Toată lumea știe încotro se îndreaptă simpatiile tale. Când îl ai ca amant pe Kerr Huston...

În jurul lor se făcuse tăcere. Nina văzu roșu; era prea mult. În ciuda oricărei prudențe și a rezervei obișnuite, existau unele lucruri pe care nu le admitea.

– Nu știam că ești atât de bine informată, Mary Jane, o ironiză. Să fii oare, din întâmplare, geloasă?

Era o lovitură puțin sub centură, dar Nina nu

mai era în stare să-și măsoare cuvintele. Mary Jane păli brusc, gata să se arunce asupra ei și soțul său trebui s-o rețină de braț.

– Mary Jane, te rog, păstrează-ți calmul...

Dar soția sa, dezlănțuită, îl împinse.

– Nu voi suporta să fiu astfel insultată!

– Nici eu, ripostă glacial Nina.

Mary Jane începu să tremure.

– Este prea mult! Vom scăpa acest oraș de indieni, ca și de prietenii lor, să știi!

Nina încrucișă brațele.

– Nu înțeleg prea bine, ripostă. Cum poți să le reproșezi indienilor că se aprovizionează din altă parte și în același timp să le dorești plecarea? Puțină logică, Mary Jane...

Dar atenția le fu brusc atrasă de ceea ce se întâmpla la câțiva metri. Oscar Hembrick, cu o privire rătăcită, urcase treptele pentru a-l lovi pe Charles Eaglechief. Adolescentul se ghemui și, spre furia Ninei, mulțimea urlă:

– Bravo, Oscar. Învață-l minte!

Al doilea indian, așezându-se în fața prietenmului său pentru a-l proteja, protestă cu o voce

fără inflexiuni:

– Nu vreau să ne batem...

– Lașilor! izbucni o voce.

Nina își frământa mâinile. Oare ce făcea poliția?

În aceeași clipă, spre imensa sa ușurare, îi văzu pe Kerr și pe George Goodfox croindu-și drum cu autoritate prin mulțime.

– Ia te uită! strigă o femeie, iată-i pe marii șefi!

Fără să renunțe la calmul său, Kerr o salută imperceptibil pe Nina cu o înclinare a capului, apoi spuse cu voce tare:

– Calmați-vă... Îi vom duce pe acești băieți acasă.

– Ah da? exclamă Albert Driskell. Ar fi timpul!

Kerr nu răspunse. Bill Hembrick sărea în loc râzând isteric; fratele său strânse buzele și brusc, fără ca nimeni să se aștepte la asta, se năpusti asupra lui George Goodfox și-l făcu să cadă. George își pierdu cârjele și capul i se izbi dur de prima treaptă a scării.

Nina scoase un strigăt de groază; Oscar care se ridicase, țipa cât îl ținea gura:

– Haide, Goodfox, ridică-te! Vino să te bați dacă ești bărbat!

Nina își pierdu orice control. Nu se mai gândi nici la slujba sa, nici la nimic altceva; în acea clipă, un singur lucru conta... să-i ia apărarea bătrânului bărbat. Se repezi înainte, îl împinse brutal pe Oscar și, ajutată de Kerr, îl puse pe George în picioare.

– Cum vă simțiți? îl întrebă cu o voce tremurătoare.

George se scutură.

– N-am nimic, slavă Domnului.... Dați-mi doar cârjele. A fost mai mult teamă decât durere.

Brusc, vocea stridentă a lui Mary Jane răsună:

– Ai face mai bine să rămâi în afară de toate astea, Nina!

Profund dezgustată, Nina ripostă cu violență:

– Devii ridicolă, Mary Jane. Întoarce-te acasă!

Trei ofițeri de poliție își făcură apariția,

străduindu-se să domolească mulțimea.

– Împrăștiați-vă.... s-a terminat.

Încet, oamenii începură să se îndepărteze, cârtind. George, sprijinit în cârje și susținut de Kerr, își aținti asupra Ninei o privire intensă:

– Doamnă Pitropulos, țin să vă mulțumesc... ce-ați făcut, cere foarte mult curaj.

Kerr o privi la rândul lui și părea profund emoționat. Tânăra femeie își simți bătăile inimii accelerându-se.

– Nu ți-am spus că este o persoană specială, George?

Cei doi adolescenți indieni, se apropiară timid din spatele lor.

– Pot spune că suntem fericiți că ați sosit, murmură Charles Eaglechief.

– Explică-ne ce s-a întâmplat exact, ceru Kerr.

– Pur și simplu i-am salutat pe Oscar și Bill, cum o facem mereu. Și apoi, dintr-un motiv de neînțeles, Oscar s-a supărat și s-a aruncat asupra noastră. Mulțimea s-a adunat, insultându-ne. Nu voiam să ne batem și am încercat să

plecăm... Dar ne-au împiedicat să trecem...

Ultimii gură-cască le aruncau încă priviri ucigașe și Kerr spuse:

– Am face mai bine să dispărem. Ești sigur că te simți bine, George?

– Bineînțeles. Sunt rănit doar în amorul-propriu. Să mergem.

Cei patru bărbați începură să se îndepărteze. Kerr se întoarse spre Nina pentru a-i șopti:

– Îmi pare rău... Aș fi preferat să nu te văd amestecată în această întâmplare.

Păru pe punctul de a adăuga ceva, dar Belle și Lacey își făcură apariția în acea clipă și în timp ce Nina le zâmbea pentru a le întâmpina, el dispăruse.

Lacey plânsese și o întrebă cu voce de copil, frecându-și ochii:

– De ce l-a împins Oscar pe amabilul domn Goodfox, mamă?

Nina o luă de mână, pentru a o conduce la mașină.

– Nu știu, draga mea. Probabil și-a pierdut pentru câteva minute puțina minte care i-a

rămas.

Belle își strecură brațul sub al său.

– Dumnezeule, Nina, tremuri ca o frunză! exclamă.

Aceasta zâmbi slab.

– Probabil un rezultat al celor petrecute...

– Veniți amândouă puțin la mine, ordonă Belle cu autoritate. Nu vă voi lăsa să plecați la drum imediat.

Avea un apartament mic și frumos, curat și plin de bibelouri. În timp ce Lacey răsfoia la bucătărie un album cu fotografii, cele două femei se așezară în salon pentru a bea un ceai aromat.

– Totuși, nu reușesc să înțeleg ce le-a putut trece prin cap acelor oameni, murmură cu tristețe stăpâna casei.

– Poate un fel de fenomen de isterie colectivă... sugeră Nina.

Belle clătină din cap.

– Gândește-te la cei doi nefericiți copii. Nu vor mai îndrăzni să se arate în oraș săptămâni întregi și toate astea din cauza spiritului

deplorabil care domnește în Bluehawk!

– Sper, reluă Nina cu convingere, că unii vor observa, gândindu-se mai bine, că au mers puțin prea departe...

– Cine știe? Dar spune-mi, Nina, eram prea departe ca să văd bine, oare n-ai schimbat niște cuvinte destul de agresive cu Mary Jane?

– Ba da, din nefericire.... M-am... lăsat și eu dusă de tensiunea care domnea. Dar arăta o bucurie atât de prostească! Oare puteam s-o las să-l insulte pe Kerr.... și pe mine?

Belle zâmbi cu înțelegere.

– Nu, bineînțeles. În locul tău, aș fi făcut la fel.

– Asta înseamnă că poate îmi vor retrage slujba...

– Nu neapărat, Nina. Albert Driskell nu taie și spânzură în Consiliu și unii colegi se arată mult mai moderați.

Fără îndoială, Belle nu se înșelase, se gândi Nina puțin mai târziu, pe drumul de întoarcere. Totuși, Mary Jane își va alerta cu siguranță prietenele și curând, tot orașul – și toți elevii –

vor fi la curent cu luarea de poziție a Ninei Drysden...

Dar nu regreta. Acum, o mare liniște era în ea. Arătând limpede unde se situa, avusese impresia că se eliberase, aproape se purificase.

Capitolul 14

Când Nina și fiica sa pătrunseră în fermă, telefonul suna. Tânăra femeie se poticni în întuneric pentru a ajunge la întrerupător, făcu lumină și răspunse în grabă.

Vocea stridentă a lui Mary Jane îi sfredeli urechea.

– Cum ai îndrăznit să mă umilești astfel în public, Nina?

– Ascultă, Mary Jane.... n-ai vrea mai bine să discutăm despre asta când vei fi mai calmă? oftă Nina, obosită.

Dar tonul său ponderat și rezonabil n-o

domoli deloc pe interlocutoarea sa.

– Să nu crezi că te voi ierta, nici că voi uita, de altfel! urlă ea.

Nina inspiră profund. Cum se putea oare arăta atât de liniștită, când în sinea sa fierbea?

– Oricum, n-aveam intenția să-ți cer scuze, ripostă cu răceală.

– O vei regreta, poți să mă crezi! Consiliul se va întruni luni pentru a vorbi despre proasta ta influență asupra elevilor. Nu vrem ca o nerușinată...

Nina închise, incapabilă să asculte mai mult și-și acoperi fața cu mâinile. Nimic nu făcea atât de mult rău ca meschinăria omenească. Ce i se reproșa? Că venise în ajutorul unui bătrân bărbat și a doi adolescenți, victime ale crudei prostii a mulțimii? Ei bine, dacă ar trebui, o va lua de la început. Nu va ezita o secundă!

Zâmbi cu amărăciune. Trebuise să se întoarcă la Bluehawk pentru a lua poziții deslușit tranșante în raport cu concetățenii săi, atitudine pe care o evitase întotdeauna, deoarece, din instinct, preferase toleranța și

compromisul. Dar într-un anumit caz, asta devenea imposibil...

– Ce se întâmplă, mamă? întrebă Lacey îngrijorată.

Tânăra femeie se îndreptă și se sili să zâmbească.

– Nimic, draga mea. Am avut o zi lungă, atâta tot...

– Este adevărat. Sper că domnul Goodfox nu se simte prea rău...

– Nu, slavă Domnului. Poate n-are foarte multă forță fizică, dar o are pe aceea de a rezista... înțelegi ce vreau să spun, Lacey?

– Da, înțeleg. Este ca atunci când eu am luat apărarea lui Kerr în fața lui Bertie, nu-i așa?

– Exact așa, murmură Nina, înduioșată.

După ce-i pregătise cina fiicei sale și o trimisese la culcare, Nina luă o vestă ușoară de lână pentru a merge să se așeze pe treptele verandei. Toamna era blândă, dar nopțile începuseră deja să devină reci. O briză ușoară ridica pe alee primele frunze veștede, cu un zgomot care amintea de cel al unui izvor. În aerul pur se

amestecau mirosurile încântătoare de pământ arat și plante sălbatice...

Nina inspiră profund. Curios, acum se simțea foarte bine, ca și când rezolvarea unor probleme le suprimase brusc pe toate celelalte. De exemplu, avea pentru prima dată impresia că toate rănile lăsate de căsnicia sa se cicatrizaseră. O cuprindea o energie nouă, care-i dădea puterea de a învinge orice obstacol...

Cu zâmbetul pe buze, își promise să meargă să asiste la Consiliu lunea următoare, pentru a se apăra prin toate mijloacele munca pe care o adora. Albert nu va reuși s-o învingă. De ce să i se retragă o slujbă în care excela, pentru care avea o mulțime de planuri?

Dar mai era și altceva, își spuse brusc, cu sinceritate. Ținea la postul său nu numai pentru că o pasiona, ci și pentru că-i umplea mintea și evita să se gândească prea mult la.... Kerr.

Își strânse genunchii, îi înconjură cu brațele și-și puse bărbia pe ei. De ce suferea atât de mult? Ea hotărâse să pună capăt legăturii lor. Și dacă începea să se teamă că greșise, trebuia să-

și amintească faptul că nu era singura în joc. Era și Lacey. Fiica sa avea dreptul la aceeași copilărie lipsită de griji pe care ea însăși o cunoscuse.

Dar oare nu o subestima? Lacey știa foarte bine să se apere și să-și apere prietenii...

Scutură din cap. De fapt, însuși Kerr ar trebui să fie încântat că ea a ieșit din viața sa. Avea și așa destule preocupări. Administrarea rezervației, incendiul casei sale... N-avea rost să-i impună, în plus, grija de a le proteja pe ea și pe Lacey de conflictele în care el era mereu amestecat.

Totuși, îi lipsea.... teribil. Își dorea la nebunie să-l cheme la telefon, să-i audă vocea. Dar nu putuse acționa niciodată fără să se gândească, fără să cântărească toate consecințele acțiunilor sale, și acum mai mult ca oricând. Deja acceptase mult prea impulsiv să se căsătorească, în urmă cu șapte ani, cu Stephanos. Și avea tot timpul s-o regrete...

Totuși, când auzi o mașină apropiindu-se din capătul aleii, nu-și putu controla bătăile brusc

precipitate ale inimii, care se amplificară până la senzația de rău, când recunoscu vehiculul lui Kerr.

Farurile o prinseră o clipă în lumina galbenă, apoi se stinseră.... și Kerr sări pe verandă.

În picioare în fața ei, murmură:

– N-am.... putut rezista tentației de a veni. Mi-o reproșezi?

Nina zâmbi în întuneric. Nu se mai gândea la nimic, decât la imensa plăcere pe care o avea văzându-l.

– Nu, bineînțeles, îi răspunse încet. Așa că vino și te așază lângă mine. Cum se simte George?

– Puțin șocat, firește, dar din fericire n-are nimic rupt. Și apoi, am aflat o veste bună...

Luă loc alături de ea pe treaptă, și Nina îi simți căldura piciorului lângă al său.

– Care, Kerr?

– Incendiatorii au mărturisit.

Nina se încruntă.

– Au fost mai mulți?

– Doi.... este vorba de frații Hembrick, Nina.

Poliția i-a dus la post după incident, cu simpla intenție de a-i calma înainte de a-i trimite acasă... și convinși că deja comisarul știa totul, s-au lăudat cu isprava lor.

Năucită, tânăra femeie șopti:

– Nu-mi.... vine să cred. De ce au făcut asta?

– Știi că sunt săraci cu duhul, Nina. Văzând toată ostilitatea acumulată împotriva indienilor, în primul rând a mea, s-au hotărât să devină eroii Bluehawkului. Fără îndoială, se așteptau să fie aclamați!

– Într-un fel, nu mă pot împiedica să-i plâng.

– Și eu. După toate aparențele, toată lumea din oraș, inclusiv Adam Pratt, sunt îngroziți. Nimeni nu le găsește scuze... Problema este că sunt prea iresponsabili pentru a fi judecați și că nu se prea știe ce să facă în cazul lor. Presupun că vor trebui duși într-o instituție specializată.

– Da, nu i-aș fi crezut în stare vreodată să ajungă la o asemenea extremă.

Se înfioră, în același timp de frig și de o teamă retrospectivă și nu protestă când Kerr își trecu brațul în jurul ei și o strânse lângă el.

Tânăra femeie se simți cuprinsă de o mare speranță. Nu-l respinsese. Nu părea să simtă o amărăciune deosebită față de el, cu toate că fusese amestecată în evenimente pe care le detesta... Cât ar fi vrut să nu fi trecut prin oraș în acea seară! Îi blestemă în bloc pe toți cei din familia Hembrick, Pratts și Driskell, care le otrăveau relația și o făceau să sufere.

– Știi că mi-a telefonat Mary Jane, în seara asta? reluă Nina.

Kerr ridică sprâncenele, întrebător.

– Se pare, adăugă Nina, că nu mi-a spus destul de clar modul ei de a gândi în timpul incidentului...

– Înțeleg, murmură bărbatul preocupat.

Dușmanii lor o urmăreau pe Nina până acasă... asta-i plăcea tot mai puțin.

– Așa că, trase concluzia tânăra femeie, Consiliul de administrație al colegiului se va reuni luni pentru a hotărî gradul de nocivitate a influenței mele asupra elevilor... și eventual, concedierea mea.

– Îmi... pare rău, murmură Kerr.

Nina își adânci privirea în întunericul care-i înconjura, ascunzând formele. Oare își făcuse iluzii crezând că va găsi la Bluehawk o siguranță mai mare decât în altă parte? Totuși, viața este aceeași peste tot, cu drame și probleme și într-un oraș mare, ca și într-unul mic.

– Nu voi ceda fără să mă lupt, liniștește-te, declară. Am semnat un contract conform legii, la fel cu al celorlalți profesori, și dacă va trebui, sunt gata să-mi iau un avocat pentru a-mi reprezenta drepturile.

– Fără îndoială, ai dreptate. Există avocați excelenți în regiune.

– Știi, de exemplu, dacă George ar accepta să se ocupe de clienți particulari?

– De obicei, nu... dar sunt sigur că pentru tine, ar face o excepție.

– Aș fi fericită, oftă Nina. Îi voi telefona mâine.

Se întoarse brusc spre el, cercetându-i atent fața. Apoi, spre marea uimire a lui Kerr, un zâmbet malițios îi juca pe buze.

– La ce te gândești, Nina?

– Ei bine, mă întrebam de ce nu m-ai sărutat încă.

O trase spre el, profund emoționat.

– La drept vorbind, și eu mă întrebam... dar mi-a fost teamă să nu fugi imediat pentru a te baricada în casă...

Și, fără să aștepte o nouă invitație puse stăpânire cu pasiune pe buzele ei.

După un sărut lung, Nina șopti, cu o voce răgușită:

– De ce n-am merge să continuăm în camera mea, Kerr?

Se ridicară și dispărură mână în mână. Liniștea se lăsă din nou peste câmpia înconjurătoare.

***

Multe ore mai târziu, se odihneau extaziați unul în brațele celuilalt. Unirea lor nu avusese vreodată un aspect atât de magic, atât de

deplin satisfăcător. Ultimele bariere, ultimele piedici care îi despărțeau, păreau să fi dispărut. Fără să aibă nevoie să facă decât un gest, înțeleseră că pe viitor erau totul unul pentru celălalt....

– Te iubesc, Kerr, murmurase de mai multe ori Nina.

Bărbatul o contempla cu admirație. Reprezenta tot ce-și dorise întotdeauna mai arzător...

Nina îi oferea dragostea fără gânduri ascunse, fără nici o umbră de regret. Desigur, se gândi tânăra femeie, nu știa ce le rezerva viitorul. Dar, în definitiv, ce importanță avea? Se simțea gata să înfrunte totul alături de el, să împartă totul.

Adormiră în cele din urmă, legănați de zgomotul ușor al vântului prin copaci.

Îi trezi lumina palidă a zorilor. Kerr își sărută însoțitoarea pe umăr, apoi spuse zâmbind:

– Va trebui să plec... N-aș vrea să mă găsească Lacey aici, când se trezește.

– Este de-abia ora șase! protestă Nina. Dacă

dorești, mă dau și eu jos din pat.... nu te voi lăsa să pleci fără să iei micul dejun.

Kerr șovăi o clipă.

– De acord, acceptă. Voi pleca după aceea.

În definitiv, își spuse cu îndârjire, va profita de asta pentru a lămuri definitiv lucrurile cu ea... Era mai bine să-și deschidă inima și să nu mai continue să sufere.

Aștepta totuși să fie așezat în fața Ninei, la masa din bucătărie, în fața unei cafele aburinde și a unor felii de pâine prăjită cât trebuie.

– De obicei, glumi Nina, acoperindu-și cu generozitate pâinea cu dulceață, nu mănânc niciodată dimineața, dar voi face o excepție în onoarea acestei zile.

Kerr se bucură. Îi oferea o excelentă intrare în subiect.

– Ai cu atât mai multă dreptate cu cât trăiești un moment mai important decât crezi....

Nina îi aruncă o privire surprinsă.

– Ce vrei să spui?

– Ei bine, Nina.... aș vrea să am o discuție serioasă cu tine.

Aceasta se simțea într-o dispoziție ușoară și-l tachină.

– Mă vei critica oare în legătură cu calitatea cafelei? Totuși....

– Nina! o întrerupse bărbatul, ascultă-mă, te rog.

Redeveni serioasă și-i făcu semn să continue... începând să înțeleagă, cu inima palpitând, despre ce era vorba.

Kerr îi luă mâna.

– Mi-ai... spus că mă iubești, nu-i așa? Aș vrea să știu dacă o crezi sincer, o întrebă aproape rugător.

Cu gravitate, Nina își adânci privirea în a sa și răspunse:

– N-am fost niciodată în viață atât de sinceră, Kerr.

Bărbatul inspiră profund.

– Știi că... și eu te iubesc, Nina. Că am impresia că te iubesc dintotdeauna... Și-mi reproșez teribil că am adus confuzia în viața ta, în timp ce căutai liniștea și uitarea. Din cauza mea te-ai certat cu o prietenă, riști să-ți pierzi

slujba...

– Asta nu s-a hotărât încă! exclamă ea pe un ton ascuțit, aproape strident.

Kerr o privi o clipă, stupefiat. Părea să se fi schimbat, într-adevăr se schimbase... Mai înainte, n-ar fi dat niciodată dovadă de o asemenea combativitate, plină de indiferență și de energie în același timp. Se simțea foarte încurajat.

– Din toate aceste motive, continuă Kerr, m-am hotărât la început să nu-ți cer nimic, să iau doar ce-mi poți da, fie și numai câteva ore din când în când. Dar după această noapte, nu.... mai sunt în stare, Nina. Am nevoie de tine în permanență lângă mine, în viața mea...

Tânăra femeie îi strânse mâna, profund emoționată și afirmă cu tandrețe:

– Și eu, Kerr. Nu mă voi putea lipsi de tine.

Bărbatul nu-și credea urechilor. Avea impresia că un fel de muzică începu să se audă în încăpere, veselă ca și clopotul unei biserici de țară...

– În acest caz, Nina vei accepta să te

căsătorești cu mine?

Tânăra femeie îl privi cu atenție, copleșită de bucurie și emoție și șopti în timp ce ochii i se umplură de lacrimi:

– Da, Kerr. Da.

În culmea fericirii, de-abia știind ce să facă, tânărul bărbat se ridică și înconjură masa pentru a veni s-o strângă lângă el. Suspinând, Nina își afundă capul în umărul său. Era ca și cum, subit, o greutate enormă îi fusese luată de pe umeri. Acum, totul părea atât de simplu!

– Da, mă voi căsători cu tine, repetă. Așteptam... să mi-o ceri. Cred că dacă ai mai fi ezitat, aș fi făcut-o eu însămi...

Kerr o strânse mai tare, cu un nod în gât, incapabil să articuleze un cât de mic sunet. Apoi, regăsindu-și glasul după un minut, remarcă:

– Știu că asta.... nu va face mai ușoare lucrurile pentru tine la Bluchowk....

– Cine se preocupă de asta? zâmbi printre lacrimi Nina.

În acea clipă apăru Lacey, încă adormită, în

cămașă de noapte și făcu ochii mari.

– Ce se întâmplă?

Cei doi adulți izbucniră în râs, apoi Kerr replică afectuos:

– Vino să iei loc, Lacey.... Avem să-ți spunem ceva.

EPILOG

Se căsătoriră șase luni mai târziu, într-o frumoasă zi de mai înmiresmată de parfumuri primăvăratice. Cu aproximativ un an mai înainte, Nina ajunsese să revadă Bluehawkul, după o lungă absență.

Bufetul care urmă ceremoniei avu loc în superba cameră de zi, cu geamuri pe toate părțile, a noii case pe care o construise Kerr. Nina adora locuința, minunată, cu pereții acoperiți cu încântătoare lambriuri de stejar, de culoare deschisă. În acea zi, coșuri pline de trandafiri roșii și albi aruncau ici și colo

superbe pete de culoare.

Kerr îl alesese ca martor pe George Goodfox, iar Nina, pe cea care îi devenise o adevărată prietenă, Belle Fuller. Lacey, în rochie de satin albastru deschis, strălucea de fericire și nu mai știa unde îi era capul.

Invitații, familia și prietenii apropiați, așezaseră cadourile pe o masă lungă, iar Kerr o observa pe Nina cu un aer îndoios, în timp ce deschidea pachetele. Tânăra femeie își strânsese părul blond și lung într-un coc de bucle; în rochia de dantelă roz pal, părea mai frumoasă ca oricând.

– Dragule, exclamă ea, privește aici!

Îi arătă un splendid ceainic de argint, de o eleganță desăvârșită.

– Ghicește cine l-a trimis, adăugă malițioasă.

Kerr zâmbi, îndepărtând brațele.

– Mă dau bătut...

– Albert și Mary Jane!

Bărbatul izbucni într-un râs sincer.

– Amabil din partea lor...

Tate, perfect restabilit, foarte elegant în cos-

tumul de culoare închisă, remarcă:

– Fără îndoială, ea nu știe să se facă iertată...

Nina dădu din cap, în timp ce prin memorie îi treceau amintirile ultimelor șase luni. Consiliul colegiului, refuzând să țină cont de părerea lui Albert, n-o concediase, și timp de două luni, nici unul dintre cei doi soți nu-i adresară vreo vorbă. Nici când se întâlneau pe stradă.

Apoi, treptat, atmosfera din micul oraș începu să se schimbe. Fuseseră criticați frații Hembrick, acum izolați într-un azil, și compătimit Kerr pentru pierderea fermei; fabrica indienilor, o dată deschisă, crease numeroase locuri de muncă și până la urmă, afluxul de turiști din noul hotel, aduse beneficii importante tuturor comercianților. Ostilitatea împotriva indienilor se atenuase considerabil. Mary Jane păstra încă distanța cu o ușoară urmă de reproș, dar Nina era sigură că vor redevni prietene și era gata să uite ce le despărțise.

– După întoarcerea din călătoria de nuntă, o voi invita la cină, declară cu hotărâre.

În aceeași seară, urmau să plece pentru o săptămână minunată în Mexic.

– Nu voi avea un cuvânt de spus? glumi Kerr, luând cu tandrețe mâinile soției sale.

Apoi adăugă, mai serios:

– Știam că m-am căsătorit nu numai cu cea mai frumoasă femeie... ci și cu cea mai generoasă.

Tresăriră. Alături de ei, mai mulți invitați îi auziseră și începuseră să aplaude. Tinerii căsătoriți se îmbujorară și Tate, cu cel mai fericit aer pe care-l avusese vreodată, propuse un toast pentru soți.

Șampania aurie curse în cupe; însăși Lacey, încântată, avu dreptul să guste.

Sfârșit